SÜLEYMAN
20

HAZRET? SÜLEYMAN (A.S.) İN HAL TERCÜMESÎ

Adı

Babası Annesi Doğumu

Doğum yeri Yağı

SÜLEYMAN (Şalmon - Yedidya)

Yedidya, (Allah'ın sevgilisi) demektir. (Çok kıymetli mücevher) karşılığı da kabul edilir. Hattâ öyle mücevher taşlarma (Süleyman!) denir.

Hazreti Dâvud (A.S.) Bat-Şeba (Bethasbe).. Hicretten önce 1466 (M.ö. 844)

Hazreti Dâvud elli yedi yaşındayken doğmuştur. Bazıları (M.Ö. **970)** de doğduğunu beyan ederlerse de tarihlere uymaz.

O zamanki ismi (DAVUDUN ŞEHRİ) olan KUDÜS-Ü ŞERtF'tir.

53

ömrü şu safhalara ayrılabilir:

13 yaşma kadar ilim tahsü etti.

13 yaşmda hükümdar oldu.

17 yaşmda (tahminen) peygamberlikle şereflendi.

53 yaşma kadar, kırk sene, Israiloğullannı idare etti.. Mescid-i Aksa'yı, kendi

Ailesi *i* Çağa göre, çok aileyi ve cariyeyi haremine almıştır. Bunlardan adı bilmen ancak kıral kızı (Cerade) ile (Ammoni Nuama) dır.. Fir'avn'a da damat olduğu gibi, hep kıral kızlarıyla evlenmiştir.. Yahudiler, imandan çok, ahiret hazırlığından fazla, dünya zenginlikleriyle insanları derecelendirdikleri için, Hazreti Süleyman (A.S.) ı yedi yüz kıral kızıyla ve üç yüz cariyeyle (yahut tersi) evlendirmek iğrençliğini göstermişler, Tevrat'ı da bu melun emelleri istikametinde tahrif etmişlerdir. Halbuki Hazreti Süleyman Devri'nin dillere destan Seba Melikesi Belkis ile, müslümanlığı kabul ettiği halde, evlenmemiş ve Hemedan hükümdarı Zu betaa'ya vermiştir.

Oğulları : Adı bilinen sadece (Rehoboam) dır ki, kendisinden sonra idaresizliği ve sapıklığı yüzünden îsrailoğulları parçalanmışlardır.. Elbette başka oğulları da oldu.

Kızları : Vardır. İsimleri bilinenler şunlardır: (Tafat, Basamati.)

Hükümdarlığı : 40 yd.. Peygamberliği : Tahminen 87 yıL .

: Kuzeyde Toroslar, doğuda Irak, batıda Akdeniz (Rum Denizi), güneyde Kızılde-niz ile Mısır arasında kalan bölge.. Haz-reti Dâvud (A.S.) in fethettiği Ermenistan ve îran smır şehirlerine göçen İsrail-oğulları, dünya menfaatleri uğruna, gerçekte içten Allah'a inanmadıkları için, dönmüşler ve putperest ile ateşperest olmuşlardır.. Esasen can ve mal uğruna daima dönmüşlerdir. Şimdi her millette mevcutlardır ve en korkunçları da o milletin dinine dönerek insanlığın çilesini ağırlaştırmak gayretini gösterenlerdir. : Mescid-i Aksa içinde ölmüştür. Asasma dayalı bir halde öldüğü için, uzun zaman vefatı anlaşılamadı.. Bunun bir sene olduğu hesaplanır..
Kudüs-ü Şerifte babası Hazreti Dâvud (A.S.) m yanına defnedilmiştir... **Mescid-i Aksa'yı inşa tarihi** : **17** yaşında peygamber olunca, mescidi inşaya devam etmiş ve **yedi senede** bitirmiştir.
öldiiğö yer
Mezarı
— 13

HAZRETİ SÜLEYMAN (A.S.) A İHSAN **BUYURULAN VASIFLAR ŞUNLADIR** :

1. Sâlihdi.. **(En'am: 84-85)**

2. Rüzgârlar emrindeydi.. **(Enbiyâ: 81), (Sete': 12), (Sâd: 36).**

3. Deniz içleri emrindeydi. **(Enbiyâ': 82)**

4. Kuşlar emrindeydi.. **(Nemi: 17)**

5. Cinler emrindeydi **(Nemi: 17)**

6. Şeytanlar (sapık cinler) emrindeydi.. **(Sâd: 37-38).**

7. îlim sahibiydi.. **(Nemi: 15)**

8. Engin at sevgisine sahipti.. **(Sâd:** 32, 33).

9. Her sanattan anlardı, geçimini sağlardı.. **(Sebe*: 13) 10.** Madenler sel gibi ona ramdılar.. (Sebe': 12)

13. Hem peygamber, hem hükümdar olan ikinci zattı. Güzeldi.. Daima Allah'a dönücüydü.. **(Sâd:** 30)

14. Babası Hazreti Dâvud (A.S.) in başladığı Mescid-i Aksa'yı tamamlamak şerefine nail olmuştu. **(Nemi: 18-44).**

15. Fetva vermekte daha çocukken babasını geçmişti.

16. Teni beyaz, iri gövdeli, nur yüzlü, kıllıydı..

17. Daima beyaz elbise giyerdi.

HAZRETİ SÜLEYMAN (A.S.) KUR'AN'DA İSM GECEN **VE HÎKAYESİ İBRET OL3TJN DİYE ANLATILAN PEYGAMBERLERDENDİR.**

GİRİŞ

Tarih ilerledikçe ve olaylar incelendikçe, Hazreti Allah (C.C.) in, bilhassa îsrailoğulları'na memur ettiği peygamberleri bize tanıtmasmdaki engin hikmet bütün azametiyle meydana çıkmaktadır..

Sapıklar, peygamberlerin hep Orta Doğu'dan zuhur etiklerini hatırlatırlar ve o imansız yüreklerinden kopan iğrenç şüpheleriyle gülümserler..

Bümezler ve yahut bilmek istemezler ki Hazreti Allah (C.C), insanları yarattığı ve yeryüzüne dağıttığı günden itibaren hiçbirisiyle koruyuculuğunu kesmemiş, başı boş bırakmamıştır.

Eğer bütün bunlara gönderdiği yü?binlerin üzerindeki neygamberleri birer birer buyursaydı, dağlar yüksek! :nde kitaplar gerekirdi.

Hepsini bir süzgeçten geçirmiş, bize ebed-"[1] kadar ibret olacak kavimlerin üzerinde durmuştur.

Bunların en başında da îsrailoğulları gelmektedir.

*****

îsrailoğulları ve peygamberleri!..

Hazreti İbrahim, îshak (A.S.) lan bir tarafa bırakırsak, Ya'kub, Yusuf, Yuşâ, Dâvud (A.S.) 1ar şimdiye kadar, onlardan neler çekmiştir görüldü..

Hazreti Allah (C.C.) bu kavmi Mısır'dır i kölelikten

aldı, mucize üstüne mucize gösterttiği peygamberlerin irşadıyla, vâd ettiği topraklara doğru götürdü..
Her sapıklıklarında cezalandırdı..
öyle topraklara yerleştirdi ki, eğer peygamberlerine sıkı sıkı sanlsaydüar, hayatlarına diyecek olmayacaktı.
Yeryüzünün inanç nurunun parlamasında fayda sağlayacaklardı..
Lâkin bu şımarık, cana, mala, zevk ve sefaya düşkün kavm, ne Allah tanıdılar, ne peygamber..
Hazreti Allah (C.C.), onlara kitaplarla şeriatlar, öğütler, ruhlara hitap eden üâhiler lütfetti..
Bir şahısta saltanatla peygamberliği topladı.
Hep keçi inadında kaldılar..
Sıkışınca ağladılar..
Rahatlayınca peygamberlerine sihirbaz, şair dedüer.
Canlarına kast ettiler..
Tevrat ve Zebur'u keyiflerince değiştirdüer..
Hazreti Allah (C.C.) sabretti., . '
Lutuflarmı göndermede yine cömert davrandı..
Elbette ikâzı şuydu biz kısanlara:
Göğü3 açılmazsa, çizüen şeriat yolundan gidilmezse, âdem oğluna ne yapılsa azdır..
Faydasızdır. .
Hele îsraüoğullan gibilerine.
Yeryüzünü kaplayan insanlarm peygamberlerini değil, yalnız Israiloğullanmn macerasını öğrenmek, yeterlidir.. Diğerleri lüzumsuzdur..
Henüz Hazreti Dâvud (A.S.) & ettikleri kurumadan, yeniden öyie bir peygamber hükümdar yolladı ki, onun her nefes alışında mucizelerle karşılaşıyorlardı Îsraüoğullan..

Rüzgâra hükmetmek ne demekti.'..
Aylarca sürecek bir yolu, günde almak neyi ifade ederdi!
Cinleri, şeytanları emre almak kimin haddineydi.'..
Kuşlarla konuşmak, dileklerini yaptırmak hangi kulun kudreti dahilindeydi!..
Meselâ bakır madenini arzuladığı anda, katı iken sel gibi akıtmak mümkün müydü?..
Kâinatta Hazreti Allah (C.C.) m varlığını, birliğini, haykıran milyarlarca âyet varken, onlara bu ve benzeri mucizeler niçindi?. .
Çünkü îsrailoğullanmn nasıl bir fitne ve fesat yatağı olduğunu biliyordu..
Nitekim, Hazreti Süleyman (A.S.) için de sihirbaz hükmünü verdiler.. Put yaptığını söyleyerek kâfir dediler..
insanları KABE'YE DOĞRU çevirecek ikinci en büyük mabed Mescid-i Aksa ancak kendilerini bir maddî eser olarak ilgilendirdi.
Hazreti Süleyman (A.S.) *m* büyüklüğünü, mabedin ihtişamında, sarayında ve zenginliğinde, bine çıkardıkları harem hayatında, bulup öğrendiler.
Sapık ne fikirleri varsa çekinmeden Tevrat'a geçirdiler.
(Süleyman'ın Neşideleri) adı altmda Ahdi Atik'e öyle şiirler yazdılar ki, değil o çağın, bu çağın Allahsızları bile okurken kızarır..
Hazreti Süleyman (A.S.), kırk yıl içinde, her gün neşide söylese zamanı dolardı..
Bin ailesiyle uğraşsa yine uyku yüzü görmezdi..
O halde savaşları ne zaman yaptı?..
Mescid-i Aksa'yı, sarayını ve birçok şehirleri nasıl kurmaya vakit buldu?..

Bütün bunlar aklın almayacağı şeylerdir.. Nitekim Kur'an-ı Kerîm, toptan bu sapıklıkları ret eder, onların yüzlerine vurur..

*** ****

Bununla kalmadı..

Hazreti Süleyman vefat eder etmez, hepsi parça parça oldular.. Allah (C.C.) a âsi oldular..

Put sevgisi dışlarına vurdu..

Birbirlerini yedüer.

Peygamberler peşpeşe vazife almaya devam ettiler.

Hazreti îlyas, Hazreti Elyesa', Hazreti Züikifl, Hazreti Yunus, Hazreti Zekerîya, Hazreti Yahya, bunlardan Allah'm tanıttıklarıdır.. Veliden üstün Danyal ve Üzeyr (A.S.) 1ar onların uğruna Babil'e sürülmediler mi?..

Eğer Hazreti Danyal (A.S.) olmasaydı, Tevrat yeniden nazil oluş şekliyle yazılamayacaktı.

Ata dilleri İbranice için iskenderiye'de toplanılma-saydı, dillerini de unutacaklardı..

Hazreti Allah (C.C.) onlara kendileri gibi kâfir ve zalim olan Buhtunnasar'ı gazab kamçısı diye yolladı..

Ağladılar, sızladılar ama, yine yurtlarına dönünce ihtiraslarına kapıldılar..

Bu sefer Romalıların eliyle cezalandılar..

»Kimi öldü, kimi sürüldü..

Böylece ne Tevrat kaldı.. *Ne* Zebur, ne İbrani dili..

Dilsiz ve dinsiz bu kavm, kitaplarında müjdelenen hak peygamberleri de yordular..

Yüs yıllar boyunca, en medenî topluluktan kutuplara kadar dağılmadıklan yer kalmadı.

Oralarda insan topluluklarının sırtlarına sülük gibi

yapıştılar.. Hâlâ da bütün bir beşeriyetin kanını emmektedirler.
.**
Yedinci yüzyıldan, yirminci yüzyıla kadar, tam bin üç yüz sene Kudüs-ü Şerif, Müslümanların, yani sâlihle-rin emrine verildi..
O sâlih kullar bu kadar yüz yıl içinde, Hazreti Dâ-vud, Hazreti Süleyman, Hazreti tsâ ve Hazreti Muham-med (S.A.V.) in emanetini canlarından ileri korudular.
Değü Mescid-i Aksa'yı yakmak, yalanma kıvücım .sıçratmadılar..
Fakat yeryüzünün gerçek Yec'üc ve Mec'ücleri, para kuvvetiyle, hile Ue lanetlendiklerini bile büe, oralara tekrar adım attılar..
Eğer gerçekten nefslerini islâh etmiş, mümin kimseler olsalardı, samimiyetle, hak dinine dönerler, affedü-meye uğraşırlardı..
Ama, ebedî lânetteler..
Onlar, yeni hareketlerine ne kadar dinî bir veçhe vermeye çalışırlarsa çalışsınlar, asla imanla ügüeri yoktur.
Maksatları, pek imrendikleri bir devlet kurmak, ağır ağır dünya hakimiyetini ele geçirmektir..
Bir zamanlar sihirbazlıkla, sefih hayatıyla, küflüyle, uğraştıkları, iftira ettikleri, Hazreti Süleyman (A.S.) ı kendilerine alem yaptılar..
Mescid-i Aksa yakılıp, yerinde onun heykelini kuracaklar ve sözde çevresinde toplanacaklardır.
Ahiret umurlarında değil..
Halâ samimiyetten uzaktalar..
Tarihte Allah'm izniyle, onlara kırk sene birlik ve

satvet temin eden, Hazreti Süleyman'ın en başta, yaptıklarına kızacağını, razı olmayacağını düşünmüyorlar.. Bu da onların göğüslerinde nur bulunmadığının başlıca delilidir..
* **
Farkında değiller..
Onlara bu yeni hazırlıklarını bozmaya, Hazreti Allah (C.C.) kendüeri gibi imansı?; bir devletin, komünistlerin, silâhlarını çıkardı..
Kör bir inatla direniyorlar..
islâm devletleri tarafından tanınmalarını istiyorlar.
Mümkün müdür?..
Onları bir devlet kabul edecek olanlar Müslüman sayılmazlar... Çünkü Müslüman olmak iğin Kur'an'a iman gereklidir.
Kur'an'da ise, onlar lanetlenmişlerdir..
imhaları buyrulmuştur,.
Bunlara, hangi Müslümanım diyen, dost elini uzatabilir?.
Bu, küfürle birdir.
Fakat onların yapacakları, yapmaya mecbur oldukları var.
Yine Hazreti Allah (C.C.) in hikmetidir elbette.. Bozulan Tevrat'ta, Zebur'da, incil'de, Hazreti Muhammed (S.A.V.) in geleceği, Kur'an'ı getireceği, son peygamber olduğu, ona ve şeriatine uyulması açıkça yazılmıştır.. Peygamberleri tebliğ etmişlerdir.
İşte sözde bağlandıkları dinlerinin kitaplarına uyup ihtida etseler, ortada hiçbir mesele kalmayacak..
Kendüeri de rahatlayacaklar, dünya da huzura kavuşacak.. Ebedî saadet, insanların kurtuluşu, başlayacak..

Olacak mıdır?..
Olacaktır..
Fakat, onlar topyekûn imhadan sonra, ki bu yakın-
• Iır
Çünkü, Fezanm fethiyle, derin derin düşünülmeden (Feza çağı) başladı deniyorsa da, hakikatte başlayan (İman çağı) dır.
Fezada atılan her adım, Kur'an-ı Kerîm'in baş mucire olduğunu, her kelimesinin doğruluğunu, gösteriyor.
Ve insanın, istese de istemese de, göğsü açılıyor.
Jtsraüoğullarma tahsis edilen peygamberlerin hayatlarını ve bu kavmin yaptıklarını, başlarına gelenleri, ilerde daha okudukça, hakikaten Hazreti Allah (C.C.J m dilediği ibretin en sağlamına kavuşmuş olacağız..
Varsın sapıklar, peygamberler hep Ortadoğu'dan, bilhassa Israiloğulları'ndan çıkmış desinler. .
Cehalet korkunçtur..
Onlara ilim dileyerek, çalışma gayretimize devam en salim, nurlu, yoldur..
Hazreti Allah (C.C), hangi kavme gönderilmiş olurlarsa olsunlar, peygamberlere imanı emrediyor..
Çünkü onlar kavmin sapıklığından münezzehtirler.
Allah'a teslim olmuş Müslümanlardırlar..
Sapık kavmleri doğruya götürücüdürler..
O halde, tetkik ve ibretlenmemize, şevkle devam edelim.
Hazreti Allah (C.C.) gayretimizi artırsın.. Amin!..
Ahmet Cemil Aknua
Esentepe - istanbul
15 Ekini 1969

HAZRETt SÜLEYMAN (AJ3.) m ZAMANINI ve KOMŞU DEVLETLERİ GÖSTERİR HARİTA

BCMAUİLAC
euSNLEK
AAISIR
«* AOAf[5] IU

X **Doğduğu** yer (Kudüs) » *m* *2* Hükümranlık ve peygamberlik ■I öldüğü yer (Kudüs)

K A B E' Y E DOĞRU 20. HAZRETİ SÜLEYMAN (A.S.)

I YÜZSÜZLER YAYLASI

1466 Hicret'ten önce (M.Ö. 844) yılının içinde, Haz-reti Dâvud (A.S.) in ordusuyla, oğlu Ebşalmon'un ordusu arasında Efraim 'Dağında yapılan savaş sonucu, habercilerle Hazreti Dâvud (A.S.) a ulaştırılınca, beklediği Ma-nıhaime Şehri sanki sarsıldı.

Çünkü bu şehir halkı da artık Hazreti Dâvud (A.S.) m saltanatının bittiği kanaatindeydiler..

öyle de istiyorlardı.

Gelecekten kendileri için bekledikleri vardı.

Şehir kâhini gizlide*r*. gizliye şunları yaymıştı:

«Veba ile kıtlığın kalkması, artık Hz. Dâvud (A.S.) in saltanatının sonu geldi demektir.. Bu gazab, onun değü, oğlunun yüzüsuyu hürmetine üzerimizden alındı.» Cahü ve ancak kul olduğu nefsinin dünyasını yaşayan halk inanmışlardı.

Hamile olan ailesi için de çeşitli bahaneler, akıbetler uydurmuşlardı.

Fakat Hazreti Dâvud (A.S.), habercilerden, oğlunu kaybetme bahasma, zaferi öğrenince, hele ailesinin bir oğlan doğurduğuyla müjdelenince, «Hazreti Allah'ın hik-

metinden sual olunmaz.» diyerek, tekrar dirilmiş, genç-leşmişti.
Peygamberlik ve hükümdarlığı şimdi almışcasına yerinde duramıyordu.. Hazreti Allah (C.C.) ondan razıydı ki, vazifesine devam fırsatı bırakmıştı.
Nasıl böyle olmazdı!...
Fakat kapıdan aynlamadı..
Bu şehirde orduyu beklemek mecburiyetindeydi.
Şehir surları üzerindeki nöbetçiler, daha birkaç saat önce, için için, Hazreti Dâvud (A.S.) yenilirse, ne yapacaklarını düşünürlerken, ona pek itibar etmezlerken, şimdi bir emir versin diye gözünün içine bakıyorlardı.
Hattâ birisi, arkadaşının itirazına rağmen, Hazreti Dâvud (A.S.) m öğrettiği ilâhüerden okumaya çalıştı.
Diğer nöbetçi razı olmadı:
«Nöbette olduğunu unutma..» dedi .
Fakat nöbetçi, umursamadı.
«Zafer kazanılmış, elbet Davud'u tutacağım..»
«Sabırlı .ol...» a
«iki haberci aynı müjdeyi getirirlerse şüphe niçıh^ dir?»
«Eline ne geçecek?...»
«Bilinmez, belki Dâvud beni Ellibaşı yapar..»
Nöbetçi bu ümitle büsbütün kamçüandı.
Mızrağına yaslanarak, ezberlediği üâhiyi okudu:
Beni düşmarUartmdan azat et
Ey Aîlahtm!..
Bana karşt ayaklanmalardan
Beni emin kıl.
Fesat işleyenlerden
Beni azat et..
Ve kanlı adamlardan
Beni kurtar.

Çünkü işte canıma
Pusu kuruyorlar.
Kuvvetliler bana karşı toplanıyorlar.
Ne isyanımdan ötürü,
Ne de suçumdan ötürü ya Rab,
Günâhım yokken
Seğirdib hazırlanıyorlar.
Hazretı Dâvud (A.S.) bu mezmuru ancak pek az dinleyebildi..
Çok şeyler hatırlamıştı..
Tâlut (saul), üzerine askerle yürüdüğü zaman, böyle ilhamlanarak Hazreti Allah (C.C.) dan yardım dilemişti. Ve kabul buyrulmuştu..
Allah'a sıdk ile sarılıp yardım dileyenlerden kim yüz geri edilmişti?...
Şimdi de öyle olmuştu..
Hazreti Dâvud (A.S.), nöbetçiye baktı.
Nöbetçi, onun hoşnut olduğunu anlayınca, sesini büsbütün yükseltti.
*****
Şehrin surları dışında, yakınlarda, tarlalar, bahçeler, vardı..
Bunlarda kadınlar, kızlar, savaşa gitmemiş ihtiyarlar, sakatlar, çahşıyordular.. Kırlarda sürüler otluyordu. Bütün bunlar, henüz zaferden habersizdiler. Bet-Şeba'nın bir oğul doğurduğunu öğrenmemişlerdi. Fakat, az önceki nöbetçüer gibi, yüzsüzdüler. İçlerinde, ..cehaletleri nisbetinde, kara kara muratla-

n vardı.. Bunların gerçekleşmesini Hazreti Dâvud(A.S.) m yenilmesine vermişlerdi Birbirlerine itiraf etmiyorlardı ama, bakışlarıyla anlaşıyorlardı. «
iki habercinin peşpeşe şehre doğru koştuğunu gören bir bahçıvan, sınır komşusuna onları gösterdi ve fikrini söyledi:
«Ey Yemmenna!.. Gördün mü gelenleri?..»
«Gördüm gördüm..»
«Dâvud kaybetti.. Bakalım ne yapacak?...»
«Kaybettiğini nereden anladın?..» «Haberciler, sanki sırtlarında kaya taşır gibi yorgun ve hele yüzleri asıktı..»
«öyle..»
«Haber vermeye mecbur oldukları paniğin ağırüğm-dandır...»
«îyi karar veriyorsun..» «Ey Yemmenna, kurtulduk..» «Sevincin hudutsuzdur ey Aüuya.'..» «Ne çok şeyler vâd edilmişti.'.. Hepsine birden kavuşmak beni çıldırtır..» «Hürriyet iyidir.'...» «Dilediğini yapmak.'...» «Neler muratlanıyorsun ?...» Yemmenna düşündü.. Yutkundu önce, sonra şunları söyledi:
Muratlarım
Bir sürüdür kurda yayılan.
Siyahı, beyan, alacası,*
Dişisi, erkeği,
Oğlağı, kuzusu var..

di:
Bir ucu önümdeyse, Bir ucu ufku tutmuştur.. Sonsuzdur muratlarım.
Ben de bir canavarım,.
Doğuşumdan beri
Midesi boş bir canavar..
Artık düşün
Sürünün içine girince
Neler yanacağımı..
Muratlarımın
Üçünü beşini birden kapacağım..
Pençem kanlı,
Ağzım kızıl,
Dişlerim dolu
Çenelerim değirmentaşı olacaklar.
Korkuyorum,
Sonunda şişip çatlandıktan..
Çare araştırıyorum
Yeni dünyamın devrümemesine.
Alkıya bir kahkaha savurdu: «Tıpkısı endişedeyim ey Yemmenna..» dedi. «Başka kuruntularım daha var, muratlarım kadar..» Alkıya'mn ikinci kahkahası söndü.. Yerine yüzü asıl-
«Hani sevincin hudutsuzdu ...» «Yine öyleyim ama, elde değil ki..»
«Nedir bu kuruntular?...»
«Şehir kâhini çok şeyler vâd etti, birbirinden güzel, şeyler ama, şimdiye kadar hep böyle aldatılmadık mı?..

Dâvud giderse ne olacak, yeni birisini taşıyacağız diyorum.. Aldatılmak oyununa devam edilecek..»
«Bu sefer gerçek..»
«Ah öyle olsa!.. Yüz sene rahatsız edilmemeye razıyım.. O kadar yıl bağa bahçeye, tarlaya, sürüye dokunul-maması ne demektir?.. Zekât yok.. Kazançla yüzlerce köle, cariye al.. Köleler çalışsın.. Cariyeler oğlanlar doğursunlar.. Sen de bir kırallık kur. Sanki şuralardaki yüzlerce kırallar önceleri neydiler?..»
«Haklısın, bir çeşit bize çektirenlerden öç almak olur bu..»
«Ne diyorsun!.. Tabiî. Uyku zamanına kadar, yatakta kıvranır böylesine hayaller kurarım hep.. Her sene sayım, her sene vergi.. Savaşlar... Kendimiz sakatlandık.. Oğullarımız dönmedi. Bir Tabut çıkarıyorlar, peşine bizi takıyorlar., işittiğime göre, Mısırlılar önce ölen kıralları-nı mumyalayıp saklarlarmış.. Biz de arkasından ecelimize gidiyoruz..»
Alkıya'nın yüzünden bir gölge geçti..
Üşür gibi titredi..
Çevresine bakındı..
Sonra yine eski halini buldu.
«itiraf ettin..» dedi..
«Neyi?...»
«Tabut'un içinde olanlara inanmadığım..»
«Sanki sen öyle değil misin?...»
«Doğrusunu istersen öyleyim.. Bana faydası dokunmayan şeylere niçin inanayım?.. Hem de zorla.»
«Tamam.. Ben, hürriyetimi kazanınca nelere tapacağımı biliyorum... Taştan tahtadan put yapacak da değilim.. Hazır bütün ilâhlarım.. Şu ağaçlar beni besleyenlerdir.. O halde kulluğum onlaradır.. Sığırlarım, ineklerim, yağmur, güneş ve benzerleri.. Bana fayda veren her

şey. Anlıyor musun ey Alkıya. îş yaratılmakta değil, hayatı devam ettirmektedir.. Ana ve babamız bizi doğurdular. Bu yaratılmadır...»
**
Yemmenna, sözüne devam edemedi.
Çünkü bir öksürük sesi duymuştu..
Alkıya ile birlikte baktılar.
Diğer bahçe komşuları Zşovel, sınırdan beri geliyordu.
Kızgındı.
Asasını keseklere vuruyor ve bağırıyordu:
«Duydum.. Bütün sapıklığınızı duydum..»
Yemmenna ile Alkıya çok düşünmediler, mademki artık Dâvud orduları bozulmuştu, çekinmek niçindi?..
îlk isyan eden Alkıya oldu:
«iyi.. Duyduğuna sevindim..»
«Ben de sevindim..» diye Yemmenna, Alkıya'yı destekledi. «Artık iki gözümüzün kör, iki kulağımızın sağır, ağzımızın tıkalı olduğu devirler geçti..»
Zşovel aynı kızgınlıkla sordu:
«Niçin geçsin .. Hem sizi kim bağlamıştı?...»
«Bizden iyi bilirsin..»
«Anladım.. Sanıyorsunuz ki Hazreti Dâvud (A.S.) yenildi.. Gelene ağam, gidene paşam diyeceksiniz.. Sizi gidi Yayla'nın yüzsüzleri!.. Hazreti Allah (C.C.), yaptıklarınızdan, konuştuklarınızdan ve düşündüklerinizden haberlidir.. Cezalanacaksınız..»
Yemmenna Zşovel'i tersledi:
€ Sanki cezada değil miyiz?... Hayal ettiklerimi yapamadıktan sonra, hepsi bir.. Nedir bu savaşlar?., ibadete zorlamalar, vergüer.. Sık sık gelip evimizi, malımızı saymaları?...»

«Zincire vurulup sınırda aç kurtlar gibi bekleşen düşmanlara köle olmak daha mı sevindiricidir?..»
«Baksana ey Zşovel!.. iç savaşlar daha çok.. Oğlu Davud'a isyan etti.. Niçin onlardan birisi saltanatı sürdürecek diye biz ölelim?...»
«Hepsinde Allah'ın ibret ve hikmeti vardır.. Hazreti Dâvud (AS.) peygamberdir.. Hükümdardır., öyle olduğu halde, tam mümin değilse, oğul! bile sapıtıyor.. Bunun fenalığım anlatmak istiyor bize Hazreti Allah..»
Alkıya dudak büktü:
«Hazreti Dâvud, peygamber ve kıralken oğlundan beterlerini yaptı.. Ailesini almak için o eşsiz kahraman Urya'yı cephede öldürttü..»
«inanmayın öyle dedi kodulara..»
«Bunu konuşmayan yok ki.. Hani, zorla aldığı Bet-Şeba doğurmadı bile..»
«O eski kocası zamanında da doğurmamıştı..»
«Peygamber isterse, nasıl doğurmaz?... Ey Zşovel, bırak şu kapıldığın fikirleri.. Sihirbazlara kanma. Hoş sen de yüreğinde kendi dünyanı yaşıyorsun ama, akün tuttu.. Fetvaların sana bir çevre sağladı.. Onları kaybetmek istemiyorsun..»
«Bunu hiç düşünmedim.. Salih bir kulum ancak. Davud'un oğlu galip gelse, boynumu vurdurmayı dilese, yine inandığımdan şaşmam..»
«Göreceğiz..»
«Elbette göreceğiz..»
Bitişik bahçeden şaşkın kadın sesleri yükselmişti.
Bakıp dinlediler.
Bir kız çapa başındakiler© doğru koşuyor ve sesleniyordu:
«Davud'un karısı bir oğlan doğurmuş.. »
Kadınlar sordular:

«Hangisi ?...»
«Bet-Şeba!...»
Kadınlar bir an sustular..
Sonra karma karışık konuştular:
«Olamaz..»
«Uydurmadır..»
«O, bir ur, dert doğurmuştur.. Kimbüir kimin yavrusunu satın almıştır..»
«Doğursa da öyle günahkâr erkek ve kadının çocuğu yaşamaz..»
Alkıya, Zşovel'e bakıp gülümsedi: «işitiyor musun?...»
«Onlar da bu yaylanın başka türlü yüzsüzleridir..» Yemmenna, Zşovel'e bir adım kadar yaklaştı. Çapasını gösterdi:
«Şunı. başına indirip, toprağım komşularımla bölüşmek işten bile değil ama, bize daima iyiliğin dokundu.. Haydi git ve görünme..» dedi..
Zşovel bunu yaptıv
Çünkü komşusu bahçıvanları tanırdı.
Fakat giderken şöyle ilhamlanmadan edemedi:
Yeryüzü,
Şu çileli kara toprak, Daha ne zamana kadar Bakar körleri ağırlayacak Nimetler saça saçaî..
O bakar körler, Yani. biz insanlar, Gerçeğe gözlerimizi yummuş, Kulaklartmtzt tıkamışız..
E!Uerimiz oynuyor ancak.

Bu halimizle, Kasırga içine düsen, Yerden koparılıp ***havalanan*** *Taşlar gibiyiz.. Düşüşümüzde çarpışacağız.*
Zşovel, bahçesine girmişti.
Dk ağaca sokulup gövdesini sarstı:
«Şu sapıkların konuştuklarını dinledin mi?..» dedi; «Dinlemişsindir muhakkak, çünkü ben senin canlılığına inanıyorum. Aynı Allah'a sen de kulluk ediyorsun.. Ne var ki birbirimizdn dilinden anlamıyoruz.. O sapıklar, seni ilâh yaptılar.. Benzerlerini de.. Nedenmiş?.. Onların kazançlarını sağladığın içinmiş. Halbuki Toprağa, suya. güneşe, havaya muhtaç olduğunu düşünmüyorlar.. Mevsim geliyor, sararıp soluyorsun., ömrün bitiyor, kuruyorsun.. Devrilip ocakta yakılıyorsun.. Nasıl ilâhlıktır bu?.. Fakat yeryüzünün, yaylanın, insanları yüzsüzdürler.. Onlara bereket yağdırdığın sürece taparlar, sonra başkasını bulurlar..»
♦'
Dedi- kodu edenler henüz dağılmamışlardı.
imkân olup, israil yurdunun her tarafına kuş bakışı göz atılabilinseydi, aynı manzaraya, ve sözlere rastlanacaktı.
Hakikaten yaylanın insanları pek yüzsüzdüler.

Nankördüler, hele dönektiler.
Nitekim bunu çabuk gösterdiler..
Hazreti Dâvud (A.S.) in bulunduğu ve ordusunun Mİ meşini beklediği şehrin surları üzerinden boru çalındı.
Bahçelerdeki insanlar taş kesildiler.
Çünkü bu boru zaferi müjdeliyordu.
Birbirlerine fısıldadılar:
«Yanlış işitmedik ya?...»
«Hayır..»
Sonra, başka makamdan bir boru daha çaldı.
Yine söylendiler:
«Hazreti Dâvud (A.S.) in bir oğlu olduğu gerçekmiş.»
«öyle..»
Bulundukları yerden şehrin kapısı görünmüyordu.
Dağıldılar.
Maymun çevikliğiyle ağaçlara tırmandılar.
Gerçeği gördüler:
Başta şehrin kâhini olmak üzefe, şehirdeki halk, dı-■jnrıya çıkmıştı..
Hazreti Dâvud (A.S.) m önünden geçiyor ve bağrışıyorlardı..
Kadınlar, kızlar, teflerini almışlar, oynamaya başlamışlardı.
Kısacası herkes, Hazreti Dâvud (A.S.) a yaranmak-fn birbiriyle yarıştaydı.
Daha bir kaç dakika önce, can ciğer dost görünen Alkıya ile Yemmenna, ağaçlardan ilk inenler oldular.
Birbirlerine düşman bakışlarla baktılar ve bağlardan, bahçelerden, kırlardan «şehre doğru koşuşanların tıraşına katıldılar.
Şehrin kapısına, vardıkları zaman, Alkıya cesur dav-rtndı..

Zafer müjdesini getirenleri araştırdı.
Birisini tanıyordu..
Yanma sokuldu..
Hatır sorup aşinalık etti:
«Allahımıza şükürler olsun..» dedi.. «Elbette Allah, peygamberini muzaffer edecekti.. Oğlu Ebşalmon nasıl yakalandı?., pek meraktayım..»
Haberci anlattı:
«Bunda da bizler için büyük ibretler vardır.. Ebşalmon kaçarken, eşeği, arzusu hilâfına, ormanın sık ağaçlıklı yerine gitmiş.. Mânasını anladın elbette.. Çalıların dalları, kölelere vurduğumuz zincirler, bukağılar misali, onu sarmışlar.. Havada asılı kalmış.. Eşek, altından sıyrılıp gitmiş.. Ebşalmon, saatlerce uğraşmış, kendisini kurtaramamış.. Efrayim dağlılarından bir yerli görmüş.. Tanımış.. Kıral oğlu olduğu için, dokunamamış, haber \termiş.. Gittik ve başını kopardık..»
Alkıya kesin surette inanmak istiyordu:
«Başı koptu ha?...»
«Evet, ordu ile getirecekler.. Sabredersen, akşama, nihayet sabaha, mızrağın tepesinde görürsün..»
Alkıya artık inandı..
Sanki bahçede Yemmenna'nm her sözünü tasdik eden kendisi değilmiş gibi, «işte sapıklara bir ibret daha...» dedi. Sonra habefciye yarandı:
«Burada öyle çok sapık var ki.. Bunlara da sebep Şehrin kâhinidir.. Ben şu ağaçlarının sivrisi görülen bahçedeyim.. Komşularımın hemen hemen hepsi sapıktılar.. Fırsat kolluyordular.»
Alkıya isim bile verecekti.
Sağ tarafına bakarken, Zşovel'i gördü.
Sarardı..

Ona Zşovel: «Yaylanın yüzsüzleri!..» diyor gibi gel-
I rtbercinin yanından ayrıldı.
Şehir kâhinini de görmüştü.
Al kıya ona hayretle bakıyordu..
Halkı alttan alta kışkırtan bu sakalı yerde ihtiyar, Itordeyse Hazreti Dâvud (A.S.) in ayaklarına kapanacak bil bel bükülüşüyle yaklaştı yaklaştı.
Arkasında sıra sıra kadın ve erkekjer vardı.
tearet üzerine, onlar bir ilâhiye başladılar.
Kunu Hazreti Dâvud (A.S.) oğlu Ebşalmon kendisine l«yan edince, karşılamak için Başşehirden çıkarken löylemişti.
Hattâ, halk: «Dâvud kaçtı..» demişlerdi..
Demek bu Mezmur ezberlenmişti, buralara kadar İttirilip öğrenilmişti.
Ifazreti Dâvud (A.S.) aynı anı yaşayarak dinledi:
Ya Rab, hasımlarım
Ne kadar çoğaldı!..
Bana karşı ayaklananlar çoktur.
Canım için çokları diyorlar:
Allah'ta onun için kurtulu§ yoktur.
Fakat sen, ya Rab,
Çevremde bir kalkansın..
İzzetimi ve basımı yükselten sensin.
Rabbi sesimle çağırırım.
Ve mukaddes dağından bana cevap verir.
Ben yattım ve uyudum..
Uyandım, çünkü Rab
Bana destek oldu.
Her yanımdan beni kuşatan
Kavmin onbinlerinden korkmam.

Ya Rab, kalk, Ey Allah'ım beni kurtar.
Çünkü sen,
Bütün düşmanlarımın
Çene kemiklerine
Yurdun.. Kırdın.
Kötülerin,
Sapıkların,
Dişleri parçalandı..
Kurtarış Rabbindir,
Bereketin kavmin üzerine olsun..
ilâhiyi söyleyenler susunca, kâhin, Hazreti Dâ-vud (A.S.) m önünde bir kere daha bükülüp sonra doğruldu.
Yaşından umulmayan gür bir sesle haykırdı:
«Ey Dâvudî.. Şehirden çıkarken ettiğin duanı Allah kabul buyurdu.. Kazandın.. Bunu hayatın boyunca dilerim.. Şehir ve ben, seni ağırlamaktan ancak şeref duyduk.. Zaferine dualarla geçirdik gecelerimizi..»
Alkıya, büsbütün şaşırdı..
Hangi uykusuz geçen gecelerde yapılan dualardan bahsediyordu kâhin!..
Aksine, geleceğini hazırlıyordu.
Hattâ, eğer oğlu Ebşalmon kazanırsa, Hazreti Dâ-vud (A.S.) ı öldürecek adamlarını bile ayırmıştı.
Niçin, peygamber olduğu halde, Hz. Dâvud (A.S.) bunlardan habersizdi?...
Alkıya'nın yanına, Zşovel yanaştı.
Şöyle konuştu:
«Pek şaşırdın ey Alkıya.. Tabiî Yemmenna da şaşırmıştır. Sizler ve benzerleriniz için Yaylanın yüzsüzleri demiştim.. Ne kadar doğru konuştuğumu anladın mı?...

Korkma, seni ele vermeyeceğim. Çünkü ele verilecek Dİtnl&r öylesine çoklar ki, eğer hepsi cezalandırılsalar, ı -M bal ve süt akan topraklarda bin mümin kalmaz. San-"i. ki Hazreti Dâvud (A.S.) habersizdir.. Onun bilmedi^! yoktur. Lâkin vazifesi icabı, canına kast edenleri ini.- korur.. Hidayete erdirmeye çalışır.. Son âna-kadar ll/ızreti Allah'dan helaklerini önlemek yolunda şefaatçi Hur.. Bunu bütün peygamberler yaparlar. Halk ise anla-*ıı ı/,,* azıttıkça azıtır, şımardıkça şımanr..»

*** ****

Aynı gün, îsrailoğullannın başşehrinde. (Davud'un .^•hri-Kudüs) de, iki katlı bir evde derin sessizlik vardı.

Bu ev Hazreti Dâvud (A.S.) in eviydi.

Bunca senedir hem peygamber, hem hükümdar ol-Idğu halde, nefsini düşünmemişti.. Herkesin oturabileceği bir evde oturuyordu.

Fakat, bu eve yine (Saray) deniyordu.

Evet, evde derin bir sessizlik vardı.

Üst kat odaların sağdakinden bir çocuk ağlayışı işi-HJdi..

Komşu evlerin pencerelerine biriken kadınlar gülüş-ı üler..

Birbirleriyle dedi kodu yarışma çıktılar.

Dk sinirlenen genç bir kadın oldu:

Sanki çığlık yükselen evdeki kadına duyurmak istercesine bağırdı:

«Hiç böyle ağlayan çocuk duydunuz mu?.. Baba ve annesinin günâhını paylaşamıyor.. Yaşamak *istemiyor.»*

Bir diğeri doğruladı:

«Bana kalırsa yarına çıkmaz..»

«Ebe, pek gösterişli olduğunu söyledi ama, görmeden inanamam..»

«Hangi oğlumuz öyle değildir?...»
«Ey, sımrlarm aralanı Urya, belirsiz mezarından diril de bak.. Ailen Bet-Şeba'mn ihanetini gör..»
«Onlar, Dâvud ile Bet-Şeba, daha Urya hayattayken, buluşuyorlardı.. Hangi gece gözlerim Davud'un şu avlu kapısından çıkışım, Bet-Şeba'mn evine gidişim görmedi ki..»
Çocuk çığlığının geldiği yerden bir kadın sesi işitildi:
«Yeter!...»
Kadınlar birbirlerine bakıştılar:
«Bize mi seslendi?...»
«Hayır, çocuğuna..»
«Sanmam.. Bize kızdı.. Cevaplamahyım..»
Bunu diyen kadın, daha gür sesle bağırdı:
«Ey Bet-Şeba!.. Yetmez.. Hele Ebşalmon'un zafer borusu çalsın, o günü görelim, seninle başka türlü de konuşacağız..»
Allah (C.C.) dilemiş olacaktı muhakkak.
Bu sapık, kıskanç, fitne ve fesat tulumu kadınlar, Ebşalmon'un zafer borusunu beklerlerken, Hazreti Dâvud (A.S.) m borusu ortalığı çınlatınca, neye uğradıklarını şaşırdılar.
Paniğe kapıldılar.
Lâkin toparlanmaları gecikmemişti.
Kimi ekmek pişirip koştu.. Kimi çorba yetiştirdi.
Dündenberi semtine ebeden gayrisinin uğramadığı, ortaklarının bile girmediği oda doldu.
Bet-Şeba yer yatağmdaydı.
Yeni doğan oğlu ışık saçan yüzüyle yanında uyuyordu.
Kadınlar, getirdiklerini sunuyorlardı Bet-Şeba'ya.
Kimisi de odayı süpürüyor, düzeltiyordu.
Tebriklerin ardı arkası kesilmiyordu.

Hep şöyle diyorlardı:
c Hazreti Allah (C.C.) peygamberimize iki armağan birden verdi.. Düşmanını yendi ve bir oğul kazandı.»
Sırayla, tebrik için, Bet-Şeba'nın yanağım öperken, kulağına fıslıyorlardı aynı cümleyi:
«Bunlara inanma ey Bet-Şeba, üerde sana evlerinden bağıranların kimler olduğunu söyleyeceğim.»
Bet-Şeba, o mümin kadm, ancak bu cümle kulaklarına girerken, sarsılıyor, dişlerini sıkıyordu.. Sanki doğum sancısı geçiriyordu yeniden.
Mümkün olsa yüzlerine Zşovel gibi bağıracaktı:
«Yaylanın yüzsüzleri!...»
Lâkin terbiyesi müsaade etmiyordu.
O gün ve daha iki gün böyle geçti.
Nihayet birisi Bet-Şeba'ya beklediği müjdeyi getirdi:
«Ey Bet-Şeba!. Dâvud üe ordusu göründüler.. İkindiye kalmaz şehre girerler..»
Bet-Şeba, dayanamadı..
Hasta hasta sofaya çıktı..
Ufukları taradı..
Güney doğuda karaltılar görünce, gözleri ışıldadı.
Lâkin acaba, bu karaltılar Hazreti Dâvud (A.S.) m ordusu muydu?...
Cevap araştırırken, sokaktan haberciler geçtiler.
«Kıral geliyor, surlar dışına çılan.. Tertiplenin..» diye bağırdılar.
Bet-Şeba da ne kadar gitmek isterdi!...
Yapamadı.
Tekrar odasına girdi..
Oğlunu yokladı ve sofaya dönüp oturdu.
İkindiye kadar çok şeyler düşündü oturduğu yerde Bet-Şeba..

Ona Hazreti Dâvud (A.S.), yaratıhştanberi, yeryüzünün insanoğullarmdan çektiği çileleri anlatmıştı.
Bunları, sapıkların göğsünü açacak peygamberleri, tekrar hatırladı.
Şimdi ne olacaktı?...
Hazreti Dâvud (A.S.) kendisine, dolayısıyla Hazreti Allah'a isyan edenleri cezalandıracak mıydı?...
O halde günlerce oluk oluk kan akacaktı.
Fakat hayır, Bet-Şeba kocasının ahlâkını biliyordu.
Hazreti Dâvud (A.S.), ancak cihatta elini kana buluyordu.
O da sapıklıkta İsrar edenlere.
Bu kardeş kavgasının bütün elebaşılarım ve uyanları affedecekti muhakkak..
Allah'a onlar için şefaatçi olacaktı.
Bet-Şeba ellerini açtı.
«Allahım!..» dedi.. «Bari bundan sonra, şu yeryüzünün en taş yürekli, kötülükte hünerli kavmini birleştir ve enselerini, yüreklerini yumuşat.. Kendüerini diğer insanlardan başka bir yaratık saymasınlar.. Her affedişinden sonra bir zaman duruluyor, lâkin sonra kabanyorlar.. Ne kötü bir örnektirler gelecek nesiller için.'... Bağışladığın şereflerini iffetini soyunan fahişe gibi, bir kaç paraya soyunuyorlar..»
Nihayet ikindi oldu..
Hazreti Dâvud (A.S.) ordusuyla şehir surlarına gelip konağa geçti.
Orada, Hazreti Dâvud (A.S.) beklemek zorunda kaldı.
Çünkü, daha iki gün önce, birer ihanet abidesi kesilenler, şimdi, sadakatin türlüsünü göstermekte aceledeydiler.
Akşam güneş alçalana kadar, bu devam etti.

En son sözü Hazreti Dâvud (A.S.) aldı.
Onlara öğüt verdi-
İlhamlarını, belki de nazü olan vahyleri söyledi.
Ayrıldı.
Bet-Şeba, Hazreti Dâvud (A.S.) in artık eve geleceğini umarak, heyecanlandı.
Olmadı..
Bir cariye, ki ÜÇ gün önceye kadar meydanlarda görünmüyordu, geldi.. Haber verdi:
«Ey Melikem!.. Peygamberimiz (Sahra) ya gitti.»
Bet-Şeba, önce kırılır gibi oldu.
Lâkin çabuk toparlanıp, Allahından af diledi.
(Sahra), o havada duran kaya, Hazreti Dâvud (A.S.) in Allah'a en yakın olduğu yerdi..
Melekler oradan inip çıkarlardı..
Belki de henüz Bet-Şeba'nın bilmediği nice nice kud-aiyeti vardı onun ve olacaktı.
Kaç kere, ama kaç kere, Hazreti Dâvud (A.S.), orada bir mescit yapmak arzusunda olduğunu söylemişti.
Herkes evlerde otururken, hâlâ mukaddes emanetler, Tabut, çadırdaydı.. Çadır, mescit vazifesini görüyordu.
Fakat, Hazreti Dâvud (A.S.), bir türlü dış ve iç kavgalardan, fırsat bulamamıştı arzusunu gerçekleştirmeye.
Bet-Şeba, içlendi:
«Elbette, Hazreti Dâvud (A.S.), önce Sahra'ya gidecek ve Allah'a şükranlarım sunacaktır..» dedi.
«Niçin ona güceneyim? Asü, eğer bana gelseydi, gücenmem gerekliydi..»
Buna rağmen, Bet-Şeba, endişedeydi.
Gece başlamıştı..
Korkuyordu, Hazreti Dâvud (A.S.) a kast edenler çıkar diye..

Bet-Şeba'nın korkusunu, tepeler gerisinden bütün haşmetiyle ve nuruyla yükselen ay geçiştirdi.
Bunu Hazreti Dâvud (A.S.) m Mizman ve gür sesiyle söylediği ilahiler takip ettiler.
O kadar..
Bet-Şeba sevincinden ağlamaya başladı.
Nasıl ağlamasındı ki, gece olduğu halde kuşlar yuvalarından uçmuşlar, Sahra'ya sokulmuşlar, çüeyip duruyorlardı.
Canavarlar büe inlerinden çıkmışlar, yaklaşmışlardı.. Bazan uysal uysal esniyorlar, bazan kükrüyorlardı.
Hazreti Dâvud (A.S.) m üâhilerine katılmak için olacak, rüzgar serin ürpertiler halinde dolanıp duruyordu alçaklarda.
Kim o halde Hazreti Dâvud (A.S.) m canına kast etmeye yeltenebilirdi.
Hem onun bu koruyuculuğa memur kuvvetleri, yaylanın yüzsüz insanları gibi değildiler.
Doğuşlarındanberi Hazreti Allah *(C.C.)* ı teşbih ve tenzih etmekteydiler kendi dillerince.
Bet-Şeba, bunu hatırlayınca:
«Sana pek yazık oluyor, ey Aliahımm en şerefli diye yarattığı mahlûk, gafil insan.'..» demekten kendisini alamadı.

n

SEVEN SEVİLİR

Hazreti Dâvud (A.S.), o gün gece yarısına doğru eve dönebildi..
Bet-Şeba hâlâ sofadaydı..
Kalktı, peygamberinin elini öptü..
Zaferini kutladı..
Hazreti Dâvud (A.S.), önce hatırını aldı:
«Seni beklettim ey Bet-Şeba!...»
«Mecburdun...»
«Böyle düşüneceğini biliyordum.. Oğlumuz nasıl?...»
«Uyuyor..»
«Allahım ne kadar lütufkârdır!. Bir anda, yoldan çıkanlara, ibretlenecekleri iki ders verdi.. Ordularını bozdu ve kısır sanılan sana bir oğul doğurttu.. Artık anlasınlar.'.. Senin evlât sahibi olman, sapık Hazreti Salih kavmine kayanın yartfıp dişi bir deve çıkanlışıyla aynı hikmettedir.. Gayededir.»
«Allahıma şükürler olsun..»
«Dilerim ki oğlumuz Allahımızı pek sevsin.. Ancak o zaman Allah onu sever.. Çünkü seven sevüir..»
«Sen peygambersin, ben ise *yedi* yaşmdanberi bir an olsun şeytana uymadım. Oğlumuzun öyle olacağım ümit ederim.»
«Ona bir isim düşündün mü?...»
«Kalbimin ısınacağı isim senin bulacağındır.»

«O ilhamdayım ki, oğlumuz Allah'ı pek sevecek ve kendisini sevdirecektir.. Yani Hazreti Allah (C.C.) ıı sevgilisi olacaktır.. O halde ismi **Süleyman (Şalmon-Yedidya-Allah'm** sevgilisi) olsun.»
Bet-Şeba pek hislendi..
Sofaya kadar dökülen mehtaba baktı..
Şu anda o da, ay gibiydi..
Lâkin ışıklarını öylesine dökemiyordu..
Boğazı inciniyordu..
Bu hali ilhamlarına *yol* verene kadar sürdü.
Hazreti Dâvud (A.S.), hazla onu dinledi:
Bir çizik üzerindeyim.. Hayat ve âhiret çizgisidir bu. . Toprak çalışıyor, Hayata bedenler hazırlıyor..
Âhiret ülkesinden Ateş böcekleri misali Ruhlar akın ediyorlar, Bedenler canlanıyor.
Bir çizik üzerindeyim..
Hayat ve âhiret arasındaki sınırdır bu.
Toprak çalışıyor,
Can veren bedenlerin çirkinliklerini
Topluyor üçer beşer..
içindeki kudrete götürüp veriyor.
Tekrar güzeller fışkıracak.
Ah bilsen toprak ne kadar çilelidir!.
Cefakârdır, çalışkandır!..
Birimizin kirini yüzlerce köle
Temizleyemezken,
O milyonları pak eder.

Bir çizik üzerindeyim..
Hayat ve âhiret ırmağı kıyısında gibi.
Başkaları bakar kördürler..
Dünyalarını bilirler de,
Âhireti karanlık sanırlar..
Oraya, dağılan bedenlerden azat olan
Ruhların dönüsünü görüyorum.
Kimi zaman tanımaz,
öyle hafiftir..
Yükselir mertebesine.
Kimi günâhlarını yüklenmiştir..
Altında ezile ezile
Zamanı aşındırır da kanatlanamaz.
Bet-Şeba, yorulmuştu.. Derin bir nefes aldı..
Tekrar ühamlanaeaktı ama, Hazreti Dâvud (A.S.) izin vermedi.. «Hastasın, yorma kendini..» dedi..
Bet-Şeba, düşündü.. «Ey Dâvud!.. Üzgün değil misin?...» «Ne için?...» «Oğlun öldü.. Sana baş sağlığı dilemek isterdim de.»
«Ebşalmon bir çatal yol ağzmdaydı.. Kadermi kendisi değiştirdi.. Önce üzülmüştüm ama, aynı anda Süleyman'm doğuş müjdesini alınca ferahladım..»
«O halde, artık ben de gülebilirim.. Çünkü hep bu acıyı düşünüyor, saadetimi tam kazanamıyordum.. »
«Böyle olsun istemezdim elbette..»
«Diğer oğulların da var..»
«Ne çıkar!... İsterlerse dünyacılara uysunlar, sonlan aynısı olacaktır...»
«Allahımın sana fırsat vermesini diliyorum hep. Çün-

kü yapüacak pek çok arzuların var.. Bir türlü vakit bulamadın.»
«Allah dilerse bunu bulurum.. Lâkin sanıyorum ki, iç ayaklanmayı bastırmak ve sınırlarda bekleşenleri tekrar sindirmek beni bir hayli uğraştıracak..»
Daha konuşacaklardı.
içerden oğullarının ağlamasını işittiler.
Hazreti Dâvud (A.S.) güldü:
«Pek tatlı bir sohbete daldık.. Oğlumuzu unuttuk. Bak bizi davet ediyor.. Haydi gidelim..» dedi.
*** ****
Hicret'ten önce 1459 (M.Ö. 837) yılının baharına çıkılmıştı.
Altmış yaşam aşmış bir adam, oturmuş, demir yumuşatarak, kap kaçak, zırh, yapıyordu..
Karşısında yedi yaşında bir çocuk vardı.
Ona yardım ediyordu..
Beyaz tenli, irice, nur yüzlü, lalları çabuk gelişmiş bir çocuktu bu.
Adam, Hazreti Dâvud (A.S.) di..
Çocuk da yedi yaşma basan oğlu Hazreti Süleyman (A.S.) di .
Öğle yaklaşmıştı.
Sokaktan bir kadın göründü..
Hazreti Süleyman (A.S.) onu babası Hazreti Dâvud (A.S.) a gösterdi:
«Annem yemeğimizi getiriyor ey babam..» dedi.
Hazreti Dâvud (A.S.) da baktı.
«Git, elinden testiyi ve dağarcığı al..» emrini verdi.
Hazreti Süleyman (A.S.) koştu hemen.
Annesine yardım edip, getirdiklerini kaptı..
Hatırını sordu..

itirlıkte geldiler..
Çardağın altına oturdular..
Mot-Şeba onlar yıkanana kadar, sofrayı kurdu.
Yeıneğe başladılar..
Yemek boyunca, bazıları geliyor, Hz. Dâvud (A.S..) a B-tielelerini söylüyor, fetva alıyorlardı..
Hoş kalınca, Hazreti Dâvud (A.S.) ailesiyle oğluna, İBİarı hem eğlendirecek, hem ibretlendirecek. haüralarmı ıiıil.ıüyorda.
Bir ara, Hazreti Süleyman (A.S.) daldı.
Bunu Hazreti Dâvud (A.S.) farketti..
Hatırlattı:
«Ey oğlum.. Ben, sen yaşlarda çobanlık yaptım, az ■Ot anlattığım hatıra da buna aittir.. Eğer canın kırlan çekiyorsa, sürümüzü otlat.. Ben, sanatı daha çok sevdiğini anladım ve seni yanımdan Onun için ayırmadım..»
Hazreti Süleyman (A.S.), babasını doğruladı:
«Ey babam!.. Her iş güzeldir.. Yeter ki haram katıl» pasın.. Fakat severek yapılan iş daha güzeldir.. Verimlidir.. Gerçekten, ben sanatı daha çok seviyorum..»
«O halde niçin daldın?.. Neler düşündün?...»
«Söylememe izin verir misin?...»
«Elbette..»
«Gün geçmiyor ki arkadaşlarım bana sataşmasınlar.»
«Ne gibi?...»
«Senin baban hem peygamber hem hükümdar da neden çalışıyor diyorlar?.. Kabile başkanları, zenginler, hep orururlarmış.»
Hazreti Dâvud (A.S.) ailesi Bet-Şeba'ya baktı.
Gülümsedi ama, bunda acılık vardı.
Sonra anlattı:
«Ey oğlum!... Hazreti Allah (C.C.) beni peygamber ve hükümdar yapınca, artık çalışamayacağımı, ancak dev-

let işleriyle uğraşacağımı üeri sürerek benim geçimim için devletten maaş almamı teklif edenler oldu.. Düşünmek için mühlet istedim. Hakikaten, yine çobanlık yapsam, şehirden uzaklaşacaktım.. Şehirde yapabüeceğim, geçimimi sağlayacak bir sanatım da yoktu.. Nerdeyse yapılan teklife müsbet cevap verecektim.. Şükür ki Hazreti Allah önledi..»
«Nasıl ey babam?...»
Hazreti Dâvud (A.S.) bunu özetledi..
Anlattığına göre, başından şu olay geçmişti:
Bir gün devletin işlerinin nasıl yürüdüğünü anlamak için, Hazreti Dâvud (A.S.) kılık değiştirmiş ve şehri dolaşmaya başlamıştı..
Rastladıklarından bazılarına idare hakkmda şikâyetleri olup olmadıklarını soruyordu.
Karşısına yine birisi çıkmıştı.
Bu, Cebrail (A.S.) di.
Hazreti Dâvud (A.S.,) tanıyamadı Cebrail'i ve ondan da devletin gidişini öğrenmek istedi.
Sordu:
«Ey kardeşim, Hazreti Allah (C.C.) Davud'u hem peygamber hem hükümdar yaptı.. Acaba memleketindeki gidişi nasıl buluyorsun?..»
Cebrail (A.S.) şu cevabı verdi:
«Pek iyi idare ediyor.. O, ne iyi kişidir!.. Yalnız...»
«Evet.»
«İşittim ki, devlet hazinesinden maaş alması teklif edilmiş, o da düşünme mühleti istemiş.. Demek kabul edecek. Halbuki bir insanın, zorlukla ve zahmetle de olsa, kendi kazancını yemesinde fayda büyüktür..»
Ayrıldılar..
Hazreti Dâvud (A.S.), hazineden maaş almayı düşünmesinden büe utanmıştı.

M. men dönüp, Allah'ına yalvardı: ıEy Allahım!. Bana geçimimi sağlayacak bir sanat ı < >yle bir sanat ki şehirden ayrılmayayım. Hem onu iyim, hem vazifemi aksatmayayım..» Hazreti Allah (C.C.) da ona demiri elinde yumuşat-iMMiını, zırh yapmasını öğretmişti..
0 zamana kadar zırh sanatı biliniyordu ama, düz lev-tr halinde yapılıyordu.
1 fazreti Dâvud (A.S.) m zırh sanatında ise, demir inil Çubuklar halinde oluyor, birleştirilerek, gövde, bacak 11 başa tatbik ettiriliyordu.
Yemekten sonra Bet-Şeba, boşalan testiyi ve kapları alıp eve döndü..
Hazreti Dâvud (A.S.), esasen Hz. Süleyman (A-S.) ■M pek düşkün ve kavrayışlı olduğu için, ona daha hn» yaşmdan itibaren üim öğretmeye başlamıştı..
Tekrar işe koyulurlarken haber verdi;
«Ey Süleyman!. Artık büyüdün.. timini Hazreti Alin 11 (C.C.) genişletir inşallah.. Seni sevdiğini, kaderini iyi hazırladığını ilhamlanıyorum.. Yarmdan itibaren ibadete bağlayacaksın ve asla aksatmayacaksın...»
Hazreti Süleyman (A.S.) pek sevindi:
«Sağ ol ey babam, hakikaten müjdelerin en büyüğünü şimdi aldım..» dedi.. «îlim öğrenmeye de büyük hevesim var..»
«Bu Allahımm lûtfudur...»
«Her sanatta da kabiliyetim var..»
«O da Allahımm lûtfudur..»
Andolsun ki **biz Dâvud ve Süleyman'a ilim vermişizdir.....**
(Nemi: 15)
***'**

Hazreti Dâvud (A.S.), ertesi sabahtan itibaren, Haz-reti Süleyman (A.S.) a ibadet usullerini öğretti..
Birlikte sahraya çıktılar..
Kabe'ye doğru döndüler..
îlk namazı kıldılar birlikte..
Hazreti Dâvud (A.S.), Hazreti Süleyman (A.S.) in sorması üzerine, KABE'niû Allah'ın Uk evi olduğunu anlattı.. Yeryüzünde ilk inşa edilen ev olduğunu...
Elbette oraya dönecekler ve namaz kılacaklardı.
Hazreti Süleyman (A.S.) öğrenmek istedi:
«Ey babam!. Kabe şimdi ne haldedir?...»
«Atamız Hazreti İbrahim (A.S.) ve oğlu Hazreti Î3-mail (A.S.) onu pek güzel korumuştu.. Bizzat bakar, temizlerdi.. Sonra?...»
«Evet?...»
«Çok acı!.. Bana tekrarlatıp ıztırabımı artırma ey oğlum !...»
Hazreti Süleyman (A.S.), anlayacağını anlamıştı.
Artık bu mevzuu tekrarlamadı..
Namazdan sonra kalktılar..
Birlikte (Sahra-ı Mualleka)ya doğru gittiler..
Orada durdular..
Hazreti Dâvud (A.S.) in gözleri nem içindeydi..
Hazreti Süleyman (A.S.) ügüendi:
«Ey babam, ağlıyorsun...»
«Belki..»
«Niçin?...»
«Bir devlet kurduk.. Mescidimiz hâlâ çadırdır.. Halbuki hanidir şurasmı, ki pek mübarek bir yerdir, bilhassa ilerde daha da kudsiyeti artacaktır, mescit yapmak istiyordum.. Fırsat bulamadım.. Sen doğduğun gün isyan eden ağabeyin Ebşalmon ölmüştü.. Şimdiye kadar ise, devleti içten düzeltmeye, komşu kurallarla uğraşmaya çalıştım..»

• I İnmen yapalım babacığım.. Hazreti İbrahim'e oğlu ıil M ı al yardım etmişse ben de size ederim..» ıı ı !<•([D.ivud (A.S.): «Şimdi mümkün değil, müm-• dedi.. «Yakında Filistinlüerle savaş var.. Ba-■lim Hazreti Allah ne zaman kısmet edecek?..»
ıı ıı.ti Dâvud (A.S.), böyle konuştu ama, gözyaşlarını tutamadı..
I ı;ibi aktılar.. Nıızreti Süleyman (A.S.) bir şey soramıyor, sadece, ve tertemiz elleriyle, babasının gözyaşlarını silip uyurdu. Kvi't, niçin Hazreti Dâvud (A.S.) ağlıyordu hıçkıra
l'i'V^amberdi..
Hükümdardı...
Ne dilerse olmaması mümkün müydü?..
0 halde?...
Kendisi peygamberdi elbette..
1 lazreti Allah (C.C.) ona nice nice gelecek sırları fâş ¹ .•li--
Şimdi Hazreti Dâvud (A.S.) gelecekten geleceğe ge-
. o hayatı yaşıyor ve gördüklerine içi parçalana par-• ılıına katlanıyordu..
Ağlayışı bundandı..
l'IIbette Hazreti Dâvud (A.S.) a (Sahra) da bir mes-■ || inhasını emreden, ilham buyuran, Hz. Allah (C.C.) di.
Sebepsiz değüdi emir ve ilham.
Çünkü Hazreti Allah (C.C), nihayet bir zaman son-ı ıı peygamberlerin sonu geleceğini, âhir zaman peygamberinin KABE çevresinden çıkacağını, ismini, bütün in-mı n I ara ve cinlere elçilik yapacağını, Tevrat'ta buyurduğu rıi.ı, Hazreti Dâvud (A.S.) a Zeburla da buyurmuştu..
Hazreti Hâvud (A.S.) da tebliğ etmişti ümmetine.

Yeryüzünde çalışmış, çalışan ve çalışacak bütün peygamberler, işte O Ahmet Muhammed Mustafa (A.S.) *m* şeriatine hazırlıyorlar ve hazırlayacaklardı insanları.
Hazreti Musa, Hazreti Harun, Hazreti Yuşâ, Hazreti Dâvud, Israiloğullanna son peygamber zuhur edince, ilk önce sizin soyunuzun ona şehadet etme şerefini kazanması için evlâtlarınızı hazırlayın öğüdünde bulunmuşlardı hep..
Ama hani?...
Onlar bütün bu peygamberlere inanacaklarına sihirbazlıkla kınamışlardır..
Hazreti Dâvud (A.S.), oğlu Hazreti Süleyman (A.S.) ı şehre yolladı..
Sahra'da yalnız kaldı..
Böylece ilham edilen ve açılan gelecek yüzyılları daha rahat gördü yaşadı:
1. Kendisi bu mescidin inşasına başlayacak, fakat ta-mamlayamayacaktı.
2. Oğul Süleyman bitirme şerefine nail olacaktı.
3. Israiller, Süleyman'dan sonra parçalanacaklar, birbirlerine düşeceklerdi.
4. Doğudan ateşperestlerin orduları gelecek Mescid-i Aksa'yı yıkacaklar.. Kudüs'ü (Davud'un şehrini) yerle bir edecekler, halkı kılıçtan geçirecekler, ço» ğ«nu da zincirlere vurarak alıp Babil'e götüreceklerdi.
5. Bir Pers hükümdarı, Mısır'ı istilâ edeceği zaman işine yararlar diye, Onları Babü'den kurtaracak, yurtlarına iade edecekti.
6. Bütün bunlar olurken, Israiloğullanna yine peygamberler gelecekti.. Lâkin aldırış etmeyeceklerdi.

7. Topraklarına dönünce, sözde akıllanacaklar, Mes-cid-i Aksa'yı ve Kudüs şehrini yeniden inşa edeceklerdi.
8. Peygamberler vazife almaya başlayacaklardı.. Fakat, Israüoğullan, her zaman yaptıkları gibi, geçenleri unutacaklar, putlara tapmakta yarışacaklar ve bilhassa iki peygamberi öldüreceklerdi.
9. Nazil oluş safiyetiyle ne Tevrat kalacaktı ne Zebur.
10. Hazreti Allah (C.C.) bu durum karşısında, son peygambere insanları hazırlamak halamından, bir peygamber daha gönderecekti kitabıyla birlikte.. Israüoğullan onu da hırpalayacaklardı işini kolaylaştıracakları yerde..
11. Nihayet Hazreti Allah (C.C.) m gazabı şiddetini artıracaktı.. îsraü topraklan tekrar, bu sefer Romalılar tarafından işgal olunacak ve halk kaçışa-caktı, dünyanın dört bir tarafına..
12. Israiloğullan, akla neresi gelirse orada, o milletin esaretine girecekler, can korkusuna, dönme olacaklardı.
13. Ama babadan oğula, Israü geçmişi, binbir yalan katılarak, sanki şerefle yaşanmış gibi anlatılacaktı. Uydurma Tevrat ve Zebur'la amel edeceklerdi.
14. Hakikaten, Kabe topraklarından zuhur eden son peygamber nihayet vazifeye başlayacaktı.. Lâkin Israüoğullan O'nun vazifesini kolaylaştıracaklan yerde, çöle dağılmış kabüeleriyle, daima dinini neşretmesinde güçlük çıkaracaklardı.. Zehirlemeye kalkışacaklardı.

15. Hazreti Dâvud (A.S.), bühassa O âhir peygamberin, Ahmet Muhammed Mustafa'nm, bir gece Cebraü (A.S.) ile birlikte Allah'ın huzuruna çıkacağını öğrendiği zaman pek fenalık geçirdi.. Çünkü Hazreti Muhammed (A.S.), Allah'ın huzuruna gitmek için Mirac'a başlamadan önce, buraya Mes-cid-i Aksa'ya kadar, gece yürüyüşü (Isra) yapacaktı. Ve bu (Sahra-i Mualleka)ya basıp, Kudüs'ü ziyaretten sonra göklere yükselecekti.
Hazreti Dâvud (A.S.), gelecekte gezinirken, burada. aklına Hazreti Yakub (A.S.) geldi.. O da kardeşinden kurtulmak için, gece yürümüştü doğuya doğru.. (İsra-Ge-ce yürüyen) olmuştu. Soranlara Allah'ı aramaya gittiğini söylemişti ve adı (israil) kalmıştı.
Ne garip bir tecelliydi ki, O, tsra'dan sonra ancak peygamber olmuştu ve dönmüştü.. Şimdi ismini alıp şereflenmek isteyenler ona pek hürmet etmişlerdi.. Halbuki Hazreti Muhammed (S.A.V.), îsra bitince Miraç başlamıştı.
Sonra?...
Sonra mı?...
3unları da gördü Hazreti Dâvud (A.S.)..
Hazreti Allah (C.C.) m kendisine Zebur'da buyurduğu gibi, Kudüs sâlihlerin olmuştu..
Halife Hazreti Ömer (R.A.) gelmiş, burasını fethetmiş ve artık müminler, on üç yüzyıl korumuşlardı mukaddes mabetleri ve toprakları.. Bütün dinlere hürmet göstermişlerdi.. Hazreti Ömer (R.A.) düeseydi, Mescid-i Ak-sa'yı cami yapardı.. Fakat Hazreti Muhammed (S.A.V.) in mübarek ayaklarının bastığı dun'munda bıraktı.. Her dinden olanlara açık yaptı.. Ancak, bitişiğine bir cami inşasıyla yetindi..

I i] ılloğullan bunca yüzyıllık bir sürgün ve lanet ha-l-ın sonra, para kuvvetiyle, yine Allah'ın kesin iznine '.ırak, burasını sanki satın aldılar..
I »cvlct kurdular..
Süleyman'ı alem yaptılar..
«.Vvresinde toparlanmak istediler..
Gözleri o kadar dönmüştü ki, Hazreti Muhammed (S. | V') in mübarek ayaklarım bastığı, Hazreti Isa (A.S.) in | '. nlığı Mescid-i Aksa'yı yakmaya büe kalkıştılar.. Bu. i"ıı melanetleriydi.
Hazreti Allah (C.C.) başlarına kıyametlerini kopardı.
insanlığın yüzkarası olan bu kavmi, verdiği emre uy-fun, toptan imha etti.
Zamanın belki insanlar arasında bir değeri vardı.
Çünkü o, insanların icadıydı..
Allah (C.C.) yanında yarım asırlık, bir asırlık, hattâ hm asırlık zaman, soluk almak kadar kısaydı..
Son kitaba inanan ve onunla amel etmekte yarışacak müminler elbette Israiloğullarmın aynı topraklarda yeniden ve zorbalıkla, hile ile, fesatla, devlet kurmalarından ümitsizliğe düşmeyeceklerdi.
Hazreti Dâvud (A.S.) yüzyıllar ötesinden, tekrar geçmişe, kendi hayatına döndüğü zaman pek perişandı.
Ortada bir gerçek vardı.
Bunu dile getirdi içlene içlene:
«Demek Hazreti Allah (C.C.) burada bir mescit yapılmasını bana ilham etmekle, Hz. Muhammed (S.A.V.) İn zuhurunda, ona bahşedeceği armağanlara gidecek yolu yaptırıyor.. Hazreti Muhammed (S.A.V.), önce, Kâ-l>e'ye Doğru dönmeyecek, buraya dönüp ibadet edecek. Sonra KABE kıble olacak.. O ne büyük peygamberdir ki, miraca başladığı yer ile KABE, kıbleleri olacaklar.. Demek Mescid-i Aksa inşası Hazreti Muhammed (S.A.V.) in Isrâ

yürüyüşü içinmiş.. O halde gerek ben gerekse oğlum Süleyman bu mescidi yeryüzünde emsali olmayan bir büyüklükte, haşmette, yapalım.. Böylece O peygamberin, Al-lah'm, habibmin rızasını alalım.. Amma.....»
Hazreti Dâvud (A.S.) sarardı»
Ağlamıyordu, lâkin gözlerindeki yaşlar aı>ıynıg bulutlar gibiydüer..
Evet, amma, gerek kendisi, gerekse oğlu Süleyman, Mescidi eşsiz yapacaklardı şüphesiz.. Neye yarardı?.. Doğudan gelecek ateşperestler, putperestler, onu yerle bir etmeyecekler miydi?.. îsraüoğullan esaretten dönünce, tekrar yükselteceklerdi mescidi., buna rağmen imkân var mıydı aynı eşsizlikte, güzellikte, yapmaya?..
Yoktu.
Hz. Dâvud (A.S.), sanki Hazreti Muhammed (S.A.V.) den özür dilemek ister gibi, güneye döndü.. Kabe'ye Doğru uzun uzun baktı..
Bir şeyler söyledi..
Anlaşılamadı..
Daha Hazreti Muhammed (S.A.V.) in zuhuruna bin dörtyüz sene vardı ama, elbette yaratılmış ve yaratüacak-larm bedenlerine tahsis edilen ruhların en nurlusu olan ruhu ezeldenberi Allah huzurundaydı ve bu yılların geçmesini bekliyordu.
Niçin Hazreti Dâvud (A.S.) m kendisinden özür dilemesini görmesin, işitmesindi!...
Hazreti Dâvud (A.S.), ansızın huzuruna da kavuştu.
Belki, evet belki, Hazreti Allah (C.C.) bu kaderi değiştirirdi.. Çünkü insan, Allah'm bir kaderinden diğer kaderine tutuna tutuna hayatını tamamlardı..
Günâh da, sevab da öyleydi..
Günâh işleyecek insana: «Buna hayır..> buyururdu. Fakat insan inat ederse: «Dilediğini yap..» derdi..
Yaaak-

iyin, şeytana yakasını kaptıran, kaderini kendisi ha-
.1 ve sapıtırdı.
Peygamberlerin, son âna kadar, kendüerine verilen ümmetlerin helâklanm önlemeye çalışmaları, hep bu ka-lirlerini değiştirmek ümidindendi.. Belki sâlih kul olur-Uıılı
Hazreti Dâvud (A.S.)ın şimdiki huzurunda aynı ümit yırdı.
Mescid-i Aksa'yı pek güzel yapacaktı ve oğluna da "Vlo emredecekti..
Olurdu ki, îsraüoğulları, o ensesi kalınlar, düzelirler ve hakikaten Hazreti Muhammed (S.A.V.), Miraç yolunda buraya gelirken, yeryüzünün en güzel mescidine mübarek uyaklarım basarak yükselirdi.
Hazreti Dâvud (A.S.), bunları yaşarken, pek geç kalmıştı.
Bir ses duyarak baktı.
Gelen oğlu Hazreti Süleyman (A.S.) di.
Haber verdi:
«Geciktin ey babam!.. Annem beni yolladı..»
Hazreti Dâvud (A.S..): «öyle oldu..» dedi.
Kalktı, oğlunun yarımda yürümeye başladı.
Sık sık geriye, Sahra-i Mualleka'ya bakıyordu.
O kayanın geleceğini de görmüştü çünkü..
Sanki ona bir daha öyle bir halde sokulmayacakmış gibi veda eder hali vardı.
Bütün kâinatın muvazene kanunlarım, yer çekimini, hiçe sayan bu kaya (Sahra) boşluktaydı..
Altından insan geçebilir, gölgesinde sereserpe uyuyabilirdi..
Halk alışmıştı..
Lâkin sihir derlerdi..
Gözlerimize öyle görünüyor kanaatindeydiler.

Bunu Mescid-i Aksa'yı doğudan gelip yıkan putperestlerle ateşperestler de öyle düşüneceklerdi.
«Sihri bozalım..» düşüncesiyle kaya ile toprak arasını dolduracaklardı.
Bunları söylemedi Hazreti Dâvud (A.S.) oğluna.
Yalnız kader değişikliğine pek ümit bağlamış olacaktı ki şöyle buyurdu:
«Ey oğlum Süleyman!... Buraya yeryüzünün en güzel mescidini yapalım artık.. Böylece, gelecek Ahir zaman peygamberinin, son elçinin vazifesini kolaylaştıralım, bizlerden hoşnut olsun..»
Hazreti Dâvud (A.S.), dileklerini söylediği zaman, oğlu Hazreti Süleyman (A.S.) bir şeyler demek istemiş, sesi titreyip, susmuştu..
Hazreti Dâvud (A.S.) hatırlattı:
«Neler dedim duydun mu ey Süleyman?...»
«Duydum..»
«Cevap vermedin...»
«Mescidi inşayı daha önce çok konuşmuştuk.. Ben de pek istekli olduğumu haber vermiştim..»
«Evet?...»
«Ey babam!. Bilmem Hazreti Allah (C.C.) niçin bu arzu ve emelimizi tekrar geciktirdi..»
«Geciktirdi demek?...»
«Seni çağırmamın bir sebebi, belki gerçeği, şudur: Düşmanlar yurdumuza saldırdılar yine.»
Artık konuşmadılar..
Hazreti Dâvud (A.S.j hızlandı..
Şehrin kapışma varınca, oniki kabüenin başkanlarım orada kendisini bekler bir halde buldu.
Oğlunun isyanından beri, ilk yılda eskileri, değiştirip

İM ılı lülırmış, kendisine itaat edecekleri, mümin sandık-larıuı, başkan yapmıştı.
Jflne başkumandanı Yoab'dı..
H;ışkumandan Yoab kısa konuştu: ıEy peygamberim!.. Filistiler tekrar ayaklandılar. I tunları elbet diğerleri de izleyeceklerdir.. Uzun bir sefere girişeceğiz sanırım...»
Hazreti Dâvud *(A.S.),* tereddüt etmedi:
«Buna müminler mecburdur..> dedi.. «Hazırız, derhal lıuı'ket edelim..»
On iki kabile hâkimi ve başkumandan Yoab, Hazreti Dâvud (A.S.) m sefere çıkmasını istemiyorlardı.. Sebebi de saklamadılar:
«Ey Dâvud.'.. Sen kal..» dediler.. «Çünkü îsrailoğulla-rınm içindeki şeytan, dış düşmanlardan daha tehlikelidir. Biz ayrılınca, oğullarımızdan bil* şüphe ediyoruz.. Artık halkı düşün.»
Hazreti Dâvud (A.S.) altmış üç yaşındaydı ama, kendisine yep yeni bir zindelik gelmişti.
«Gideceğim..» Cevabını verdi.. «Eğer kavmimiz arkamızdan bizi hançerlerse büeceği iştir.. Zarar onlara olur.. Ben, açıkça isyan edeceklerini sanmıyorum.. Esasen bütün eli süâh tutanları götüreceğiz.. Eski olaylardan yeteri kadar ibretlenirler.»
Hazreti Dâvud (A.S.) m bu kesin karan karşısında, ona uyuldu..
Sefere çıkıldı..
Fakat Hazreti Dâvud (A.S.) m yurt içinde haber alma teşkilâtı vardı., iyi, hızlı, çalışırdı.. Herhangi bir yerde isyan patlak verse, vaktinde söndiirürdü..
Hazreti Dâvud (A.S.) m bu seferi üç yılı aştı.
Yanında oğlu Hazreti Süleyman (A.S.) da vardı.

Şu düşmanlarla çarpıştı:

1. FilistiJer.. Ellerinden Gat'ı aldı.. Haraca bağladı.
2. Moabhlar.. Bunları da yenip vergiye tabi tuttu.
3. Hazreti Dâvud (A.S.) güney ve doğuyu emniyete aldıktan sonra Fırat'a yöneldi.. Yolu üzerindeki Tsba kırallığının saltanatına son verdi.. Şam Suriyelileri de bu savaşta Tsba kiralına yardım ettiklerinden onları da aynı âkibete uğrattı.. Haraca bağlamakla kalmadı.. İdareciler ve askerler bıraktı.
4. Dönüşte Ammonoğıllaruun başlattıkları yangını bastırdı..

Artık yıllarca ona isyan edecek, sınırı aşacak, düşman çıkmaz sanıyordu Hazreti Dâvud (A.S.).
Uzaklarda Asurlular, Geldanlılar, iranlılar, Elenler, hattâ Romalılar ve Mısırlılar vardı ama, çağın bu büyük devletleri, yüzyıllardanberi bir türlü kozlarını paylaşamı-yorlardı.
Israiloğullarmı görecek halele değildiler.
Fakat bal ve süt diyarında, îsrailoğullan yaylasında, yediden yetmişe herkes yüzsüzdü.. Dönekti.
Harpteki çapul ve talan, ganimetler, onları bir zaman oyalayacaktı..
Gerçekte ise, sefere gidip düşmanlarla temas edenler, evlerine en korkunç hediyeleri getiriyorlardı.
Bu hediyeler gördükleri şeylerdi düşman topraklarında.
Bilhassa putlar..
Saymaya kalkışsalar yüzleri bulurdu imrendikleri putların adedi.

istiyorlardı ki, onların da evlerinde, diledikleri biri bulunsun ve tapsınlardı ona.
Bazıları, ev halkını alışürmışlardı..
Ganimet eşyası arasında gizlice getirdikleri, oyuncak büyüklüğündeki sığır, inek, kartal, arslan, yılan, geyik gibi putları meydana çıkanyorlar ve aüelerini bunlara tapmaya zorluyorlardı.
Hazreti Dâvud (AS.) in habercileri, hemen hemen hergün böyle bir hadiseyi ona duyuruyorlardı.
Hazreti Dâvud (A.S.), putları kırdırıyor, sahiplerini cezalandırıyordu ama, neye yarardı!..
Onlar, şeytana uyduktan sonra, bunların canlılarına tia taparlardı.. Hattâ hayallerinde şekillendirirler yine sapıtırlardı.
Bunları, babasının yanından hiç ayrılmayan ve artık on yaşını aşan oğlu Hz. Süleyman (A.S.) da görüyordu.
Çare düşünüyor bulamıyor, ancak babasıyla dertleşiyordu.
Bir gün yine babasını buldu...
«Ey babam!...» dedi.. «Halkı bir araya toplayacak mescidi artık inşa etsek.. Çadır, onları tatmin etmiyor.. Esasen herkesin evi var da ortak bir ibadethanemiz yok..»
Hazreti Dâvud (A.S.) da aynı fikirdeydi..
Başlıyacaktı artık mescidin inşaasraa..
Oğluna müjdeyi verdi:
«Bunu yapacağız ey oğlum..»
«Yalnıs bir şeyden korkuyorum ey babam!..»
«Nedir o?...»
«Bu yürekleri kara, tırnaklan insan emeğini çalmakla kana bulanmış kavmimiz, o mescide put dikmesin-l«r?... İçini her sapık mületin putlanyla doldurmasın-Ur...»
Hazreti Dâvud (AS.) titredi.

Sonra, kendisine açılan sırrı hatırladı..
Böyle bir şey olmayacaktı.»
«Hayır ey Süleyman, olmayacak.. Korktukların gerçekleşmeyecek...» dedi.. «Ancak...»
«Evet?...»
«Bunu sorma.. Derde belki Hazreti Allah (C.C.) sana da fâş eder.. O zaman öğrenirsin.. Biz vazifemizi yapalım..»

m

MÜBAREK ALINTERJLEEl

Aradan üç yıl daha geçmişti..

Şimdi Hicretten önce 1453 (M.O. 831) yılı başları yıkanıyordu.

Ifazreti Dâvud (A.S.)'yetmiş yaşma basmıştı.

Hazreti Süleyman (A.S.) da on ikisini doldurmuştu.

(Sahra) da hummalı bir faaliyet vardı.

Nikayet baba oğul, arzuladıkları mescidin inşasını bağlatmışlardı..

rarailoğullan ilim ve sanatta pek cahil olduklarm-Im, Mescidin inşasına katılan ustalar Fenike ülkesinden, Hayıfa ve Sur şehirlerinden gelmişti..

Kayalar yontulup taşmıyor, temeller kazılıyor, ağaçlar kesilerek, tahta yapılıyordu.. Demir ve tunçlar erili ıip kalıplanıyordu..

Hazreti Dâvud (A.S.) ile Hazreti Süleyman (A.S.) in düşündükleri plâna göre, Mescidi Aksa yavaş yavaş yükseliyordu.

İnşaatta bizzat Hazreti Dâvud (A.S.) la oğlu Hazreti Süleyman (A.S.) çalışmaktaydılar»

Mübarek almterleri harçların arasına karışıyordu.

Yaylanın yüzsüzleri, yani tsrailoğullarının çokluğu, bu geceli gündüzlü gayrete hiçbir mâna veremiyorlar, ça-l lamaları kınıyorlardı.

Hattâ şöyle konuşanlar vardı:
«Dâvud, mescit yapacağına önce saray yapsın.. Büyük bir devlet olduk.. Elçileri ağırlayacak, gözlerini kamaştıracak bir idare merkezimiz yok...»
Eğer Hazreti Dâvud (A.S.), mescidden önce, saray yaptırmaya kalkışsaydı, bu fitne saçanlar, derhal sözü değiştireceklerdi.
Tam aksini dedikodu edeceklerdi:
«Allah'ın emanetleri henüz çadırdayken, peygamberliğini iddia eden Dâvud, önce nefsini düşündü.. Saray yapıp yerleşti.»
Fakat bütün bunları hiç kimse açığa vurmaya cesaret edemiyordu..
Hazreti Dâvud (A.S.) in saltanatı öylesine yerleşmişti.
Fakat kendisinden sonraya ümit bağlayanlar çokluktaydılar..
Bunlar da, an olsun babasının yanmdan ayrılmayan, daha on iki yaşını bitirmişken, ilimde en üeriye giden, alımlı, akıllı, Hazreti Süleyman (A.S.) dan yılgınlardı.
Hayattaki büyük kardeşlerini, her fırsatta ona karşı tahrik ediyorlardı.
Bilhassa şimdi hükümdarlığa baş namzet olan Hazreti Dâvud (A.S.) m ailelerinden Hagyit'in oğlu **Adonl-**ya'yı.
Adoniya'yı tahrik edenlerin perde arkasında iki kişi vardı :-
1. Hazreti Dâvud (A.S.) in başkumandanlarından Tseruya'nnı oğlu Yoab.
2. Kâhin Abiatar.

Başkumandan Yoab, halbuki hemen hemen Hazreti Dâvud (A.S.) m hayatı boyunca, ona pek büyük bir sadakatle hizmet etmişti. Daima zaferler kazanmıştı.

ı >nu şimdi Adoniya'yı tutmaya sevk eden sebep, *1*ı • reti Süleyman (A.S.) m durumunu görmesindendi.
Hazreti Dâvud (A.S.), oğlu Hazreti Süleyman'ı gö-lUnılon ileri seviyordu.. Her haliyle onu hükümdar diye | ı dyet edeceği belliydi.. Halbuki Yoab, bu, kendisinden *\wk* küçük çocuktan emir almayı gururuna yediremiyor-ıln Adoniya ise hem yaşıtı saydırdı, hem de onu hareli «Herinde serbest bırakacak kadar miskindi.. Savaşla, ıı.ılır-.-ımanlıkla, ügisi yoktu.
başkumandan Yoab böylelikle meydanı boş bulacak *vn* ilerde ihtimal kendisi hükümdar olacaktı.
Her kişinin kalbinde bir arslan yatardı.
Onun da kalbinde yatan arslan buydu..
Kendisini ve soyunu hükümdarlığa pek lâyık görüyordu.
Eğer Israiloğulları şimdi iyi kötü bir devlete sahip-lrr.se, bunda Yoab'ın emeği çoktu kendisine göre.
Kâhin Abiatar ise başka emeller peşindeydi.
O zamana kadar, şehrin Hazreti Dâvud (A.S.) dan • ura, en iyi fetva vereniydi..
Fakat bu zeki adam, Hazreti Süleyman (A.S.) m daha şimdiden eğriyi doğrudan ayırış isabetine şaşıyordu.
Eğer hükümdar olursa, ismi silinip gidecekti.
Böyleydi işte insanlar..
Hele dünya saltanatına önem verenler..
Başkumandan Yoab, Hazreti Dâvud (A.S.) in oğlu Ebşalmon'un ayaklanmasında Hazreti Dâvud (A.S.) tarafını tutmuşsa, bu, kendi yararını bu yolda görmesindendi..
Kâhin Abiatar da Hazreti Dâvud (A.S.) a hizmet otmiş, şehadet tabutunun şehirde kurulan çadıra taşınmasında onu yüklenmiş ve Hazreti Dâvud (A.S.) m çektiği zahmetlere aynen katlanmışsa, ilerde ün yapmak içindi.

Bu iki akıllı, o derecede de ihtiras sahibi insan, Haz-reti Dâvud (A.S.) in artık hayattan çekileceğini arılıyorlardı.
Yetmiş yaş uzun bir yaş değildi ama, Hazreti Dâvud (A.S.) sanki yedi yüz sene yaşamışcasma yorulmuştu.
Buna rağmen şimdi de Mescidi Aksa'yı yaptırıyor, amele gibi çalışıyordu.
Buna beden dayanamazdı.
Kâhin ile başkumandan, perde arkasından Adoni-ya'yı tahriklerinde acele etmeleri tabiî geliyordu kendilerine.
Onların hırslarını kamçılayan yeni hadiseler de oldu.
Bir gün Başkumandan Yoab'ın adamlarından birisi geldi, ona duyduklarını söyledi:
«Ey Yoab!.. Tedbirini al... Çünkü Dâvud ölünce, onunla birlikte senin de saltanatın son bulacaktır,.»
«Bu haber nereden çıktı?..»
«Çünkü anlatülar.. Süleyman, her rastladığı kumandana, Başkumandanım diye hitap ediyormuş.. Sana hiçbir gün böyle seslendi mi?..»
«Ben onun değü, babasının emrindeyim.. Onun başkumandanıyım..»
«Demek Süleyman hükümdar olunca, onları, sevdiklerini, başkumandan yapacak..»
Halbuki Hazreti Süleyman (A.S.) m aklının köşesinden, hükümdar olmak geçmiyordu..
Her rastladığı kumandana: «Başkumandanım!.» diye' hitap ediyorsa, bu onlara hürmetindendi.. Gururlarını okşamak, gönüllerini almak içindi.
Başkumandan Yoab pirelenmişti bir kere.
Hazreti Süleyman (A.S.) in ütifat ettiği kumandanların isimlerini tesbit etti.

Rakipleriydiler demek., ölmeleri gerekirdi
Vakitli vakitsiz Hazreti Dâvud (A.S.) in karşısına **gıktı**
Teklifte bulundu:
«Ey Hükümdarım!.. Her ne kadar sınırlarda bir laman kımıldaması yoksa da, onlarm basından yumruk «kalk edilmemelidir.. Asker de talana alışıktır., Tzin ver «mır. boylarında bir görünelim.. Sen, hattâ ben kalayım..^ M.r- istikamete güvendiğimiz knumandanlardan yollarız..» Hazreti Dâvud (A.S.) sükûnetle dinledi Yoab'ı. Sonra öğrenmek istedi:
«Meselâ hangi kumandanları göndermeyi düşünü-V'irsun?..»
Yoab, nıimlediklerini saydı birer birer. . Hazreti Dâvud (A.S.) acı a<a gülümsedi. Şöyle dedi:
«Ey Yoab.'.. Şimdi en önemli bir vazifedeyiz.. Mes-olt inşa ediyoruz.. Heyecanımız bölünmesin.. Sonra, "o r.'nıdereceğin kumandanlar ölürlerse, sen de, bana edilen ı ıiya'mn tıpkısı iftiralara uğrarsın.. Kasten onları ölüme yolladığın yayılır.. Şöhretin zedelenir..» Başkumandan Yoab, kızardı ve çeküdi. Dönüşünde başı önünde söyleniyordu: «Dâvud, içimden geçenleri okudu.. Kibarca beni tekdir etti.. Ama, asla kendisinden sonra, Süleyman'a devle-U verdirmeyeceğim.»
Böylece, Hazreti Dâvud (A.S.) m büyük oğlu Ado-niya üzerine büsbütün düştü.. Onu geleceğe hazırladı.
Kâhin Abiatar'a da adamları şöyle bir haber getirdiler:
«Ey AbiatarL Sen ki Şehadet tabutunu taşıdın.. Sen ki Davud'un her sıkıntısında yanındaydım. Sen ki,

fetva vermede Dâvud kadar üeriydin.. Halkı bir dinlemen mümkün olsa..»
«Neler söylüyorlar?..»
«Artık bunadığmı, iyiyi kötüden ayıramadığını, güvenilecek tek fetvacının Süleyman olduğunu söylüyorlar..»
«Süleyman mı?.. O çocuk mu?..»
«Evet...»
Kâhin Abiatar, esasen biliyordu Süleyman'ın kudretini..
Fakat halk önünde onu müşkül duruma düşürmeli, itibarını sarsmalı, yok etmeliydi..
Bir taraftan da, hükümdarlığa hak kazanmış olan en büyük oğlu Adoniya'ya baskıyı artırmalıydı.
Elbette Adoniya'nm annesi Haggit her ne kadar hükümdar ve peygamber aüesi idiyse de, tatmin olamamıştı.
Bilhassa Hazreti Süleyman (A.S.) m annesi Bet-Şe-ba'yı kıskanıyordu..
Eğer Hazreti Süleyman hükümdar olursa, büsbütün, unutulup gidecekti.
Halbuki neler neler yoktu kalbinde!..
Oğlu Adoniya kıral olunca, ük işi ona bir saray inşa ettirecekti.. Duyduğu komşu kırallıklarda olmayan saraylardan.
Hükmedecekti keyfince.
Hele oğlu böylesine bön oldukça..
Adoniya'yı o da tahrik ediyordu.
Sık sık çağırıyor, akü veriyordu:
«Ey oğlum, sen Davud'un en büyük evlâdısın.. Veliahtsın. Babandan bu çekinme niçindir?.. Baksana Süleyman, yanından ayrılmıyor.. Korkarım ki babasının akimi çelecek ve saltanata varis olacak.. Haydi sen de git.. Babana yardım et, gözü önünden ayrılma., kendini sevdir..»
— TO —

il. ı neferinde Adoniya: «Peki hemen gidiyorum..» l|> yolu çıkıyordu..
Onu yolda da rahatsız edenler vardı. Tam sırasıdır, isyan et ey Adoniya, bütün kabile-n-ninle birlik olurlar..» diyorlardı. A'lmıiya onları da atlatıyordu.
Aklına ağabeysi JtüöşâimonHın Efrayım ormanlarm-[1] I ilaçlara takılıp kalışı, kurtarüamayışı ve öldürülme-'•liyor, tüyleri ürperiyordu.
• >mın için, yaşamak lâzımdı.. lîilhassa Şunemli Abişağ'ı sevdikçe.
Şünemli Abişağ, şehirde yerleşmiş bir bakireydi. Güzelliği dillere destandı.. Fakat herkes biliyordu, sapıktı.. Ayna karşısına geçer, güzelliğine doyamaz, onu ya-' itana şükredeceğine, bağırırdı:
* Aynadaki benim putumdur.. Ancak ona taparım.. \ ini kendime..»
Onun sözlerini Hazreti Dâvud (A.S.) a duyufmuş-
ı.ıull
Hazreti Süleyman da dinlemişti. . Üzülmüşlerdi..
Abişağ bu sapıklıkta kaldıkça .ancak, kendisine kanın I ık yolunda arkadaşlık edebüecek bir erkek bulabilir -
di
Adoniya işte böyle bir kızı seviyordu.
Gitmiş konuşmuştu.
Abişağ gülmüş: «Hele kıral ol da, heykelimi şehre • İtli, o zaman düşünürüm..» demişti.
O gündenberi Adoniya, hep Abişağ'a koşmuştu.
Söz büe vermişti heykelini dikeceğine.
Aklmca, tapılmadıktan sonra, bir insanın heykelini ynpmak, sapıklık değüdi..

Fakat düşünemiyordu ki, tarih boyunca gelmiş geçmiş melikeler gibi, Abişağ da şımaracak, halka heykeline tapmalanıu isteyecekti.. Artık heykel heykellikten çıkacak, günah, yatağı bir put olacaktı..
Adoniya, hükümdarlığı yalnız Abişağ'a kavuşmak içlü «uiycrdü» Eğer Abişağ ona verilse, dileyene hüküm, darlığı bırakırdı.
Ancak, yine düşünüyordu gerçeği, hükümdar olmazsa asla Abişağ ona ram olmazdı.
Adoniya, annesine, Dâvud (A.S.) in yanma gidiyor süsü vererek, gününü Abişağ'm havasında harcarken, annesine de dönüşlerinde yalan söylüyordu..
Güya hep babasının yanında kalmış ve çalışmıştı.
Annesi nihayet onun yalan söylediğini farketti.
Sıkıştırdı koca adamı..
Gerçeği öğrenince, için için sevindi.
«Adoniya, Abişağ'ı sevdikçe, saltanat için «ıücadelo eder.» dedi.
Oğluna da bu yolda telkinlerde bulundu gece gündüz.
Adoniya, annesi, sevgilisi, başkumandan ve kahin dörtlüsünün arasında hapiste gibiydi..
Aklını oynatması işten değüdi, .
Lâkin kim dinlerdi!...
*
**
Bir sabahtı..
Henüz Kudüs adım almayan (Davud'un şehrinde) haftalık pazar kurulmuştu.
O günlerde çevreden de insanlar geldikleri için, çözülecek çok meseleler çıkardı..
Herkes dilediği kâhini seçmekte serbestti.
Hazreti Dâvud (A.S.) üe Hazreti Süleyman (A.S.) da, pazar günleri çalışmaya gitmezler, şehirde kalırlardı.

Hazreti Dâvud (A.S.). şehadet sandıgmm bulunduğu çadırın önüne oturur, beklerdi baş vuracakları.
Hazreti Süleyman ise, pazaryerini dolaşırdı.
Henüz on ikisini bitirmiş bir çocuktu ama, nice meseleleri çözmüş, tatlıya bağlayıp, itiraza fırsat bırakmadan, tarafları uzlaştırmıştı!..
Fetva yolunda, babasıyla büe münakaşa ederdi.
Çünkü, adalet zedelenmemeliydi ona göre.
Bunda hatır, saygı söz konusu olamazdı.
Adalet temeldi.
işte o pazar günü, Hazreti Dâvud (A.S.) çadırın göl-Krliğindeydi yine..
Hazreti Süleyman pazaryerini geziniyordu.
Kâhin Abiatar en kalabalık yerde yükseğe çıkmış, Bağrur bir pozla, kendisine geleceklere fetva vermeye, Miırsılan ününü tekrar kazanmaya hazırlanıyordu.
Fetva veren kâhinlerin çevresi daima meraklılarla İOİU bulunurdu..
insanlarda huydu bu.
An geldi, kâhin Abiatar'm etrafım saran halkta bir dalgalanma oldu...
Bağrışıldı:
«Yol açın.. Meselesi çözülecekler var.»
Yol açıldı..
Kâhin Abiatar büsbütün dikleşti.
Baktı..
Gelenler iki kadındı..
Hallerinden fahişe oldukları belliydi.
Kâhin Abiatar sorunca birisi anlattı:
«Ey Abiatar!.. Biz anladığın gibi, fahişeyiz.. Hamile kaldık ve aynı gece, bir kaç saat arayla, oğullarımız oldu.»
«Evet?..»

«Fakat bu sabah uyandım ki oğlum yanımda yok..»
«Nereye gitmiş?.»
«Meğer bu kadın gece kendi oğlunu bedeniyle sıkış-tınp öldürmüş.. Farkedince, benimkini almış, ölü çocuğunu bana bırakmış.»
Kâhin Abiatar, diğer kadını da dmîedi O, reddetti:
«Hayır.. Çocuğunu ezen ve öldüren kendisidir.. Bir gecede aynı anda doğan iki çocuğu nasıl ayırt edebilir?... Mademki ölü çocuğun kendisinde olduğunu ikrar etti, mesele kalmadı.. Yaşayan çocuk benimdir... »
Etraftan bağrışmalar oldu:
«Bu kadın gerçeği konuşuyor...»
Kâhin Abiatar, önemsemedi, fetva kudretini gösterecekti.
Emir verdi:
«Bu mesele büdiğiniz kadar kolay çözülmez.. Bana çocukların babasını getirin..»
Çevreden sordular:
«Ne yapacaksın onlan ey Abiatar?..»
«Tabanlarını ölçtürüp, inceleteceğim. Oğlanların da öyle.. Derhal babalan belli olur.. Babalan belli olunca, hangi kadınlarla kaldıklarını söylerler, böylece fetva adaletle verilir.. Babalan getirinceye kadar sakın ölen çocuğu gömmeyin..»
Fahişeler, kızdılar..
Aynı sözleri söylediler:
«Biz' fahişeyiz.. Hamüe kaldığımız erkekler gelip geçici yolculardı.. Kimbilir şimdi nerdedirler?.. Görsek büe tanıy amayız.»
Haklı konuşuyorlardı..
Etraftan desteklendiler.

Kahin Abiatar, ün kazanayım derken pek zor bir ıtıırunıda kalmıştı..
îşi savsakladı:
«Bana gelecek pazara kadar izin verin.. Düşüneyim.» İldi.
Karşılığında halktan homurtular aldı.
Kadınlar, «O halde Davud'a gideceğiz..» dediler.
ICâbln Abiatar, istemedi: ■, v
«Ben fetva vermekten acze düşmedim ki.. Mühlet isindim.» dedi.
Bu şurada birisi bağırdı:
«Ey kadınlar!.. Bakm yoldan Davud'un oğlu Süley-iıım geçiyor.. Henüz çocuktur ama, ilmin yüceliğindedir.. (Ulah onu her ilim dalıyla bezemiştir.. Meselenizi bir de ıtııı anlatın..»
Kadınlar doğruldular:
Hazreti Süleyman' (A.S.) a işaret ettiler.
Hazreti Süleyman (A.S.) durdu ve yaklaştı sonra.
tik kadın hikâyesini anlattı..
Diğeri reddetti...
Nihayet: «Kâhin Abiatar bizden erkekleri istedi.. Nereden buluruz onları!.. Ayaklarını ölçüp biçecek, in-trleyecekmiş, oğullarımızla, karşüaştıracakmış.. Müminin olmadığını söyleyince atlattı.. Haftaya bıraktı.. Ba-bnn Davud'a gitmek istedik.. Ona da razı olmadı..» de-İltr.
Hazreti Süleyman (A.S.), pek düşünmedi.
Kadınlara şöyle öğüt verdi:
«ölenle ölünmez.. Şimdi ortada tek sağ bir oğul var. Yarısı birinizin, yansı diğerinizindir..»
Halk bir hoş olmuştu.
Hazreti Süleyman (A.S.) arkasındaki yiğitine (fedaisine, muhafızına) emir verdi:

«Şu oğlanı al.'. Yukardan aşağıya ikiye böl ve birer parçasını bu kadınlara ver.. Davaları *hal* olsun..»
Etraftan bu sefer itirazlar arttı..
Bilhassa Kâhin Abiatar, Süleyman (A.S.) in bu saçma sandığı fetvasıyla artık belini doğrultamayacağını düşünerek, etekleri zil çalıyordu.
Hazreti Süleyman (A.S.) itirazlara aldırış etmedi.
Yiğitine emrini tekrarladı:
«Al çocuğu ve dediğimi yap..»
Yiğit, çocuğu, kadınlardan zorla aldı..
Yere yatırıp bacaklarını ayırdı..
Nerdeyse kılıcını vuracak, sağ ve sol halinde iki parçaya bölecekti..
O anda kadınların ilki ileriye atıldı..
Hazreti Süleyman (A.S.) in ayaklarına kapandı..
Yalvardı:
«Ey Süleyman!.. Ey Davud'un oğlu!.. Emir ver çocuk parçalanmasm.. Ziyanı yok.. O kadın, alsm onu.. Tek yaşasın.. Razıyım.»
O zaman Hazreti Süleyman (A.S.) fetvasını verdi:
«Ey halk gördünüz.. Bu kadın çocuğun ölmesini *]â* temedi.. Diğeri ise aldırış etmedi.. Demek ki öz anne budur.. Diğeri çocuğunu öldürmüş ve bunu çalmış.. Hiçbir anne büe bile oğlunun ölümünü istemez..»
Hazreti Süleyman (A.S.) yalancı kadına döndü.
Sert konuştu:
«Doğruyu söyle ve tövbe et.'..»
Kadın pişmanlık getirdi..
Çocuğu çaldığını anlattı...
Halk coşmuştu..
Hazreti Süleyman (A.S.) ı omuzlarına alıp pazarye-rinde gezdirdüer.. Fetvasmı anlattılar..

Kılün Abiatar, fazla kalamadı pazarda, eşyasını MpUyıp çekildi gitti.
**
Hazreti Süleyman (A.S.) a yapılan gösterilerin Uğultusu mescit çadırı önünde oturan Hazreti Dâvud (A. M.) m kulağına kadar gelmişti..
Muhafızlarma gidip sebebini öğrenmelerini emretti.
Muhafızlar dağıldılar..
Fakat çabuk döndüler..
Olanları anlattılar..
Hazreti Dâvud (A.S.), oğlu Hazreti Süleyman (A. .) m böylesine âdü fetva vermesi için ona ilim üstüne mı lütfeden Hazreti Allah (C.C.) a şükranlarım yüceltti.
Çok geçmeden, Hazreti Süleyman (A.S.) da görün-ü uzaktan.
Gurursuz, kibirsiz bir hali vardı.
Gelince babasının elini öptü..
Hayır duasını aldı..
izin çıkınca arkasına geçip oturdu.
öyle terbiye görmüştü..
Sorulmadan konuşmazdı..
Hazreti Dâvud (A.S.) açılınca, olayı tekrarladı.
Hazreti Dâvud (A.S.) şöyle hükmetti..
Tabiî ühamıydı:
«Ey Süleyman!.. Anladım ki Hazreti Allah, sana «onsuz sevgidedir.. Yaşmı gözetmeden seni ilimle bezeyip duruyor. Başka şeyde değil, fakat fetvalarda, yanımday-ken, eğer aklma yatmayan birisini verirsem, çekinmeden fikrini söyle..»
«Olur ey peygamber babam!..»
öyle bir meseleyi hemen orada Hazreti Allah (C.C.) yarattı..

■

İki adam geldiler..
Selâm verip çömeldiler..
Birisi *sözü aldı:*
«Ey Dâvudî. Sana gelmeyecektik, rahatsız etmeyecektik ama, kâhin Abiatar pazaryerinde yoktu.. »
Hazreti Dâvud (A.S.) hoş karşıladı:
«Olsa da dilediğinize baş vuracaksınız.. Benim meclisim müminlere açıktır..»
«Sağ ol!..»
«Meseleniz nedir?..»
«Bir anlaşmazlık..»
«Size daima şahitlerinizle gelmenizi söylerim.. Fetva vermek uzamaz..»
«Birimkine şahit gerekli değü..»
«Niçin?..»
«Çünkü yalana sapamıyoruz..»
«Dinliyorum o halde..»
Birisi söze başladı:
«Benim bağım (yahut bahçe, tarla) var.. Şu adamın da bir sürüsü.. Geçenlerde dikkat etmemiş, sürüsü geceleyin bağıma girdi.. Ben de geç yetiştim.. Bağda hiç bir şey kalmamış..»
Hazreti Dâvud (A.S.) diğerine döndü:
«Doğru mu bu anlatılanlar?..»
«Evet öyle oldu..»
«Ettiğin zarar ne kadardır?..»
«Sürümü satsam ancak ödeyebilirim..»
«O halde parasını hesapla ve bu adama ver..»
«Param olsa verecektim..»
«Çaresi kolay.. Sürüyü ona satmış ol.. Ver..»
Sürü sahibi itiraz etmedi.. Zarara uğrayan da etmedi.

Fakat arkadan Hazreti Süleyman (A.S.) m sesi işi-
HldJ
«Ey babam!.. Biraz beni dinle.. Biliyorsun izin ver-Bl#tin.. Fikrimi söyleyeceğim.. »
Hazreti Dâvud (A.S.) gülümsedi :
«Söyle ey oğlum!..»
«Bu adam sürüsünü, zarara uğrayana verirse geçiminden olacak..»
«Dikkat etseydi..»
«Fakat ebediyen mab elinden çıkacak..»
«öyle..»
«Halbuki bağ sahibi bu sürüyü kazanıyor.. Ayrıca jtlecek mevsimlerde tekrar bağından mahsulünü alacak..»
Hazreti Dâvud (A.S.) yine gülümsedi..
Ellerini semaya kaldırdı:
«Allahım, bana böyle bir oğul verdiğin için deryalar dolusu seni teşbih ve tenzih etsem yetmez, şükranlarımın katresini karşılamaz..» dedi.
Sonra oğluna döndü:
«O halde sence adalet nasıl tecelli eder?..»
«Gelecek mevsime kadar bağ sahibine bu sürüyü verelim.. Sütünden, yağından, yününden faydalansm.. Sürü sahibi de bağa baksın.. Onu eski haline getirsin gelecek mevsime.. O zaman tekrar herkes malını alsın..»
Dâvudu ve Süleymanı da (hatırla). Hani onlar ekin (yahut bağ meselesi) hakkında hüküm veriyorlardı. Hani kavmin davan (geceleyin ço-bansız olarak ekinin yahut bağın) içinde yayılmış (zarar yapmış) ti. Onların (verdikleri) hükmün biz şahitleriydik.

Biz ona (n fetvasını) hemen Süleymana anlatmıştık. (Zaten) biz, herbirine hüküm ve ilim vermiştik... (Enbiyâ* : 78, 79)

*

Hazreti Süleyman (A.S.), yine o yıl içinde, bir gün, şehirde geziniyordu..

Bazı yaşlı adamların, ağaç gölgeüginde toplanmış, bir takım hesaplar yaptıklarını gördü..

Sokulup ügüendi.

Bu, sakalları dizlerine kadar dökülen adamlar, îsra-Uoğullarırun soy bügmleriydiler..

Oniki İsrail kabüesinden hangisinin bir insanı söylense hemen Hazreti Adem'e kadar şeceresini sayarlardı.

Bu ilme pek önem verirler, bazan henüz yaşı küçük bir çocuğu çevirir soyunu saymasını isterlerdi..

Beceremezse, babasma söylerler ve cezalanıldı.

Bilginler, halbuki Tevrat'ı düşünmezler, onun nazil oluş safiyetini korumayı akletmezlerdi..

Bunun da tek sebebi, faydalanamamalanydı.

Halbuki soyları ezberlerlerse, müracaat edenlerden oldukça yüklü para alırlardı.

Bilginlerden birisi Hazreti Süleyman'ı gördü nihayet.

Arkadaşlarına gösterip gülümsedi. .

Aralarına buyur ettüer.

Çekinmeden onu da imtihana kalkıştılar:

«Ey Kiralın oğlu..» dedüer.. «Baban Davud'un doğumundan Atan Hazreti İbrahim'in vefatına kadar kaç na-sü geçti?..»

Hazreti Süleyman (A.S.) düşünmeden cevap verdi:

«On dört nesü geçti..»

«Sayabilir misin?..»

lUpheniz olmasın..» v. «aydı Hazreti ibrahim'in ölümünden itibaren banım doğru bu nesilleri: «ttfhak, Yakub, Yahuda, Peres, Hetsron, Ram, Ami-HİdııI), Nahşon, Salmon, Rahab, Boaz, Kuttan, Obed, Yes-

• V« devam etti Hazreti Süleyman (A.S.): ♦ Hazreti İbrahim (A.S.) m vefaündan babam Haz-• • '« Dâvud (A.S.) m doğumuna kadar 538 yıl geçmiştir.» Bilginler memnun kaldılar.

*(îşts bir gerçek daha ortaya çıkmaktadır.. Hakim-*M *ılıvri denilen devirde eğer her hâkim bütün îsrailo-ıfıtllıtrına hükmetseydi, bu beş buçuk yüzyıl ancak onlara |/ı t. n/i,. Demek ki on iki kabilenin on iki hâkimi aynı za-ıihuıı/d başkanlık etmişlerdir. Nitekim ilk hükümdarla-*ııııı *da Hazreti Dâvud sayarlar.. Tâluftan sonra.. Bu ta-ııh hesabı, şimdiye kadar peygamberler üzerinde yapılını doğum ve ölüm zamanlarını elbet küçâk hatalarla llotjnıfar. Hakikaten Hazreti ibrahim'in ölümü olan t ten önce 2061 ve milattan önce 1^59 yıllarından en Hazreti Davud'un doğumu olan Hicretten önce Milattan önce 901 yılma kadar 538 sene geçmişin Ytıklaşık bir hesapla her nesil eUi senedir. Nitekim, bıumlan sonra da öyle olmuştur. Hazreti Dâvud'dan iti-httrrm îsrailoğullarının Babil'e sürülmelerine kadar, yi-" Dâvud soyundan on dört nesil geçmiştir. BabiVden ttnilşle Hazreti İsa'ya kadar da yine on dört nesil ya-}0m%3tır. Demek bin sene kadar bir zaman.. Hazreti Dâ-\md'un 901 M.ö. doğması, bin seneye yaklaşık olarak, fi, e heş yüz seneye on dört nesil sığdığını doğrular.. Bu mrvsua ileri kitaplarda, gelecek nesillerin isimleri verilerle dönülecektir. Burada açıklama yapmaktan mak-*

sat, IsrailoğuUarınm Hakimler devrinin anlatıldığı gibi yüzlerce sene sürmediğini, bizzat kendi iddialarıyla çürütmek 'İçindir.. Kitaplarında anlatılanlar vardır.)
Soy bilginleri, her ne hikmetse, Hz. Süleyman (A.S.) a yarandılar.. Bu lüzumu duydular..
Anlattılar:
«Hep yıldızını inceliyoruz.. Henüz geleceğin hakkında tam bir karara varamadık ey Süleyman.»
Hazreti Süleyman (A.S.) sinirlendi ve tok konuştu:
«Hazreti Allah (C.C.) dan ve onun izin verdiklerinden başkasına, gayb, gelecek kapanmıştır.»
Soy bilginleri döndüler:
«Onu demek istemedik. Elbet dediklerin doğrudur. Ne var ki sıhhatin için düşündük..»
«Bu olabilir..»
Bilginlerden birisi mevzuu değiştirdi:
«Sana bir sır verebüiriz ey Süleyman!.. Babanın ve senin düşmanlarınız çoktur.. Biz senin, babandan sonra hükümdar olmana taraftarız.. Çünkü on üç yaşmdaaın ama, yüz üç yaşmdakilerden iyi bilgilisin ve fetva veriyorsun.. Neydi geçenlerde Kâhin Abiatar'ı mağlup etmen ve babanı büe bir fetvasında uyarman!..»
«Hazreti Allah (C.C.) kaderime ne yazmışsa o olur»
Soy bilginleri, belli oluyordu, bühassa kahinlere karşıydılar.. Onlar itibarda kaldıkça kendileri sürüneceklerdi. Çareyi kâhinleri ezmekte bulmuşlardı.
Aynr soy bilgini şu cevabı verdi :
«Elbet, Hazreti Allah takdir edecektir.. Fakat her insan da dostunu düşmanını bilmelidir. Kâhin Abiatar, başkumandan Yoab, ağabeyin Adoniya'yı gizlice destekliyorlar..»

. Ağabeyim Adoniya'mn hükümdarlık ük derecede ■ inilir.» • Fakat neler yapacak bilsen!... Baban Dâvud haber-
ı..İM
«I'-ana söylemedi..»
«Söyler zamanı gelince..Adoniya, Şunemli Abişağ'a ■ ••ulunu kaptırdı.. Abişağ, hükümdar olması ve kendisi
ı II.....ıtunu yapması şartıyla onunla evlenecek ancak..
* llutıiya da buna razı oldu.»
Hazreti Süleyman (A.S.) pek fenalaştı..
«Bunu incelemeliyim..» diyerek ayrüdı.
Boy bilginleri arkasından hatırlattılar:
«Bizi ele verme ey Kiralın oğlu!.....»
«Ona şüpheniz olmasın..»
Hazreti Süleyman (A.S.), babasına gitmeyi aklına koymuştu.. Fakat şehirden çılanca, Adoniya üe karşı-
İMjll
Aralarında çok yaş farkı olmasına rağmen, Hazreti inlcyman Adoniya'ya çıkıştı:
«Hakkında pek kötü şeyler duydum... Ağabey, bunlu ıı dinle ve kendini temize çıkar.. Aksi halde sana hı-değü, kâfir gözüyle bakacağım..» Adoniya, esasen korkaktı . Titredi sesi:
«Bana hep iftira edilmiştir.» «Nedir şu Şunemli Abişağ meselesi?...» «Hiç.. O kızı sevdim..» «Babam haberli olsa sana alırdı..» «Kızın bazı şartları var..» «Nedir?...»
«Hükümdarlığımı bekleyecek..» «Başka?...» °

«Bir de Fenike ustalarına tam kendisine benzer heykelini yaptıraçakmışmı.. Çünkü o, güzelü'ğine aşıktır.»
«Sen ne dedin?..»
«Kabul ettim..»
«Ne diyorsun ey şaşkın?...»
«Niçin şaşırdın?... Ben Allahımı inkâr etmiyorum ki.. Nihayet bir kadınm bedenini taşa geçireceğim.»
«inekler, sığırlar, buzağılar, arslanlar da öyle olmuşlardı.. Başlangıçta hayranlıktan yapılmışlar, sonra kendilerine üâhlık verilmişti.. Putlaştırümışlardı.»
«Ben öyle düşünmüyorum..»
«Ey Adoniyaî. Unutma ki peygamberler soyundan-sm.. Belki hükümdar da olacaksın.. Allah'm gazabını üzerimize yağdıracak hareketlerden kaçın.. Atalarının şerefine gölge düşürme.. Erkeksin, elbette bir dişiye sevgi göstereceksin. Lâkin onu ilâhlaştırmayacaksın.. Dişi olsun, başka yaratıklar olsun, bütün kainaü süsleyen ne varsa, hepsi Allah'm âyetleridirler.. Onlara balcp, kendilerini yaratan Allah'm en güzel olduğunu düşünecek ve gönlünü asıl bu aşka kaptıracaksın. Selâmet, ebedî saadet böyle bir gidiştedir. Peygamberlerin tebliğe memur edildikleri her şey sâlih ameli, Allah'a teslimi, büdirir..»
Adoniya, Hazreti Süleyman (A.S.) m yumuşak konuşmasından cesaretlendi.. Ürkekliği geçti.
inat etti:
«Hükümdar olacağım ve Şunemli Abişağ'ı alıp istediğini yapacağım...»
Hazreti Süleyman (A.S.) üzüldü:
«O halde, ben şu ilhamdayım ki, Hazreti Allah (C. C.) kendisine şirk koşmaya hazırlanan bir kulunu asla saltanata memur etmez..»
«Etmesin..»
«Kız seni istemez..»

«K iirdeşlerimden birisi hükümdar olur ya.. Ona rica İtli um, hana zorla Abişağ'ı alır.. Ben de heykelini yapar ı "Hıiıü kazanırım.»
«Atabeylerimin içinde sana uyacak bulunmaz.» «Göreceksin..»
«Meselâ ben hükümdar olsam.....»
Adoniya güldü:
«Sana sıra-gelinceye kadar!...»
Dedi ve yürüdü.
Hazreti Süleyman (A.S.) arkasından diledi:
«Sana Allahımdan akıl ve göğüs açıklığı temenni Idurlm.. Şunu da bü ki, eğer ben hükümdar olursam, sanı im sapık kızın mevzuunu bana açma.. Kendini acın-■fftmazsın.. Allah şahidim olsun ki şeriati bırakmam.. Ilmoni emrederim.»

IV

MİRASI KAPMA UĞRUNA

Bir adam yatakta yatıyordu.

Başmda bir kadın vardı.. Aynca on üç yağında bir çocuk, ne yapacağmı bilmea haldeydi..

Yataktaki adam Hazreti Dâvud (A.S.) di..

Başmdaki kadın ailesi Bet—Şeba ye çocuk da Hazreti Süleyman (A.S.) di .

Henüz başlayan aynı yü içindeydüer..

Mescidde Hazreti Dâvud (A.S.) oğlu Süleyman'la çalışırken ansızın hastalanmıştı..

Eve getirilmişti..

On gündenberi yatıyordu ve iyileşeceğine gittikçe ağırlaşıyordu.. Büinen bütün ilâçlar kullanılmıştı. Hiçbiri kâr etmemişti.

öyle gün geldi ki Hazreti Dâvud (A.S.), yalnız titriyor ve üşüyordu..

Henüz yetmiş yaşmda olduğu halde, üzerine ağırlık çökmüştü.. Hizmet edenleri bile tanımıyordu.

Bet-Şeba olsun, Hazreti Süleyman olsun, şaşkınlık içindeydiler..

Hazreti Dâvud (A.S.) m binlerin üstünde ayn mu-hafızlan vardı.. Bunlar ona tamamen inanmış, uğrunda

hayN ıiurını çekinmeden feda edecek kimselerdi. Hepsi
.Mi. s
Ayrıca, gerçek âlimlerden bir kısmı da Hazreti Dâ-! (A.S.) in sadakatlideydiler.
Hazreti Dâvud (A.S.) in bu, günlerce süren kendin-|in geçmiş, hiçbir şeyi bümeyen halinden faydalanmıya ı<Militanlar, Başkumandanı Yoab, Kâhin Abiatar, Âdo-ıılyıı'nin annesi oldular.
Haşbaşa verip düşünüp taşmdılar.
Mademki Hazreti Dâvud (A.S.) artık konuşacak ve ItlniHoyi tanıyacak halde değildi, yerine birisi vekâlet et-
ni' lıydi.
Devlet başsız kalmamahydı..
Onlara .göre, tabu bu, en büyük oğlu Adoniya ola-
▪ kiiii.
Pekâlâ şimdiden, sanki Hazreti Dâvud (A.S.) emir vı-nnişcesine, saltanatı teslim alırdı.. Böylece herbin knndi kabüesi bölgesinde olan başkanlar hâkimler ahş-l.rılırdı.. Ve Dâvud vefat edince, kırallığı üân edüirdi. 11«<rhangi bir isyana fırsat bırakılmazdı.
Bu karar alınınca, Adoniya'yı sıkıştırdılar.
Adoniya cesaret edemedi..
Ona oniki kabüe başkanının da kendisi tarafında ■ ■ıiluğunu söyledüer.. Yalancı şahitler buldular.
Adoniya hep Şunemli Abişağ'ı düşünüyordu.
«Babam ve Süleyman, karım olacak Abişağ'a iyi görie bakmıyorlar..» dedi., «önce Abişağ hiç değüse ba-Immın sevgisini kazanmalıdır..»
Yoab, Kahin Abiatar ve Adoniya'nm annesi anlayacaklarını anladılar..
Bunu halletme işini Kâhin Abiatar üzerine aldı.
Bir gün Hazreti Dâvud (A.S.) m huzuruna gitti.
Sözde sağlığı için duada bulundu..

Sonra dnşarı çıktı ve Hazreti Süleyman (A.S.) 1A annesi Bet-Şeba'ya şunları söyledi:
«Peygamberimize genç ve güzel bir hizmetkâr lâzımdır.. Ancak onun hizmetiyle havası ısınır, bakışları nurlanır ve iyileşir.. Kendisine bunu teklif ettim., işaretle kabul buyurdu.»
Hazreti Süleyman (A.S.) ile annesi sordular:
«Kimdir bu kız?...»
«Şunemli Abişağ'dır..»
Hazreti Dâvud (A.S.) parladı:
«O sapık kızı yine karşıma mı çıkardın?.. Bir peygamberin hizmetini öylesi nasıl görür?...»
Kâhin Abiatar zeki konuştu:
«Allah'ın hikmeti bilinmez.. Belki sapıklığı peygamberine hizmet ederken geçer.. Bir tecrübeden ne çıkar?.»
Bet-Şeba ile Hazreti Süleyman (A.S.), istemeyerek kabul ettiler.. Çünkü içlerinde bir ümit vardı.. Hazreti Dâvud (A.S.) ihtimal kurtulurdu.. Yahut, bunu yapmazlar, Hazreti Dâvud (A.S.) vefat ederse, - pişmanlık getirirler, vicdan azabı çekerlerdi.
Kâhin Abiatar, doğruca Şunemli Abişağ'a gitti.
Onunla gizli konuştu:
«Ey Abişağ.'.. Hayalinde melike olmak bulunduğunu biliyorum.. Bu da ancak Adoniya'nm kırallığa vâris olmasıyla mümkündür.»
«Biliyorum..»
«Fakaj:, senin de yardımın şarttır bu işte.»
«Ben" ne yapabilirim?...»
«izin aldım.. Davud'a sen hizmet edeceksin.. O sırada biz Adoniya'ya kırallık vekaleti vereceğiz.. Sen, ba-zan Dâvud kendine geldiği zaman, üzülmemesini, oğlu Adoniya'nm devlet işlerini pek güzel yürüttüğünü, hiç bir kargaşalığın olmadığını, söylersin.. Ona iyice emniyet

i.-1lıin edince, muhafız kumandanlarına Adoniya'nın emir-ıı imi dinlemeleri için talimat vermesini ilham edersin..»
«Eğer Dâvud bazan kendisine gelirse bunları yapanın..»
«O halde şimdiden Melike oluşunu tebrik ederim.»
«Adoniya'ya ben bir isteğimi söylemiştim.. Bunu unutmayacak--değil mi ilerde?...»
«Anladım.. Sen güzelliğine tutkunsun.. Onu taşa oydurup ebedileştirmek istiyorsun.. Elbet yapılacaktır. Deniz; kenarında ne kadar sanatkâr varsa getirtiriz, seni «anki canhymış gibi taştan yaratırlar.. Hem de kaç ta-ru;!.. Yalnız Davud'a daima has bir mümin olduğunu Hincilerinle ilham et.. Ve Bet-Şeba ile Süleyman'dan çekin.»
«Bunları düşünmüştüm..»
Kâhin Abiatar, ayrıldı..
Mirası kapma uğruna binbir hüe hazırlayan aTka-ı laflarının yanma gitti..
Şunemli Abişağ'ı ise annesi süsledi, yola vurdu.
Haber şehirde hemen yayılmıştı.
Pek çirkin bir şekilde değiştirilmişti.
(Ne acı ki tamamen asimi kaybeden Tevrat'a bile İm çirkin konuşmalar, sanM gerçekten yapılmış gibi geçmiştir.)
Halk şöyle konuşup gülüşüyorlardı:
«Dâvud, kocamış.. Pek üşüyormuş.. Ona yurdumuzun en güzel kızı Şunemli Abişağ cariyelik yapıp ısıtacak..»
Öylesine kara bir cehaletteydiler ve sefih hayata teşneydiler onlar..
Bilhassa nankördüler..
Hazreti Dâvud (A.S.) m bir ömür boyu kendilerine İttiği yardımları unatmuşlardı.
*

Hazreti Dâvud (A.S.) in büyük oğlu Adoniya, gönlünü kaptırdığı Şunemli Abişağ'ın, babası Dâvud (A.S.) m hizmetine girdiğini öğrenince cesaretlendi..
Hemen ilân etti:
«Ben babamın varisiyim.. Hükümdar olacağım..»
Kendisine arabalar, atlar hazırlattı..
Peşine muhafızlar taktı..
Sık sık babasının penceresi önünden geçti durdu.
Maksadı, Abişağ*a durumunu göstermek ve gönlünü kazanmaktı.
Abişağ ise, bundan başka türlü faydalandı.
Hazreti Dâvud (A.S.), bazan açılınca, ona pencereden dışarısını gösterdi.. Anlattı:
«Ey Hükümdarım!. Şu geçen oğlun Adoniya'dır.. Sana pek güzel vekalet ediyor.. Hiç üzülme.. Halk, idaresinden memnudur..»
Bir seferinde Hazreti Dâvud (A.S.) söylendi:
«Fakat ben henüz kendisine kırallığa* vekâlet etmesi emrini vermedim..»
«Ver o halde..»
«Öyle bir ilhamda değilim..»
Şunemli Abişağ yılmadı..
Zaman geçtikçe kazanacağı kanaatindeydi.
Yine Başkumandan Yoab ve Kâhin Abiatar'ın telkinleriyle, Adoniya. Sahra'ya gitti.. Sözde babasının iyileşmesi için kurbanlar kesti..
Bunu da Abişağ yetiştirdi Hazreti Dâvud (A.S.) a.
Hazreti Dâvud (A.S.) olanları, sebepleriyle biliyordu.
İçinden dua ediyordu:
«Allahım, ben Adoniya'ya gücenik değilim.. Onu yakasına yapışanlardan ve bu yola sürükleyenlerden kurtar.» ,
Adoniya, fetva vermeye de başlamıştı.

Kral evine gelenleri çeviriyor, Hazreti Süleyman < A S.) in yanma sokmuyor, kendisi yalan yanlış, mesellerini hallediyordu.
lîet-Şeba, Hazreti Süleyman, muhafızlar ^e kuman-<l/ınlar, bilginler, sabırla işin sonunu bekleşij lardı.
Lâkin iki aya yakm bir zaman geçtiği haide, Hazre-ıı Dâvud (A.S.) da sıhhatini kazanacağına dair alâmet-İdr görülmedi. '-
Alimlerden Natan dayanamadı.
Bir gün Hazreti Süleyman (A.S.) m ailesi Bet-Şeba'-yt tenhada yakalamaya muvaffak oldu..
Uyardı :
«Ey Bet-Şeba!. Ey Süleyman'ın annesi!.. Ey en mümin kadın!.. Olanlara daha ne kadar seyirci kalacaksın? (îörmüyor musun ki bir takım nankörler, mirası kazanmak uğruna hüe ve fesattadırlar? Adoniya'yı kandırmışlar, krallık yaptırıyorlar.. O sapık kız Abişağ bile hizme-ı İne girdi..»
«îlerde pişmanlık getiririz diye çekindik..»
«Böyle şey olur mu?.. Kimbilir bu fettan kız, Hazreti Dâvud (A.S.) a neler telkin ediyor!.. Şu ağır hastalığı İmasında, aklı başında da değü..»
«Ne yapmamı istiyorsun?...»
«Bari Israiloğullanm düşünmüyorsun, kendinin ve <i|<lun Süleyman'ın canını düşün.. Çünkü Adoniya eğer gerçekten kral olursa hepimizi öldürür..»
Bet-Şeba düşündü..
Doğruydu hepsi..
Eve döndü..
Hazreti Süleyman (A.S.) zaman zaman yine Mes-cid'in inşaatına gidiyor, işlere nezaret edip çalışıyordu.
Bet-Şeba, Şunemli Abişağ'ı sofa penceresinde, kıra karşı oturmuş, şarkı söylerken buldu..

Durup dinledi..
Abişağ meydanı boş bulmuş, geleceğinin penbelikle-rmde yaşamaktaydı.. Dünyayla ilişiğini kesmişti. Şöyle ilhamlanıyordu:
Güzel murat etmesin bir kere. Elde etmeyeceği yoktur. Olmazı olur yapar..
Bir çorak toprak kıyısındaydtm. Karsımda zümrüt ormanların Yükseldiği dağlar vardt.
Onlara ulaşmayı diledim. Gülenler, saptttğımt sananlar Çıktı şüphesiz..
Fakat aramdaki uçuruma
Güzelliğimi
Bir gökkuşağı gibi gerdim.
Üzerinde yürümekteyim..
Az kaldı..
Akşama sabaha cennetimi bulacağım.
Bet-Şeba, Abişağ*m dalgınlığından faydalanıp Haz-reti Dâvud (A.S.) in yanına girdi. Hazreti Dâvud (A.S.) uyuyordu. Sokuldu, eğildi üzerine.. Seslendi:
«Ey Dâvud.'. Peygamberim!...» Hazreti Dâvud (A.S.) gözlerini açtı.. Bet-Şeba: «Uyandm..» dedi.
«Nasılsın?..»

Ummadığı bir cevap aldı:
«İyiyim ey Bet-Şeha!...»
«Beni de tanıdın.. Allahıma şükürler olsun.»
«Niçin böyle konuşuyor ve ağlıyorsun?...»
«Sen farkında değüsin.. İki aya yakın bir zaman-danberi, kendini bilmedin.»
«Demek öyle. »
«Evet..»
«Mescit ne oldu?.. Halk ne yapıyor?...*
Bet-Şeba olayları özetledi..
Sonunda hatırlattı:
«Ey Dâvud!.. Bilmem unuttun mu?.. Birkaç sene hce, bana ilhamlarının Süleyman'm hükümdar olduğunda toplandığım söylemiştin..»
«Yine o ühamlardayım..» »
«Fakat bak, Adoniya, nerdeyse krallığını üân edecek.»
«İsterdim ki sonu oğlum Ebşalmon'a benzemesin..»
«Abişağ sordukça, öyle sayıkladın..»
«Bu hastalığım, hazreti Allah'ın, îsrailoğullarını bir imtihanıdır.. Dostumu düşmanımı bana öğretti. Sen tapalanma ey Bet-Şeba.. Hiçbir şey hissettirmeden bekle..»
Bet-Şeba, odadan çıktı.. Kendi bölümüne geçti.
*
**
Hazreti Dâvud (A.S.) o gün ve ertesi gün, hep Hazreti Allah (C.C.) dan emir bekledi..
Eğer gerçekten, yetmiş yaşındayken, artık dünyadan göçecekse, bir hükümdar diledi.
Cevabım aldı..
Muhafız kumandanlarını, Bet-Şeba'yı, Hazreti Süleyman'ı, başta kâhin Natan olmak üzere diğer bilginleri çağırttı.

Bu emri o kadar ansızın vermişti ki, Şunemli Abişağ, fitne ve fesat arkadaşlarına bildirmeye vakit bulamadı.
Hazreti Dâvud (A.S.) onlara şöyle dedi:
«Ey kardeşlerim!.. Oğullarım, ailem ve sadık müminler!.. Hastalığım Allah'ın bir ikazıdır.. Hazırlanmam gerekir.. Elbette size bir hükümdar ve peygamber gelecektir.. Hükümdar oğlum Süleyman'dır.. Şunu daima aklınızdan çıkarmayınız: Hazreti Allah (C.C.) milletleri, içindeki en iyi kimsenin idare etmesini arzular.. Bunu halk bilir ve seçer.. Lâkin henüz o günlere, öyle aydın halk devrine gelinmedi.. Şimdilik oğullarımın arasmdan öyle birisini seçmemi bana buyurdu.. İlhamım Süleyman üzerinedir.. Derhal onu alın, katırıma bindirin, meydana götürün.. Borumu çalın ve krallığını ilân edin.. Oniki kabilemin başkanlarına, haraç veren komşu krallara ve dostum krallara elçiler yollayıp durumu bildirin..»
O kadar..
Sustu Hazreti Dâvud (A.S.)..
Bet-Şeba hariç, odadakilerin hepsi vefüen emri ya maya koşuştular..
Şunemli Abişağ, hâlâ sofanın penceresinde, ilhamla rındaydı..
Ancak yarım saat sonra boru çalınınca, aklı başın geldi.
Odaya koştu..
Bağırdı:
«Bu ne demek?.. Süleyman için boru çalındı..»
Hazreti Dâvud (A.S.), kızı işaretle uzaklaştırdı.
Fakat o bu sefer Bet-Şeba'ya yanaştı.
Tehdit etti:
«Yaptığının hesabını canınla deyeceksin..»
Bet-Şeba, Abişağ'a cevap vermedi..
Gonga vurdu..

Gelen muhafızlara, kızı gösterdi:
«Bunu alın ve uzaklaştırın. Artık eve girmesi yanaktır.»
Muhafızlar Abişağ'ı götürdüler..
Abişağ sokakta kendini yapa yalnız bulunca, tatlı rüyasından uyandı..
Hazreti Dâvud (A.S.) a iftira ederek kendisini acındırma yoluna-saptı..
Hem koştu, hem ağladı, hem de şöyle söyledi gelip göçenlere:
«Davud'a aylarımı verdim.. Isıtıp kurumuş ağacı filizlendirdim.. Haremi oldum çekinmeden..
Güzelliğimle dirilttim. Fakat karşılığında mükafatım kovulmak oldu.. ()£lu Adoniya'yı da benden kıskandı.. Hakkı olan krallıktan etti.. Süleyman'ı, o henüz on üç yaşmdaki çocuğu kral yaptı..»
Hazreti Süleyman (A.S.) m krallığını bildiren boru »esini işitmeyen kalmamıştı.
Sevinenler de oldu..
Üzülenler de.
Fakat her iki düşüncede olanların hepsi, henüz te-raddüt devresi geçirmekteydiler. .
On iki kabüe başkanından gelecek haberler önemliydi.
Bunuİ için Şunemli Abişağ'rn yolda koşarken, ağlaya ağlaya söylediklerine karşılık veren bulunmadı. . Elden geldiği kadar herkes görünmemeye çalıştı.
Yalnız ihtiyar, fakat tok sözlü bir adam, yoluna çıktı.
Durdurdu ve şunları tavsiye etti:
Ey imam hasta kadın!. Mademki güzelliğine Tapmaya niyetlendin,

Ne vardı ortalığı karıştıracak . ihtirasım başka türlü de Giderebilirdin.
Ama is i§ten geçti artık..
Ağlama, kendini acındırma,
Yalan dolan boşunadır,
Sen. put edindiğin
Güzelliğine, kul olmaya,
Ona zincirle bağlanmaya mahkumsun.
Sana şunu derim:
Tavasa mağarasına çık..
Tabanı, tavanı, yanları,
Sanki aynadırlar..
Ortasında dur onun..
Nereye baksan kendinle karşılaşırsın.
Şaşırır çıldırırsın.
Şunemli Abişağ, sözlerdeki maksadı "anlamadı.
Sordu:
«Nerededir bu Tavasa mağarası?...»
«Yakmdadır.. Şu tepeden sonra, ilk iri kaya yanından sola kıvrıl.. Ağzını görürsün.»
«iyi öyleyse.. Demek ben bir benzerimi görmeyi dilerken, dört tanesiyle karşılaşacağım..»
ihtiyar düzeltti:
«Hayır, altı tanesiyle..»
«Şaşıracağım öyle mi?»
«Evet..»
«Çıldırmak da var.. O nedir?...»
«insanların ortaklaşa yaşadıkları dünyadan başku, bir dünyada yaşamaktır.»

«Bunu bilhassa isterim..»
IlıUyar, yoldan çekildi..
Şunemli Abişağ, denilen istikamete koştu yine.
fakat ağlamıyor, bağırmıyordu artık..
Onu ertesi ve daha ertesi günler görenler olmadı.
Elbette Hazreti Allah (C.C.) in emri olacaktı.. Oniki lı.ılıilc başkanına haber götürenlerin dönüşünden çok kimi hır zaman sonra, başkanlar geldiler..
Hazreti Dâvud (A.S.) ı sırayla uzun uzun överek, ©fllunu kral yapmasındaki isabet üzerinde durdular..
Hazreti Dâvud (A.S.) in karşısında olduğu gibi, yapıl.-m büyük merasimde, halkın önünde de Hazreti Süley-nı.m (A.S.) a biat ettüer.
Adoniya'nın krallığını hazırlamakta, baş rolü oynayanlar ise, kaçacaklarına, herkesten önce davranmışlar, •ı.ınki bir bayram sevinciyle, Hazreti Süleyman (A.S.) in lu-.Ulığını kutlamışlardı.
Aradan bir kaç hafta geçince, Hazreti Dâvud (A.S.) büsbütün kendisinde iyilik hissetti.
Kabile başkanlarını alıp yaptırmakta olduğu mes-cid-i Aksa'ya gitti.
Orada onlara hitap etti:
«Ey îsrailoğulları!.. Size atamız Hazreti İbrahim (A.S.) dan, hattâ Hazreti Âdem (A.S.) dan başlayıp bu Küne geleceğim. Yaratılıştanberi olanları bilmekte, tekrarda, çok fayda vardır.»
Hazreti Dâvud (A.S.), yorulmadı, bıkmadı, artan bir şevkle, anlattı anlattı.. Bühassa, Hazreti Musa (A.S.) in zuhurundan sonra îsrailoğullannın yaptıkları üzerinde acı acı durdu.
Tâ gününe kadar geldi.
Dinleyenler tesir altında kalmışlardı.
Hazreti Dâvud (A.S.) sözlerini şöyle bağladı:

«Biz insanlar, Allah'ın yeryüzündeki şerefli halifeleri, Ancak Hazreti Allah (C.C.) in birliğinde toplanacağız.. Soyun hiçbir kıymeti yoktur.. Eğer birliğinde toplanırsak, bize bahşettiği, ram kıldığı şu kâinatı fethetmemiz, kendimize nice nice güzel hayatlar hazırlamamız işten bile değüdir.. Çünkü bütün sırlar ancak ilimle kabuk kabuk dökülür ve faş olurlar..»
Hazreti Dâvud (A.S.) güneye baktı mahzun mahzun..
Kolunu kaldırıp gösterdi:
«Orada, çöllerin meçhulleri içinde, kalmış bir yüce ev var.. KABE.. Allah'm yeryüzünde kurulmasını emrettiği ilk ev, ük mescit., İşte biz insanlar o eve, KABE'YE DOĞRU dönüp Allah'ın varlığında ve birliğinde birleşeceğiz.. Ona teslim olacağız. Bunları sizlere çok söyledim.. Peygamberlerini tanıyacağız.. îlim ilerledikçe, insanlar birbirlerine daha da kenetleneceklerdir.. Öyle olması gerekecektir.. Zaman ilerliyor.. Dün, bugün,, yarın suratla birbirlerine zaman mirasını teslim ediyorlar.. Biz de oğullarımıza miraslarımızı verip dünyadan hiçbir şey götürmeden, amelimizi taşıyarak göçüp gidiyoruz.. Çağlar isim değiştirmemen.. Tek bir ismi olmalı.. İman çağı!... Ve artık Allah'ın emrettiği vakte kadar bu çağ uzamalı Yoksa yaratılıştanberi, zavallı insan, bir şeyler buldum sanarak çağına dünya nimetlerine göre isim takarsa, ya« kışıksız olur bu.. (Taş Devri, cilalı taş devri, demir, bakır, tunç devri)ne demektir?... Nesiller, kendileriyle değil, iman dereceleriyle ölçülmelidirler.. Elbette şu gökyüzünü dolduran milyarlarca yıldızlara da gidecektir insan.. Bu Allah'ın izni değil, hattâ emridir.. Fakat öyle bir çağın da yine adı (îman Çağı) kalmalıdır.»
Hazreti Dâvud (A.S.) biraz dinlendi..
Tekrar konuştu:

«Bunları niçin anlattım?.. Şüphem bilhassa siz îsra-||i)£ulları üzerindedir de ondan.. Benden sonra nice pey-| ınnberler gelecektir.. Nihayet son peygamberlerde her *şey* bitecektir. Bunu da tebliğ etmiştim.. Sizlerin soyları-lıı/.ı O'na hazırlamanızı, ilk şehadet edicüer olmanızı di-ıı mUjtim. O Peygamber kitap getirecektir.. Fakat gelini | geçmiş peygamberlere, onların kitaplarma da iman'a (ı ;nacaktır.. Tasdik edecektir.. İşte burada uyanmanız »«reklidir.. Tevrat ve benim Zeburumu ne hale koydu hı.ıloğulları, biliyorsunuz.. Derde büsbütün değiştirileceklerdir.. Vakit geçmemişken, bunun tedbirini alın.. Ge-|l ceğin insanı faydalansın hiç değilse tarihlerden.. Yoksa lı uii iim ve şeriat ancak son kitabın içindeküere yerlerini bırakacaktır.. Ve artık mucize olmayacaktır. Çünkü, mu-ue peygamberlerle buyrulur.. Peygamber yeterli kılın-ılı ;ı zaman, tek bir mucize kalacaktır ortada.. Hazreti Alin b (C.C.) m son elçisine, Ahmed'e verdiği kitap.. O kitap kıyamete kadar, insanlığın her derdine derman, yoluna ferman olacaktır.. Pek çetindir bu.. Çünkü o geleceğin Umanları, havada duran kaya, ölülerin dirilmesi, denizin varılması, dağların yarılıp hayvanların çıkması, asaların ejderha olması, taştan su akması, kudret helvası ve bıldırcın *flğma.sı,* ayakla kuma vurunca çağlayanlar fışkırması vo benzeri mucizeleri görmeyeceklerdir.. Ama onların aklı daha gelişecektir. Düşünecekler, son kitaba baş vuracaklar ve öyle bir yoldan Allah'a teslimde yarışacaklardır..»

Hazreti Dâvud (A.S.) yine sustu.. Toplananlara birer birer baktı. Hepsi ağlıyorlardı. Hazreti Dâvud (A.S.), anlattı:

«Yeryüzü bu kadar değildir elbette.. Dağların öteninde, denizlerin gerisinde nice nice kara parçaları var ve

oraya göçen insanlar.. Onları da peygamberleri Allah'a teslime çağırıyor.. **KABE'YE DOGKU** ibadet ettiriyor.. Buna rağmen, hepsinde O ilk eve hazırlık olmak üzere, mescitler inşası gayreti var.. Bunu atalarımız da yaptı.. Biz kaldık.. Hazreti Allah (C.C.) bunca isyan, gaflet ve sapıklığımıza rağmen bizi afetti.. Vâd ettiği topraklara getirip yerleştirdi.. Her şeyimiz var ama, ona hediye edeceğimiz bir mescidimiz yok.. Ben ancak, yeni yeni, savaşlardan baş alabildim ve mescide başladım.. İşte önünüzde duruyor. Bu mescid Allah'a kulluk eden müminlerin, sâ-lihlerin en güzel eserleri olmalı.. Neyimiz eksik?.. Niçin altını, gümüşü, tuncu, demiri, balon, bin bir çeşit kıymetli taşlan saklar dururuz?.. İlerde mirası kapma uğruna, kan dökmek için mi?... Onlan toplayalım, Mescidi süsleyelim.. Aksi halde, günü gelir, içimizden yine bir sapık çıkar, o hazinelerinizi alır, bir değil binlerce altından buzağı döker.. Mısır'ın, Babü'in, Ninova'nın, Atina ve Roma'mn, Pers'in put tapmaklarından'en korkuncu bu vâd edüen topraklarda yükselir..»

Hazreti Dâvud (A.S.), başkanlardan ahit istedi: «Söz veriyor musunuz?.. Halkın ne derece cahil olduğundan haberlisiniz.. Bir münafığın peşinden gitmesinler..»

Kabile başkanlan bağırdılar:

«Mescide varımızı, yoğumuzu feda edeceğiz..»

Hazreti Dâvud (A.S.), kendisine fâş edilen, Hazreti Muhammed (S.A.V) in Isra yürüğünü düşündü- Yüzü parladı..

Sanki o Allah'ın habibi şimdi görünecek gibi, saygılı bir hal aldı..

Sonra kararan verdi:

«Size inanıyorum ey kardeşlerim!.. Sözünüzde **dura-**

muz.. O halde, ben de, artık kalp huzuruyla Allahuna İMİ mescidi ithaf edebilirim..»
Bağını semaya kaldırdı ve ilhamlarını (Zebur'da yatılıdır) öyle bir saadetle haykırdı güzel sesiyle:
Seni, ya Rab, yükseltirim, Çünkü beni yukarı kaldırdın. Ve benim üzerime Düşmanlarımı sevindirmedin.
Ya Rab, Attahım. Seni imdada çağırdım Ve bana sağlık verdin.
Ya Rab, canımı ölüler diyarından çıkardın. Kabre inmeyeyim diye Beni yaşattın.
Rabbe terennüm edin, Ey sizler, onun muttakileri!. Ve mukades isminin Anümasına şükredin.
Çünkü gazabı bir an içindir. Lûtfu ömüre sürer. Akşamlayın ağlayış konuk olur. Fakat sabahleyin meserret gelir.
Ben ise refahımda dedim:
Ebediyyen sarsılmayacağım.
Ya Rab.
Lutfunla dağımı kuvvetle pekiştirdin.
Yüzünü örttün, ben dehşete düştüm.

Ya Rab, sana çağırdım.. Ve Rabbe yalvardım. Eğer kabre inersem, Kanım neye yarar?.. Toprak sana şükreder mi, Senin hakikatini ilân eder mif. Kim o sırra erer!. Farkeder!..
îşit ey Rab, ve bana acı.. Ya Rab, bana yardımcı öl.. Yasımı benim için Raksa döndürdün. .
Çünkü çıkardın, beni sevinçle kuşattın.
Ta ki ruhum sana terennüm etsin de susmasın.
Ya Rab, AMahım!..
Sana ebediyen şükredeceğim.
Hazreti Dâvud (A.S.), bu ithaf ilâhisinden sonra, başka bir konuya geçti..
Oğiu Hazreti Süleyman (A.S.) ı gösterdi: «işte Allahımm bana ilham edip hükümdar yaptığı insan budur.. On üç yaşında bir çocuk.. Yaş mâna ifade etmez.. O, ilim ve taat sahibidir.. Sâlihtir.. Hazreti Allah (C.C.) Süleyman'ı bu yaşta başınıza, buyurmakla, sizi imtihan edecektir. Sakın yeni imtihanında da sapıtmayın.. Aksine büsbütün doğrulun.. Hazreti Allah (C.C.) m imtihanları korku değil sevinç günleridir.. Bayramlardır. Kullar başları sıkışıp derde düşünce imtihan edildiklerini unuturlar, kaygıya düşerler.. Halbuki Allah'a sarılır-larsa, şer bildikleri olay hayırla sonuçlanır..»

Kabile başkanları, kumandanlar, âlimler buna da 101 verdiler..
Hazreti Dâvud (A.S.)' merasimi yeterli buldu.
Gönlü rahat bir halde, ayak üstü, oğlu Hazreti Süleyman (A.S.) a da öğütler verdi..
Hazreti Dâvud (A.S.) m son evden çıkışı oldu bu.
Tekrar hastalandı..
Fakat Hazreti Süleyman (A.S.) ı mescide gönderiyor ve talimat veriyordu.. Akşamlan da bilgi alıyordu.
Görünürde gerek îsrailoğulları içinde, gerek smır kralüklarında üzücü bir durum yoktu.
Başkumandan Yoab, Kâhin Abiatar, Hattâ Hazreti Süleyman (A.S.) m ağabeyi Adoniya, mescide geliyor, .sözde çalışıyor görünüyorlardı.
Maksatları, Hazreti Süleyman (A.S.) *m gözüne* girmek ve yaptıklarını unutturmaktı.
Hazreti Süleyman (A.S.) her şeyin farkındaydı..
Bu ve benzerlerinin, ilk fırsatta kendisini bir hayli uğraştıracaklarını görüyordu.
Münafıklardan ilk işi bırakan Adoniya oldu..
Çünkü bir gün sokakta ansızın Şunemli Abişağ ile karşılaştı.
Sokulup sordu:
«Nerelerdeydin ey Abişağ?...»
«Beni aldattı bir ihtiyar.. Şu tepe gerisinde aynalı mağara var dedi. Aradım, yokmuş.. Ben ne talihsiz bir kızmışım ki, güzelliğimi başkaları görüyor, kendim göremiyorum.. Öyle bir güzelliği ebedileştiremeyeceğim..»
«Sabırsızsın *ey* Abişağ!.. Önce benimle evlen.. Kim-bilir ilerde, elimden zorla ahnan krallığı tekrar bana verecek dostlar çıkar ihtimal.. Kazanırsın..»

Abişağ, gururunu kaybetmiş gibiydi
öyle konuştu:
«Galiba haklıydın ey Adoniya..»
«Şimdi değil miyim?...»
«Geçti artık..»
«Niçin?...»
«Yalandı ama, Davud'un cariyesi, baremi olduğumu söyledim.. Halbuki Dâvud bana elini sürmedi.. Esasen tanıyacak halde değildi..»
«iyi ya, bunu açıklarsın..»
«Kimse inanmaz.. Aksine başta Süleyman'ın gazabına uğrarız.. Hangi evlat babasının ailesiyle evlenebilir?.. Yani annesiyle?...»
«Mısır'da oluyor..»
«Orada doğmadığımıza döğünelim ancak.»
«Sen gelecekten ümitlen ey Abişağ!.. Babamın ailesi ve Süleyman'ın annesi Bet-Şeba pek merhametlidir. Onu kandırırım.. Dâvud ile Süleyman, sözünden çıkmazlar, bizi evlendirirler..»
Abişağ, ümitsizce gülümsedi ve son sözünü söyledi:
«Çalış bakalım, eğer kazanırsan, seninle evlenmeyi kabul edeceğim..»
Adoniya'nın sevinci denizler enginliğindeydi..
«Kazanacağım.. Kazanacağız..» diyerek Bet-Şeba'ya koştu.
Şunemli Abişağ, o ihtiraslarına kul olmuş kız İM başka bir fitnedeydi..
Adoniya'nın arkasından katılıreasına güldü:
«Git bakalım ey zavallı..» dedi.. «Beni hâlâ unutmaman, istemen, ölümüne yol açacaktır.. Çünkü Süleyman, ne derse onu yapar. Hele sen ortadan çekil, ben Süleyman'a sokulacağım ve o çocuğu güzelliğimle sersemletip, ük ailesi olacağım.. Sonra.. Sonra mı? Henüz emelimden

v«a K«çraiŞ değilim.. Ona yaptıracağım benzerim hey-ı ►
Mu kadarla da kalmadı Şunemli Abişağ.. Düşündü-
«Ben niçin vakit kaybedeyim?.. Şimdiden Süley-ıuuu'a yaklaşırım.. Çünkü kimbilir kimler, ona kızlarmı vermek peşindedirler ve ne hazırlıklar yapıyorlardır. Ön-oe annesi Bet-Şeba'ya eskileri unutturup şirin görüne-yim..»
Şunemli Abişağ, yeni tutunduğu dala öylesine sarıl* İU|tl ki, derhal işe girişti. O da Dâvud (A.S.) m evinin yolunu tuttu.
Fakat eve varınca, hiç ummadığı bir haberle karşılattı.
Hazreti Dâvud (A.S.J, bir saat kadar önce ruhunu teslim etmiş ve dünyadan göçmüştü..
Bekletilmedi Hazreti Dâvud (A.S.)..
O gün hazırlıkları tamamlandı ve (Dâvudun Şehri) surları dışına götürülüp defnedildi.
O yıl hâlâ Hicretten önce 1453 (M.Ö. 831) yılıydı.
Ve Hazreti Dâvud (A.S.), kırk yıl hükümdarük ve otuz yedi yıl peygamberlik yaptıktan sonra, yetmiş yağında Allah'ınnın huzuruna ak yüzle dönmüştü..
Belki, hep arzuladığı Mescid-i Aksa'yı biteremeyişi dolayısıyla mahzundu ama, bunda da şüphesiz Hazreti Allah (C.C.) m emir ve engin hikmeti vardı.. Oğlu Süleyman (A.S.), eğer kaderine yazılmışsa, mescidi tamamlardı.

V

AKIL YAŞTA DEĞÎLDÎ

Hazreti Süleyman (A.S.), on üç yaşındaki genç çocuk, babası Hazreti Dâvud (A.S.) ı toprağa verdikten sonra, hanidir sadakatlerini denediği yakınlarını, önemli yerlere yerleştirdi ilk iş olarak..

Başşehirde huzur ve sükûnu sağlaması, fitne ve fesada meydan bırakmaması pek önemliydi.

Buradan çıkacak her dedi kodu, taundan beter bir hızla yayılır ve artık ne kadar tedaviye çalışılsa, durdurulması yılları alırdı.

Biliyordu..

Kabile başkanları her ne kadar babasma söz vermişler ve kendisine biat etmişlerdi ama, yine de Kâhin Aibatar'm başkumandanlardan Yoab'ın ve Adoniya'nın neler yapacaklarını, nasıl işlere girişeceklerini bekleyecekler, ona göre emellerine kavuşma gayretlerine istika met tayin edeceklerdi.

Şunemli Abişağ, birkaç kere Hazreti Süleyman (A.S.) m annesi Bet-Şeba'ya gitmiş, elini öpmüş: «Annem!., Annem!..» diyerek kendisini acmdırmıştı.. Hazreti Dâvud (A.S.) a ilk hastalığında yaptığı hizmetleri hatırlatmıştı. Şimdi sözde istiyordu ki, kendisiyle Hazreti Dâvud (A.S.) arasında geçti diye çıkarılan dedi kodular bastırılsın, bu

halka anlatılsın.. Hele güzelliğini ebedileştirecek heykelinin yapılma arzusu.. O da güzelliğini çekemeyenlerin uy-durmasıydı.. Öyle bilinsin.
Bet-Şeba bütün bunları dinlemişti
Onun sofanın penceresinden, ühamlannı nasü düe getirdiğini unutmamıştı..
Fakat Bet-Şeba pek yufka yürekli, hüsnü niyet sahibi, sâlih bir kadındı.. Sandı ki, Abişağ nadim olmuştur, artık sapıldıktan çıkmış ve Allah'a yönelmiştir..
Ona yardım etti..
Gönlünü hoş tuttu..
Çıktığı aydınlıktan tekrar karanlıklara kaçmamasını önleyecek şefkati gösterdi..
Fakat, hangi hilekârın, münafığın, sonu gelmemişti?..
Bir gün, Hazreti Süleyman (A.S.), Abişağ'a evin merdiven başında rastladı..
Abişağ, hemen Hazreti Süleyman (A.S.) ı elde etme oyunlarına koyuldu..
Lâkin Hazreti Süleyman (A.S.), daha bu oyunların başlangıcında, Abişağ'a kesin emrini verdi :
«Git ve bir daha bana, anneme, görünme.. Bu sâlih-ler evini kirletme..»
Abişağ, emri yaptı ama, «Tekrar yerleşeceğim bu eve..» dedi kendi kendine giderken.
Hazreti Süleyman (A.S.), şehir içinde çok kuvvetli bir haber alma teşküâtı kurmuştu..
Bunların başı bir gün beklediği haberi getirdi Hazreti Süleyman (A.S.) a..
Kısaydı haber, o derece de huzur bozucuydu :
«Ey Hükümdarım!.. Kahin Abiatar, Başkumandanlardan Yoab, Ağabeyin Adoniya ve sevdiği kadın Abişağ, bir fitne ve fesat şebekesi başındalar.. Hazırlanıyorlar.»

Hazreti Süleyman (A.S.) haberi çeşitli cihetlerden tahkik ettirdi.. Doğruydu.
Merhametten maraz doğardı. .
Akıl yaşta değil, baştaydı..
Hazreti Süleyman (A.S.), ağabeysi Adoniya varken her ihtiras sahibi, onu kukla yapacak ve oynatacak kes hükmimdeydi.
Adoniya'mn ihaneti, Hazreti Dâvud (A.S.) m canına ve saltanatına kast ettiği sabitti..
öldürülmesi hakkında fetva verebilirdi.
Allah'ın razı olacağı fikrindeydi.
Öyle bir hükümle akşam eve gitti-
Annesi Bet-Şeba ile yemek yedikten sonra, tatlı tatlı konuştular..
Bet-Şeba bir ara beklenmedik haberi verdi :
«Ey oğlum, bu gün bana ağabeyin Adoniya geldi..»
Hazreti Süleyman (A.S.) m yüzüne kan hücum etti.
Adeta bağırdı:
«Ne diyorsun?.. Nasıl olur?.. Kimden bu cesareti aldı?..»
Annesi Bet-Şeba, yumuşak davrandı yine:
«Niçin gelmesin?.. Baba evi değil mi?.. Sen kardeşi ve ben üvey annesiyim..»
«O, hiçbir zaman hayır için çalışmaz..»
«Bu seferki öyledir..»
«Nasıl?..»
«Şahsına ait bir ricada bulundu.. Şunemli Abişağ ü kendisini evlendirmemizi istedi..» -^
«O sapık kızla, halk arasında canlı put diye adlandı* nlanla öyle mi?..»
«Artık doğru yoldadır o kız..»
«Hayır.. Ben onun bu eve girmesini yasakladım..

.'«•n düşmanlarımın neler yaptıklarından henüz haberlinin..»
«Hangi düşmanlar?..»
«Babamın sağlığında Adoniya'yı kıral tanıyanlar..»
«Demek öyle?-.»
Bet-Şeba mevzuu değiştirdi.»
Lâkin Hazreti Süleyman (A.S.), sabahı beklemedi.
Şeriatın kestiği parmak acımasli. ;'.
Adamlar saldı..
Bir kısmı Kâhin Abiatar ile başkumandan Yoab'ı bulup getirdiler, bir kısmı Adoniya'yı öldürüp bu fitne ve fesat âletini, kuklayı orta yerden kaldırdılar.
Abişağ ise, annesiyle beraber, doğduğu memlekete, tfunem'e sürüldü.
İlk gelen Kâhin Abiatar'dı.
Hazreti Süleyman (A.S.) ona açık açık bütün son zamanlarda yaptıklarım saydı döktü.
Hüküm istedi:
«Böyle bir kimse hakkında verilecek fetva ölüradür değü mi ey Abiatar?..»
«.....»
«Susuyorsun.. Demek öyledir. Fakat ben seni öldürmeyeceğim.. Çünkü babamla birlikte epeyce zahmetlere katlandın ve Şehadet tabutunu taşıdın.. Git memleketine.. Seni kâhinlikten çıkardım.. Şunu da bil ki kendine ve fitne arkadaşlarına alet yaptığın Adoniya şu anda ölmüştür.. Başını avluda çukura atılmış göreceksin.. Memleketin Anstot'a dön ve tarlanla uğraş..»
Kâhin Abiatar perişan bir halde huzurdan çıktı.
Çabuk toparlandı..
Canım kurtardığım bin nimet saydı.
Hakikaten avluda bir çukurda Adoniya'nın başı duruyordu..

Ona acımadı bile..
Aksine: «Aptal, beceriksiz..» diye kınadı.. «Bütün bu işleri sen başımıza getirdin.. Saltanat ve itibarımızdan ettin.»
Kâhin Abiatar, sokakta, Yoab'la karşılaştı.
Askerler onu getiriyorlardı henüz..
Durdurup olanları anlattı.
Yoab: «Sen kurtuldum, benim suçum ise pek büyük. Canımı kurtaramam.. Ebşalmon zamanında Dâvud tarafını seçmiştim ama, bir öncesi ve şimdi Adoniya'yı seninle destekledim.. Hazreti Dâvud (A.S.) m bilmediği bir cinayetim de var.. Bunu Süleyman biliyor. Kumandanlardan Abner üe Anmsa'yı ben öldürttüm.. Savaşta can vermediler. Yerime geçecekler diye kıskandım.. Benini için tek yapılacak şey, kaçmaktır..» dedi..
Askerler gerideydiler..
Hâlâ onlara hürmet gösteriyorlardı, olayları bilmediklerinden..
Yoab bundan faydalandı ve kaçtı. .
O zaman askerler uyandılar, peşine düştüler.
Yoab, yakalanacağını anlayınca, Şehadet sandığının bulunduğu mescit çadıra sığındı.
Orada kan akıtılamazdı..
Yoab, Hazreti Süleyman (A.S.) a haber yolladı askerlerin birisiyle: «Kıral, öldüreçekse, beni burada öldürsün..»
Hazreti Süleyman (A.S.) bunu işitince, bekleşenlere hatırlattı:. «Bakın, suçunun ölüm olduğunu kendisi de biliyor. Peki, arzusu yapılsın.. Çadırdan alın ve başım kesin.. Çöldeki evine yollayıp gömdürün..»
Emri yapmaya kumandanlardan Benaya gitti.
Dönüşü kısa sürdü..
Tekmil verdi:

«Yoab artık hayatta değildir..» Hazreti Süleyman (A.S.), sürdüğü kâhin ile öldürt-*Itiğü* Yoab yerine, orada, yenilerini tayin etti. Tsadok, kâhin olmuştu. Benaya da ordunun başkumandanı.

*** ****

Hicretten önce **449 (M.Ö.** 827) **yılı** sonbaharıydı.

Sabahın erken saatlerinde Kudüs şehrinin surları (trıa kapısına iki haberci geldi..

Kapıyı tokmaklayıp müjdelediler:

«Son düşman da ezildi.. Hükümdarımız bir kaç güne kadar, görülmemiş ganimetlerle dönecekler.. Kapıyı .irin.»

Nöbetçiler hemen açtılar ve surların üzeıinde zafer boruları çalındı.-.

Halk uyanıp, neşeyle birbirlerine sarıldılar.

Kimisi Hazreti Süleyman (A.S.) hemen gelecekmiş gibi, dama çıktı ve ufku gözledi, kimisi evinden giden erkeklerinin neler getireceğini hayalledi, kimisi de kötümserliğe kapıldı, belki bu son savaşta erkeği ölmüştür diye.

Mescid'in tarafına bakanlar da vardı.

Bunlar bilhassa sâlih olanlardı.

«Artık duran mescit inşası devam eder inşaallah...» temennisinde bulundular.

Bütün bunlar hakikatti..

Hazreti Süleyman (A.S.) m hükümdar olduğu yıl üzerinden dört sene geçmişti.. Hazreti Süleyman (A.S.), mescidin inşasına devama fırsat bulamamıştı,

önce, Israiloğlu kabileleri, ki hepsi Hazreti Dâvud (A.S.) a söz vermişlerdi, Hazreti Süleyman (A.S.) a zaman zaman baş kaldırdılar.. Kâhin Abiatar ile Başkumandan Yoab behaneleriydi.

Asıl maksatları, Hazreti Süleyman (A.S.) t tecrübo etmekti.
Eğer fırsat bulurlarsa, Hazreti Yuşâ (A.S.) dan sonra yaptıkları gibi, her kabile istiklalini ilân edecekti.
Fakat, Hazreti Süleyman (A.S.) in kâhini Tsadok'un ilmi ve Başkumandanlığı verdiği Benaya'nın kahramanlıkları ve tabii kendisinin de azmi, iradesiyle, iki senede İsrail oğulları arasmda ?aman zaman patlak yeren iç isyanlar bastırıldı.. Birlik ve beraberlik sağlandı..
Sınırları çepe çevre kuşatmış, kimisi emre girmiş, kimisi haraca bağlanmış kırallıklar da bu iç savaşlardan yararlanmışlar, tekrar dirilmek sevdasına düşmüşlerdi.
Hazreti Süleyman (A.S.) , iki yılını da bunlara harcamıştı.
işte, nihayet haberciler müjdelemişlerdi son düşmanın da mağlup edildiğini..
Nitekim üç gün sonra Hazreti Süleyman (A.S.), ordularının başında döndü geldi..
Böylece savaş hayatından bara? hayatına geçildi.
Şimdi Hazreti Süleyman (A.S.) on yedi yaşında bulunuyordu.
On yedi yaşındaydı ve sanılırdı ki, dört yılını boşuna kaybetmişti ama, öyle değildi..
içte ve dışta savaşlar yaparken çok şeyler görmüfl öğrenmişti..
En önemli parmak bastığı şey, îsrailoğullarının, hâlâ göçebe hayatında ve derin bir cehalette olmalarıydı.. Sözde artık bir yurtlan vardı ama, bunun hiçbir »imetin-den, servetinden, hakkıyla faydalanamıyorlardı.
Basit evler yapmışlardı..
Emniyetli yerlerde kaleler kurmuşlardı..
Ziraat ile, hayvancılıkla geçiniyorlardı.

.....«£ ^{k}Z'oZs^{ğm}^^{k}'«*-»». WWp„ „_,

"'"■"'* Feniw ^{0rtadan} kalkan ^!^{o,e5ffli}5^{I}«a
«.$_{ln}$, ^{aret}' sanat ve]»«„-« - ^{biJe} öyleydi
*«P duruyorlanü.. ^{6§lflen} Satirine pe$_{s}$Lf t
Hazreti SüJ$_{P}$^ $^{S\ ko}$3^{u}"

-~^"Sürter * —,

Hazreti *Siih* ^ ^{kaza}na-
^{Bu}^dar zafer. - ^kler $_{gibi}$
, ^{B}üytik devletlerin^$^{60\ Pek}$ ^*gmdü* lanndan geçerdi Bu h ^ ^Hep k$_{enH}$.
^{Hem}> her K ı, *l* ■' $^{hlr\ mm}$<* *km* bulnn $^{dl\ to}$P^{ra}^-"aü kapacak $_{h}$$^{J,m\ Üerle}$^$_{§}$ini Vakin T$^{32\ taIiil}$«-
, ^{Y}^ar ^ £****•- ^{kaza}*acakt,
^{Iar}- tüccarlara ürkS J- ^ ^P^kJarındaki ı-„ $_{w}$ ^ttâ nerdeyse^^" ^^alık-
cekti. ^{eyse} §am p$_{a2arı\ b}$„
^{e}○^{nem}^ kaybede-
I
— 113
^{Hz}- **Sül$_{eymaa}$ —**

Şimdi kervanlar, daha çok, Basra körfezi sahillerini dolanıyorlardı.. Yahut Basra körfezinden ve Akdeniz'den gemi hatlarıyla emniyete alıyorlardı ticaretlerini.
Bu, henüz on yedi yaşındaki hükümdar, kararlıydı.
Şunları gerçekleştirmek istiyordu:

1. îsrailoğullan arasında kabile ayrılıklarım tamamen kaldırmak..
2. Halkı tam safiyetiyle inmiş, ancak bâzı kimseler tarafından bilinen Tevrat çevresinde toplamak.. Her türlü iç şeytan baskılarını önleyecek, İlâhî terbiyeyi vermek. Bu yolda bol âlim yetiştirmek.
3. îbranice unutuluyordu.. Herkes karıştığı topluluğun dilini benimsiyordu.. Buna son vermek.
4. içerde huzur sağlamak şarttı.. Asurdan, Irandan, Elenden, Romadan, Mısırdan karşılıklı gelip geçecek kervanlara Filistin topraklarının en emniyetli yer olduğunu tanıtmak, inandırmak.
5. Şam pazarını geliştirmekle beraber, yer yer büyük şehirler kurmak..
f>. îsrailoğullarmda ticaret hevesi uyandırmak şeriate uygun kazanç yolları temin etmek.
vo
7. Sanat çok önemliydi.. Çobanlık ve basit ziraat-- ten başka şey bilmeyen îsrailoğullan sanata yöneltilmeliydi. Sanat, ayrıca insanın iç ve dışını temizlerdi.. îsrailoğullannın kara sinek *iğ** rençliğindeki hayatlarını bununla değiştirmek.
8. Henüz temelleri dahi tam yükselmemiş **olan** Mescid-i Aksa bitirilmeliydi.. Bu, esasen babası

Hazreti Dâvud (A.S.) in vasiyetiydi.. En küçükten, en büyüğüne kadar, bütün milletlerin saçma sapan dinlerinin yüzlerce, binlerce putunu barındıran tapmakları vardı. Hele Mısır, İran, Roma, Elen, Asur'da.. Onların vardı da, Hazreti Allah (C.C.) m ismini yüceltecek mescit yoktu.. KABE büe manen Allah'ın ilk evi, fakat maddeten putlara sergi yeri olmuştu.. Mescid-i Aksa yükselirse ve diğer tapmakları gölgeleyecek haşmette yapılırsa, elbette gözler derhal KABE'YE DOĞRU dönerdi.. Onun da kurtarılışı hazırlanırdı.. Çünkü insandı bu, muhteşeme, güzele koşacaktı.. Sâlihler çoğalacaktı..
9. Bütün bunların ve benzerlerinin gerçekleşebü-meleri için, Hazreti Süleyman (A.S.) içerde ve dışarda devamlı barışı önemli görüyordu.. Ne yapacak yapacak, savaştan kaçınacak, büyük olsun, küçük olsun her milletle dost geçinecekti.

*** ****

Hazreti Süleyman (A.S.) o sonbahar mevsiminde, l laşşehre dönüşünden bir ay sonra, işi ağır giden Mescid-i Aksa'da akşamı etmişti yine..

Gece başlamıştı..

O, hep yapacağı işleri düşünüyordu..

Babasıyla burada geçirdiği acı tatlı hatıraları yâd ediyordu..

Eve dönmek canı istemiyordu.

Halbuki, kabile başkanları ve komşu kırallıklar ona birer aile hediye etmişlerdi ve bunlarla evlenmişti Hazreti Süleyman (A.S.)... Ayrıca cariyeler de vermişlerdi.

Daha bu yaşta elliye yakın bir hareme sahipti.

Cariyelerden bir kısmını, ileri gelenlere hediyeyi düşünmüş, lâkin yollayanın incinmesini istemeyerek vas geçmişti.
Bu haremi yüklenmesinde hiçbir zaman bedenî arzusu rol oynamamıştı.. Aklına koyduğu iç ve dış huzuru temin yolunda, dost kazanmak için kabullenmişti.. Yani, siyasiydiler bütün evlenmeleri.
Orada, Mescid-i Aksa başında, Hz. Süleyman (A.S.) geç saatlere kadar kaldı..
Birdenbire aklına, Hazreti Allah (C.C.) m hiçbir topluluğu peygambersiz bırakmadığı gerçeği geldi..
Babası Hazreti Dâvud (A.S.), ilk saray tabirini kindarlığı nefsinde ilk toplayandı ama, kendisi kadar genç değildi o zaman.
Hazreti Süleyman (A.S.), pek arzuladı Hazreti Allah (C.C.) in bir peygamber buyurmasını..
Ne kadar iyi olurdu..
Başbasa verirler, inanç medeniyeti-yle madde medeniyeti birbirlerinden faydalana faydalana artardı..
Gözler kamaşırdı.
însan, gerçekten şerefli mevkiini bulurdu.
Hazreti Süleyman (A.S.), bir saray inşası üzerind* de kararlıydı.. Bunu kendi rahatı, satveti için istemiyordu.
Mademki devleti büyüyecekti, gerekliydi..
Babası Hazreti Dâvud (A.S.) peygamberlikle hüküm-lanımştı ama, büyücek evden başka bir şey değildi o.
Biraz daha vakit geçince mehtap yükseldi..
Hazreti Süleyman (A.S.) arkada bekleyen fedai va muhafızlarına gitmelerini söyledi.
Onlar tereddüt ettiler.
Daha ilk defa Hazreti Süleyman (A.S.), pek tenha bir yerde yalnız kalmak istiyordu.. Bunca gizli düşmanla-

11 vıtrdı.. Eğer ona bir şey yaparlarsa, hayatlarından Olurlardı..
Fakat Hazreti Süleyman (A.S.) emrini tekrarlayınız, çekildiler.. Bir tepe gerisinde durup beklediler yine.
O anda da Cebrail (A.S.) gelip Hazreti Süleyman (A.S.) a peygamberliğini müjdeledi. Basanlar diledi. Tevrat'a ve Zebur'a uyacağını, eğer gerekirse, değişiklikleri haber vereceğini söyledi, gitti.
Nuh'a, ondan sonraki peygamberlere vahy ettiğimiz ve ibrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Ya'-kub'a ve evlâtlarına, İsa'ya, JDyyûb'a, Yunos'a, Harun'a ve Süleyman'a vahy eylediğimiz ve Davud'a Zebur verdiğimiz gibi (Habibim) şüphesiz sana da, vahyettik biz.
(Nisa' : 163) Biz ona İshali ile Yakub'u ihsan ettik ve her birini hidayete (nübüvvete) erdirdik. Daha evvel de Nuh'u ve onun neslinden Davud'u, Süleyman'ı, Eyyûb'u, Yusuf'u, Musa'yı ve Harun'u hidayete (nübüvvete) kavuşturduk. Biz iyi hareket edenleri işte böyle mükâfatlandırırız.
(En'am : 84)
Süleyman Davud'a mirasçı oldu.. (Peygamberlik ve ilim itibariyle)
(Nemi : 16)
Hazreti Süleyman (A.S.), şaşkınlık içindeydi.
On yedi'yaşında bir peygamber!..
Nasıl olabilirdi?..
Gecikmedi, Hazreti Yusuf (A.S.) ı hatırladı.. O da

hemen hemen aynı yaşlarda peygamberlikle şereflenme miş miydi?..
Demek akü yaşta değil, baştaydı. .
Ayrıca göğsünü olanca genişliğince Hazreti Allah (C.C.) a açmaktaydı.. Hazreti Allah (C.C.) daima böyl» kullarını mükafatlandırmıştı..
Hazreti Süleyman (A.S.), bunları hatırlayınca, kula* gına tatlı tatlı, Cebrail (A.S.) in tebliğleri çalındı.
Hazreti Cebraü (A.S.), Hazreti Süleyman (A.S.) a, Allah'ın onu ilimle bezediğini, sâlih kul olduğunu, iyidi güzelde kaldığını, zikir ve teşbihi bırakmadığını ve bi yüzden mükafatlandırdığını söyledi.
..... (Onların) hepsi sâlihlerdendi.
(En'am : 85)
Andolsun ki biz Davud'a ve Süleyman'a ilini vermişizdir..
(Nemi : 15)
Biz Davud'a (oğlu) Süleyman'ı ihsan ettik. (Sn leyman) ne güzel kuldu!. Çünkü o, (tesbi)i(ta, zikirde ve bütün vakitlerinde) daima (Allah'tı) dönen (bir zat) idi.
(Sâd : 80)
Hazreti Süleyman rahatladı..
«Yarın olaun, peygamberliğimi halka tebliğ ederim,» dedi. «înş'aallah yeni bir kargaşalığa sebep olacaklar çık* mazlar. Boşuna bana ve îsraüoğullarma zaman kaybet» tirmezler.»
Böyle konuşmasındaki endişesinin sebebi, seyretmek* te olduğu Mescid-i Aksa inşaatıydı.

Mademki artık peygamber de olmuştu, onu behemehal bitirip ibadete açmalıydı.
Hâlâ en güzel yapılması arzusu vardı içinde..
Lâkin bu arzu, sebep değiştirmişti..
Peygamber olmadan önce, diğer müşrik tapmakla-nyla boy ölçüştürmeyi düşünmüştü..
Şimdi ise, fikir değiştirmişti.
Puthaneler, isterse dağ iriliğinde olsunlardı, kara bir külçeden üeriye geçemezlerdi.
Müslüman mescitleriyse, isterse iki kişi barındıracak küçüklükte olsunlardı, onlardan yarm sabah doğacak güneşin binlercesi büyüklüğünde saçılacak aydınlıklar yük-■elirdi.
O halde neden Mescid-i Aksa'yı hâlâ babasının emrettiği şeküde inşaya bırakmıyordu?..
Mehtap daha da yükselmiş, mescidin üzerine düşmüştü ışıklar.. Hazreti Süleyman (A.S.) gündüz gibi görebiliyordu onu.
Mescidin uzunluğu 21 metre (60 arşın) Yüksekliği 9 metre (20 arşın) olacaktı..
Tabiî önüne ve yanlarma bir çok ekler yapılacaktı.
(Ahdi Atikfte, o çağdaki ölçülerden uzunluk ölçüleri şöyledir :
Jf parmak 1 avuç 0,01 metre. 3 avuç 1 karış 0J22 metre. 2 karış 1 arşın 0^5 metre, lf. arşın 1 kulaç 1,18 metre. IfOO arşın 1 ok atımı 118,00 metre. 8 ok atımı 1 mil 1^80,00 metre. Demek ki o zamanlar arşın yetmişbeş santim kadar değil, kırkbeş satim hesaplanıyordu.)

Hazreti Süleyman (A.S.), Mescid-i Aksa'ya bakarken, daldı., içi geçti.. O anda da mescit baklanda peygamber olmadan önceki fikriyle, peygamber olduktan sonraki fikrinin değişmesi sebebiyle ilhandandı..
Tekrar kendine geldiği zaman, babası Hazreti Dâvud (A.S.) in mescit hakkında konuşulurken niçin saygılı olduğunu, dahp gidince ve Hazreti Süleyman (A.S.) sebep sorunca: «Allah emrederse sen de öğrenirsin..» dediğini hatırladı.
Şimdi izin çıkmış ve bu sebebi, babası gibi, kendisi de öğrenmişti..
Mescid-i Aksa'ya en büyük şerefi son resul Ahmet Muhammed Mustafa. (S.A.V.) verecekti.. Cebraü ile buraya gelecekler, nura boğup sonra Allah'ın huzuruna yükseleceklerdi.
Hazreti Muhammed (S.A.V.) in *İSRA* yürüyüşünde menzilini hazırlamak başlangıcı babası Hazreti Dâvud (A.S.) a nasip olmuştu. Bitirilmesi de inşaallah kendisine olacaktı..
Kolunu (Muhammed sallellahü aleyhi ve seUe-mi) bir gece Mescid-i Haram'dan (alıp) cid-i Aksa'ya kadar götüren Allah her türl nakiselerden münezzehtir. (O Mescİd-i Akf id) biz onun etraf ma (feyz ve) bereket verdik (ve bu gece yolculuğunu,) Ona (peygambere) âyetlerimizden bazısını gösterelim diye (yaptırdık). Şüphesiz ki O (asıl) O (her şeyi) hakkıyla işiten (her şeyi) kemaliyle görendir. (ferâ : 1) •*
Hazreti Süleyman (A.S.), nihayet ayağa kalktı.. Şehre doğru yöneldi..
Aldığı vazifenin ağırlığı altında kocanuş gibiydi. — 120 —

Hele Mescid-i Aksa'am yapılma sırnru ilhamlanınca.
Bunu elbet yapacaktı..
Allah izin verecekti, kendisine, yahut kendisinden ıiorıra geleceğe..
Bunu düşünmüyordu..
Yük, ondan ağır gelmiyordu..
Daha Herlerdeydi Hazreti Süleyman (A.S.)..
Bu kavm, daima Allah'a asi gelmiş, peygamberlerini üzmüş kavm, Mescid-i Aksa'yı, emaneti, ahir zaman peygamberine kadar canlarından aziz tutacaklar mıydı?..
O zuhur edince, ilk sâlihler olacaklar mıydı?..
Çünkü babası Hazreti Dâvud (A.S.) Zebur'da haber vermişti.. Burası, feyz ve bereket yatağı yalnız sâlih kulların yurduydu.
Hazreti Süleyman (A.S.), vazifeye başlamalı, önce ilme önem vermeliydi..
Kendisine güveniyordu..
Başka âlimler de vardı..
Halk Hazreti Süleyman (A.S.) ı pek dinlerdi..
Hikmetli konuşurdu.. Sesi güzel ve inandırıcıydı.
Hattâ inanca, ahlâka, hikmete dair, babası Hazreti Dâvud (A.S.) bir kaç kere ona vaaz verdirmişti.
Hazreti Süleyman bu vaazlarından birisini için için tekrarladı yol boyunca.. Çünkü ya ezberler, yahut yazardı konuştuklarım:
— Boşların boşu vaaz ediyor.. Boşların boş-uf. Herşey boş. Güneş altında çektiği bütün emeğinden insanın kazancı nedir?.. Bir nesil gidiyor ve bir nesil geliyor.. Fakat dünya ebediyen duruyor. Güneş doğuyor ve güneş batıyor ve yerine, doğduğu yere, koşuyor. Yel cenuba gidiyor ve şimale dönüyor.. Döne döne gidiyor ve yel dönüşlerini tekrar ediyor. Bütün ırmaklar denizin içine akıyor, fakat deniz dolmuyor.. Irmaklar aktıkları yere, yine oraya akmaktadırlar. Bütün şeyler yorgunlukla do-

lu.. insan onu söyliyemiyor.. Göz görmekle doymuyor. Ne var idiyse olacak odur.. Ve ne yapıldıysa yapılacak odur. Ve güneş altında yeni bir şey yok. Bak, bu yenidir diyecek bir şey var mı?.. Çoktan, bizden evvel olan asırlarda olmuştur. Evvelki nesiller anılmıyorlar.. Gelecek olan sonrakiler de kendilerinden sonra gelecek olanlar arasında anılmayacak. Ben, Vaiz, Yerşualimde, İsrail üzerine kıralım. Ve göklerin altında yapılmakta olan her şey hakkında hikmetle araştırmağa ve soruşturmağa yu. reğimi verdim. Bu kötü bir zahmettir. ***Allah onu Âdem****-oğullarına onunla uğraşsınlar diye vermiştir. Güneş altında yapılan bütün işleri gördüm. Ve hepsi boş, yeti kavramağa çalışmaktadır. Iğri olan doğrultulmaz. Ve ek' sik olan sayıya gelmez. Yüreğimle söyleyip dedim: işte benden önce Yerşualimde olanların hepsinden ziyade hikmet artırdım.. Ve yüreğim çok hikmet ve bilgi gördü. Ve hikmeti öğrenmeğe, ve deliliği ve akılsızlığı öğrenmeği yüreğimi verdim. Anladım ki, bu da yeli kavramaya çalışmaktır. Çünkü çok hikmette çok keder var.. Ve bilgi artıran dert artırır.*
Hazreti Süleyman (A.S.) tekrarladığı sözlerinin burasında durdu.. «Bilmem ne demek istediğimi anladılar mı?..» dedi.. «Çünkü ilim insanı Allah'a götürür.. İlâhî aj-ka bağlar.. Salih olur.. Başkalarını da o aşka bağlamağa, sâlih etmeğe didinir.. Dertlenir.. Fakat sonunda, ebed! hayatta mükâfatını görür..>
Hazreti Süleyman (A.S.)> hep îsrailoğullarmin *gelo*-ceğindeydi..
Bu nesü değil, peşpeşe birbirlerini kovalayanları görür gibi oluyordu.
Şereflendiği vazifeyi, bütün nesiller, oğullar, .sâlih yüreklerle devretmeliydiler birbirlerine.
Hazreti Allah (C.C.) m göndereceği son resule kadar sürmeliydi bu yarış..

Kimbilir yeryüzü o zaman, son peygamberin rfon getirdiği kitapla nasıl murada erecekti!..
Hazreti Süleyman (A.S.) tekrar durdu.
Bunun hazzını yaşadı..
Hattâ dayanamadı, içliydi, hisliydi, hikmetliydi, bütün o oğullara seslendi sanki karşısına dizilmişler gibi :
Ey oğullar, baba talimini dinleyin. Ve bilgiyi anlamak için dikkat edin. Çünkü size iyi ders veriyorum. Benim öğrettiğimi bırakmayın. Çünkü ben babamın oğluydum. Anamın gözünde nazik Ve bir taneciktim. Ve bana öğretti ve bana dedi: Yüreğin sözlerimi sıkı tutsun. Emirlerimi tut ve ya$a. Hikmet kazan, anlayış kazan. Unutma ve ağsımın sözlerinden sapma.
O'nu bırakma, O da seni bırakmayacaktır.
O'nu sev, O da seni kaytracaktvr.
Hikmetin başlangıcı sudur:
Hikmet kazan.
Bütün kazandıklarınla beraber
Anlayış kazan.
O'nu yüksek tut, O da seni yükseltecektir.
O'na sarıldıkça seni
izzete erdirecektir.
Senin başına sevimli bir çelenk koyacaktır.
Sana güzellik tacını verecektir.
Hazreti Süleyman (A.S.), yolu — 123 —
üzerindeki tepeye

varınca, orada fedai ve muhafızlarının kendisini beklemekte olduklarını gördü..
Kızmadı, emrini tam yapmadıklarına.
Onlar da bahane uydurmadılar™
«Seni korumaya mecburduk..» dediler..
Hazreti Süleyman (A.S.), «Hele bundan sonra.'..» kargılığını verdi..
Sonra açıkladı;
«Sizi geriye gönderen ben değildim..»
Sordular:
«Kimdi?..»
«Hazreti Allah'dı..»
Muhafızlar sevindüer ve duyacaklarına ürperdiler.
Birisi öğrenmekte acele gösterdi:
«Niçin?..»
«Çünkü Hazreti Allah (C.C.) bana melek gönderdi. Emir aldım.. Artık peygamberinizim aynı zamanda.. Tıpkı babam gibi.»
Fedailer ve muhafızlar : «Allah'a şükürler olsun!.» diye dua ettiler.. «Bunu bekliyorduk..»
«Demek inandınız ve şehadet ediyorsunuz?..»
«Bütün kalbimizle..»
Hazreti Süleyman (A.S.) memnun kaldı.
Rahatladı da..
Demek yarın peygamberliğini tebliğ edince, kolayca halkın biatim alabilecekti.
Bir muhafız, sanki Hazreti Süleyman (A.S.) m içinden geçenleri okumuştu.
Diledi: «Bu ensesi kaim kavmimize, diğer ataların gibi, seni de uğraştırmamalarını Allahımdan niyaz ederim.. Onlar öyle körlerdir ki, ellerine elmas geçer de farket-mezler, kömür sanıp taşa çalarlar..»

VI

NABZA GÖKE ŞERBET

Aradan bir ay geçmişti..

Hazreti Süleyman (A.S.), yine Mescid-i Aksa yanında oturuyordu..

Çalışanlara bakıyordu..

îşler yürüyordu ama, pek yavaştı..

Eğer böyle devam ederse, bir kaç neslin ömrü yetmezdi mescidi arzu edilen şekilde bitirmeye.

Hazreti Süleyman (A.S.) bizzat çalışmıyor muydu?..

Çalışıyordu, yahut çalışmak istiyordu ama, sık sık gelen habercüer, ona kötü olaylar anlatıyorlardı.

Hazreti Süleyman (A.S.) peygamber olur olmaz, Is-railoğulları arasında bir kaynaşma başlamıştı..

Bunu bilhassa yürütüp geliştirenler, kışkırtanlar, *yurdun* her tarafında bulunan kâhinlerdi

Çünkü Hazreti Dâvud (A.S.) m ölümündenberi bekleşip durmuşlar, tenhalara çekilmişler, ühamlanmaya çalışmışlardı..

Vahy geleceği ümidine kapılmışlardı.

Arzulan olmayınca, Hazreti Süleyman (A.S.) m peygamberliğini tebliğ *etmesini* doğruya almamışlardı.

Çeşitli fikirler aşılamışlardı halka:

«On yedi yaşında bir çocuk peygamber olur mu?.. Yalandır. Yahut vehimdir..»

..- 125 —

«Süleyman'ın fetvaları, hikmetleri, öğütleri kuvvetlidir ama, bunları babası öğretmişti..»
«içimizde peygamberlikle şereflenecek nice nice kâhinler var.. Onları beklemek lâzımdır..»
Hazreti Süleyman (A.S.) akşama kadar bu haberleri dinlemeye tahammül gösterdi.
Nihayet Hazreti Allah (C.C.) a açüdı ':
«Ey sevgili AllahımL Şu israil kavmini görüyorsun. Her ferdinin içindekini ve dışmdakini, dilindekini biliyorsun. Böyle bir kavmi yaratmadın daha.. Hiçbir peygamber öylesine insanlar içinde kalmadı.. Hele atalarım peygamberler!.. Benim şu vâd buyurup, bütün isyanlarına rağmen onlara yurt yaptığm topraklarda ne işler görmek istediğim malumundur.. Bütün bu sapık topluluğu islâh etmek ve salâhı oğullarıma miras bırakmak istiyorum.. Bilhassa babama, bana, ilham ettiğin Mescid-i Aksa var.. Ben, birliği sağlayamazsam, onları imanda tutamazsam, kervan yollarını açamazsam, şehirler kuramaz3am, sanatkârlar, âlimler yetiştiremezsem, ticareti geîiştiremezsem. bunlar ne olurlar?.. Elbette imhalarına yürür, yerlerine sâlih bir kavmi yerleştirirsin. Her peygamber kavminin kurtuluşunu, imha edilmemesini ister.. Çünkü vazifesi budur. Biliyorsun ey Allahım, kavmim sapıklıkla, cehaletle, fitne ve fesatla hastadır. Nabzı yüksek atıyor.. Onlara nabızlarına göre şerbet verebilmem için buyur.. Bu şerbet, her kavminin peygamberine dilediğin mucizelerdir.. Ama onlar şerbeti zehir, sihir, sanacaklar... Musa, Harun, Yûşa, Dâvud neler neler göstermemişlerdi?. Fakat o zaman bu kavm henüz vâd olunan topraklara tam yerleşmemişti.. Bana ettiğin ilhamlar yoktu. Bu ilhamlar, muratlanmdır.. Bana öyle mucizeler bahşet ki, gerek Israilloğullan, gerekse, komşu devletler yılsınlar. Hele Israiloğullan!..
Onların

beyni üzerinde Hakk'ın gazap yumruğu durmadan salâha gitmezler. »
Hazreti Süleyman (A.S.) belki fikrini tam ifade edememişti, fakat Hazreti Allah (C.C.) a ne malûm değüdi?.
Cebrail geldi..
Müjde üstüne müjde verdi..
Yaratılmış kavimlerin bu kaya gibisine, Hazreti Allah (C.C.) peygamber yaptığı Hazreti Süleyman (A.S.)a bir çok kudretler bahsetmişti...
Başlıcaları şunlardı:
1. *Rüzgârlar emrinde olacaktı. Dağlar ve kuşlar da.*
2. *Deniz içlerine kadar sular ona itaat edeceklerdi.*
3. *Hayvanlarla, bilhassa kuşlarla anlaşacaktı, hükümdarlık edecekti onlara. 4- Cinlere ve bir kısım şeytanlara söz geçirecekti.*
5. *İlim, sanat, emriyle kolaylaşacaktı..*
6. *Madenler su gibi akacaklardı eriyip.*

Biz onun (fetvasını) hemen Süleyman'a anlatmıştık. (Zaten) biz, herbirine hüküm ve ilim vermiştik. Dağlan ve kuşları, Dâvud ile birlikte teşbih etmek üzere, râm etmiştik. (Bütün bunları) yapanlar bizdik. (Enbiyâ* : 79)
Süleyman'a da şiddetli esen rüzgârı (musahhar kıldık ki) bu, kendisini içersine (Feyz ü) bereket verdiğimiz yere onun emriyle akar götürürdü. Biz her şeyi bilenleriz. (Enbiyâ' : 81)
Süleymana da rüzgârı (musahhar kıldık) ki sabahı bir ay (lık yol), akşamı bir ay (lık yol) du. (Sebe' : 12)

Bunun üzerine biz de ona rüzgârı musahhar *kildik* ki bu, onun emriyle, onun dilediği yere yumuşacık akar giderdi. (Sad: 36)

(Hazreti Allah'ın Hasreti Süleyman'ın arzusu üzerine ona birçok mucizeler lütuf buyurmasın âyetlerle kayd ederken, Önce yukarda anlatılan rüzgâr bahsi üzerinde durmak gerekir. Âyetler dikkatle okunacak olursa şu gerçekler öğrenilir;*

1. Hazreti Süleyman, yalnız rüzgârla seyahate vâd edilen topraklarda mezundu.

2. Rüzgârla sabah ve akşam vakitlerinde bir aylık yol alabilirdi.. Yani kendi devleti içinde bir kaç saatlik zamanda aylık yolu kafederdi.

3. Rüzgâr onu incitmezdi, yumuşak götürürdü,

If. Tabiî bu kadar hızh gidişi kimse göremezdi.

Gerçek böyle olduğu halde ve daha ilerde büsbütün anlaşılacağı gibi, bazıları mübalâğaya kaçmışlardır.. Hiçbir esasa istinat etmeyen, hayal mahsulü bilgiler vermişlerdir.

Şöyle ki:

1. Güya Hazreti Süleyman rüzgârla dünyanın her yerine gidebilirdi.. Bu iddia âyetlere aykırıdır.

2. Kendisiyle beraber aynı rüzgâr, ordusunu da götürürdü.. Kendisi, insan askerleri, cinler, aflar, eşyalar, bölükler halinde havadan uçarlardt.. Bunlar da uydurmadır., öyle olsa Hazreti Süleyman dünyaya hâkim olurdu.

3. Diğer bir gurup da tam tersini söylerler. Bunlar

mucizeleri müsbet ilme bağlamaya çalışırlar ki şaşmamak elde değildir.. Mademki peygamber vardır, mucize de vardır.. Onların bu inkârı, öylece bilmiyerek sapıtmalarına gider. Mucizeler ancak Hz. Muhammed (S.A.V.) den sonra kesilmiştir.. Yalnız, ebede kadar Kur'an kalmıştır.. Allah'a inanan bir kimse, peygamberlere de inanır. Kur'ah'a dar. Mucizelere de. Bunları müsbet ilimle bağdaştırmaya kalkışmaz. Onlar şu fikirdedirler: Güya Hazreti Süleyman Akdeniz'de ve Kızıldeniz'de gemiler yapmış.. Rüzgâr bunları yelkenleri olduğu için hızlı götürürmiiş.. Ne acı tahrifler.'..
Hazreti Süleyman için mucizeler neden buyrıddu?.. Yukarda hikâye edilmişti. Hazreti Süleyman, peygamberliğini ilân edince, tsrailoğullan içinde fitne ve fesat başladı.. Her gün fena haberler alıyordu.. Peygamberlik tahtı ve saltanatı tehlikeye düşmüştü.. Hazreti Süleyman diğer peygamberler gibi, mucize sahibi olmazsa, bilhassa hu sert kavm üzerinde peygamber, hükümdar değil, tahta oturmuş, aciz bir cesetten ibaret kalacağını anlamıştı. Fakat asla Hazreti Allah'a âsi olmamış, ümitsizliğe düşmemişti. Nitekim Hazreti Allah bunu buyurur.. Hazreti Süleyman'ı imtihan ettiğini söyler:
Andolsım biz, Süleyman'ı imtihan da ettik. Tahtının üzerine bir ceset bırakıverdik. (Nice günlerden) sonra o, yine (eski haline) döndü.
(SM: 34)
Nice günlerin en çoğu aydır.. Nitekim Hazreti Süleyman peygamberliğinin ayı dolarken, artık ATlah'dan mucizeler dilemiştir.. Tahtındaki ceset peygamberliğini ve hükümdarlığını yürütememe, ümitsizlik, eli kolu bağlı kalma, muratlarını yapamama haliydi.. Bunu Hazreti Süleyman'ın niyazından da anlıyoruz:

Dedi ki: «Ey Kabbim, beni yarlığa. Bana öyle bir mülk (ü saltanat) ver ki o, benden başka hiçbir kimseye lâyık olmasın.. Şüphesiz bütün muratları ihsan eden sensin, sen.»
(Sâd: 35)
İşte gerçek!..
Hazreti Süleyman'ın muratları bellidir.. Hikâye edilmişti. Fitne ve fesat karşısında, yümadığı için de yar-lığanmasını güvenerek istiyor.. Hazreti Allah da imtihanı kazandığını kabıd ediyor ve peygamberine dilediğini veriyor.. Kur'an'da devamı açıklama şöyledir:
Bunun üzerine biz de ona rüzgârı musahhar ettik ki bu, onun emriyle, onun dilediği yere yumuşacık akar giderdi. (Sâd: 36)
Bu mucizeden ayrı, yukarda sıralanan diğer mucizeleri de Hazreti Allah buyurdu.. Hazreti Süleyman onlarla ne yapacaktı?.. Maksadı sâlih nesiller yetiştirmek, Mescid-i Aksa'yı inşa, birlik ve beraberliği temindi.. Çünkü Israiloğulları başka kavimlere benzemiyorlardı.. En bayağı, nefis ve hevasına, canına düşkünlerdi.
Böyle olduğu halde, imtihan ve ceset bahsi de peygamberlere yakıştırılmayacak pek çirkin şekilde rivayetlere boğulmuştur.
Hafiften ağırına doğru özetlenirse şöyledir:
İ. Şiddetli bir hastalığa tutulmuş ve hükmedemeye-rek tahtında ceset gibi kalmıştır., öyle olsa âyetin devamında mucizeler istemezdi..
2. Yine pek çirkin olarak Hazreti Süleyman'a bin aile verirler.. Yediyüz cariye ile üçyüz kadın harem.

Hu, akla sığmayacak bir mübalağadır.. Ne yazık ki, daimıı madde ile övünen fsrailoğulları, bu miktarı, bozduktan Tevrata sokmuşlardır.. Her neyse.. Güya Hazreti Sü-lejrrnan bütün bu bin kadını bir gecede dolaşacağını ve < m fardan bin oğlan alacağını süvari yapacağını söylemiş. İHİkin, inşaaUah, demediği için, yalnız bir sakat çocuk doğmuş.. Çocuk tahtı üzerine bırakılmış.. Ceset bu, imiş, 11 ünlerden sonra, Hazreti Süleyman'ın istiğfarı üzerine düzelmiş.. O halde, bu âyeti takip eden âyetlerin, rüzgâr ve sair mucizelerin verilmesiyle bu rivayet nasıl bağdaşır?..
4. Hazreti Süleyman, helaya giderken, tılsımlı yüzüğünü yine ailesine bırakmış.. Bir cin de Süleyman kıyafetine girip yüzüğü kadından almış ve tahta yerleşerek, Süleyman yerine hükmetmiş, kimse farketmemiş. Bazıları da mührün denize düştüğünü, bir balığın yuttuğunu söyler.. Mühür bulununcaya kadar Hazreti Süleyman tahtında vazife görememiş. Sonra mührü yutan ba-hğı kendisi yakalayarak, kurtulmuş ceset halden..
Olur mu?
Bir peygamber, tılsımlı mühre neden muhtaç olsun.
Allah ile bağlantısı var..
Cebrail gelip gidiyor. Emirler tebliğ ediyor..
Ve diğer melekler var..
Kısacası, bütün bunlar sapık fikirlerdir. Kimisi hayali geniş, lâkin idraki azların uydurmasıdır. Kimisi de miisbet ilimle bağlantı kurmaya çalışırken, mucizeleri inkâr edenlerin hezeyanları. Diğer mucizelerine ait âyetlere devam edelim.)
Şeytanlardan onun için denize dalacak ve bundan başka iş (1er) görecek olan kimseleri de (teshir etdik). Biz onların nigehoânı olduk.
(Enbiyâ* ; 82) — 131 —

(Bilindiği ve ilk kitapta açıklandığı gibi, cinler vardır, îblis'in sapık ordusu şeytanlar da. Esasen cinler mümin ve kâfir zümresi halindedirler.. Hazreti Allah hem cinleri hem de şeytanların bir kısmını Hz. Süleyman emrine vermiştir. Bunlarla denize gider, içini gösterir ve Mescid-4 Aksa için kıymetli taslar çıkarttırırdı. Şehirleri kurmak için sanatta kullanırdı. Gemi inşa ederlerdi Hazreti Süleyman'ın arzusuna göre.. Bunlar insan kıya-, fetine girerlerdi.. Maksat lsraUoğuUartna sanatt öğretmek, işe koşmaktı..
Burada büyük bir ibret de vardır bizler için. Cin ve şeytanlardan öğrenmek demek, ilim ve sanatt, kâfir de olsa, almak yasak değildir demektir.
Yine bazıları, bu cin ve şeytan kelimelerini, Fenike-de yerleşmiş ustaların mahir olanlarına atfetmişlerdir.. Evet, Sayda ve Sur kiralı Mescidin, şehirlerin, gemilerin inşasında, Hazreti Süleyman'a yardım etmiştir.. Hattâ bir baş mimar göndermiştir.. Fakat bütün bunların mucizelerle cin ve şeytanlarla asla yeri değiştirilemez.. İlerde hikâye olunacaklar ve gerçek büsbütün gün yüzüne çıkacaktır.)
Süleyman Davud'a mirasçı oldu. Dedi ki: «Ey insanlar, bize kuşların dili öğretildi, bize her şeyden (behre) verildi. Şüphesiz ki bu, apaçık bir üstünlüğün ta kendisidir.» (Nemi: 16)
Süleyman'ın cinlerden, insanlardan, kuşlardan orduları toplandı. İşte bütün bunlar (onun tarafından) zabt ve idare ediliyorlardı.
(Nemi: 17)
(Burada da ihtilâf edilmiştir.. Güya Hazreti Süley-

man kuşların ve hayvanların ancak niyet ve maksatlarını sezerdi. O halde onlara nasıl emir veriyordu?. Topluyordu f.. Esasen âyette «Her şeyden behre verildi..» dendiğine göre, açıktır.. Bilmediği yoktu., insanlardan başka, kuşlara, cinlere, şeytanlara, karıncadan en büyük hayvana kadar hepsine hâkimdi.. Ordular halinde topluyor, dilediğini yaptırıyordu..

...Erimiş bakır madenini ona sel gibi akıttık, önünde Rabbinin izniyle, iş gören bazı cinler de vardı, içlerinden kim bizim emrimizden ayrılıp saparsa ona çılgın azabdan tattırırdık.

(Sebe' : 13)

(Mescidi, sarayı, şehirleri, gemileri inşa ederken, ilim sahibi ister sapık ister mümin olsun cinler insan kılığında ustalık yapmışlardı. Bunlardan bıkanlar, emre karşı gelenler çılgın azapla cezalanmışlardt. Yoksa bunlar Sur ve Sayda'lı insan sanatkârlar değildiler, öyle olsa bilhassa cin ve şeytan tabirleri kullanılmazda,. Bütün bunlar, kısacası mucizelerdir. Olduğu gibi kabul etmek, inanmak müminlerin salâhıdır., iman kudretleridir. Hele şu âyetler ne kadar sarihtir.. Asla zihin karıştırıcı tefsirlere lüzum göstermezler, mucize olduklarını doğrularlar.)

Şeytanları, (onlardan) her bina ustasını, her dalgıcı,

(Yine onlardan) bukağılarla bağlanmış diğerlerini de (emrine ram ettik). (Dedik ki:) «Bu» bizim vergimizdir. Artık (dilediğine) hesapsız ver, yahut tut (kıs).» (Sâd: 37 - 39)

Şüphe yok ki indimizde onun mutlak **bîr** yakınlığı **ve dönüp** geleceği **yer** güzelliği **de vardır.**
(Sâd: 40)
(Demek şeytanlar sanatkârlarda. Dalgıçlardı.. Cezalılar, zincirbenttiler.. Sayılamayacak kadar çoktular.. Hazreti Süleyman inşaatın ve işin yeterince bunları ve-riyor, yahut bitince alıyor, kısıyordu..)
*** ****
Hazreti Süleyman (A.S.), Hazreti Allah (C.C.) tarafından ihsan buyurulan bu mucizelere mâlik olunca, pek sevindi.
Zekiydi, akıllıydı.
Önce iç fitne ve fesatları yatıştırmaya koyuldu.
Böylesine mucizelere malikken elbette, fitne ve fesatları pek çabuk orta yerden kaldıracağı kanaatindeydi.
Emrine verilen rüzgârlarla bir günde yurdunun çeşitli yerlerinde görünüyordu.
Sabah Filistiler'deyse, öğleye, Dan'da akşama Şam'da oluyordu.
îlk haftalar içinde halk bunu anlamamış, Hazreti Süleyman (A.S.) m normal bir yürüyüş yaptığını sanmıştı.
Fakat kervanlar gelip gittikçe ve Hazreti Süleyman (A.S.) ı başka yerlerde gördüklerini söyleyen yolcular çıktıkça, kanaatleri değişti..
Demek Hazreti Süleyman (A.S.) dilediği yerde dilediği anda bulunabiliyordu..
İnandılar, fakat mucize kabul etmediler için için..
Sihir sandılar her zamanki gibi.
Hazreti Süleyman (A.S.) a cinler olsun, kuşlar ol-**Kun,** yurdun her tarafından hakkında hazırlanan sui-

kastleri büdiriyorlardı.. Hazreti Süleyman (A.S.) da hemen oraya yetişiyor, önlüyordu.
Suçluları delilleriyle yakalatıyordu.
Kısa zamanda îsrailoğulları öyle bir hale geldiler ki, kötülük düşünemez oldular, Hazreti Süleyman işitiyor korkusuyla.
Kimse kimseye zulm edemedi..
Çalıp çırpamadı.
Ticarette hüe yapamadı.
Hâkimlerin önü boş kaldı..
îsraüoğullarının diyarı böyle olunca, haberler hemen komşu ülkelere ulaştı.
Kervanlar en emniyetli yoldur diye yüıe Filistin topraklarını seçtiler..
Ansızın îsrailoğulları zengin oldular.
Hazreti Süleyman (A.S.) mucizelerini devamlı surette kullanmıyordu.. Mademki halk, anlamış ve korkmuştu.. Yeterdi.
Hazreti Süleyman (A.S.), bir taraftan da üzülmüştü.
Yeryüzünün en katı yürekli insanlarına bunca mucizeyi buyurarak onları dizginleyen Hazreti Allah *(C.C.)* huzurunda zaman zaman bu kavmin eskiden yaptıklarından ve ilerde, kendisinden sonra yapacaklarından, utanıyordu.. Üzüntüsü bundandı.
ikinci bir gerçekle de karşılaşmıştı:
Eğer insan, kâinatları dolduran Hazreti Allah (C. C.) m âyetlerini hulus ile dinleyip okuyabilse, peygamberlerine inansa, bir takım âciz putlardan kopup, O'nu teşbih ve tenzih etse, işte böyle, Allah'ı daima baş ucunda ve içinde bilerek yasaklara karşı gelmeyecekti.. Daima sevap işleyecek, şeriatle amel edecek, huzura saadete kavuşacaktı.. Refah içinde yaşayacaklardı.. Hiç kimse yoksulluk çekmeyecekti.. Şimdiki gibi.

Hazreti Süleyman (A.S.), bilhassa fetvalarıyla ün salmıştı. Bunun için cinlerden, kuşlardan faydalanmıyordu.. Haklıyı haksızdan, ilmiyle hemen ayırıyordu..
Adaleti de herkesi sarmış, sınırlan aşmıştı.
Bazı rivayetler de çıkmıştı:
Güya Hazreti Süleyman (A.S.) da bir yüzük vardı. Bütün peygamberlik ve saltanat, öylesine adaletle hükmetme, bu yüzüğe bağlanmıştı.
Fermanlarına yüzüğü basıyordu..
Nerede ele geçirdiği hakkında da çeşitli rivayetler vardı..
Hakikatte ise, ne öyle bir olağan üstü yüzüğe sahipti, ne de mühüre.. Bilinen yüzüklerden en sadesini takardı.. Mühür bu idi.
Esasen, beyaz giymeyi tercih ederdi.
Onun yüzük ve mühür hikâyesine sebep olan, haddi zatında, âdaletindeki şaşmazlıktı.
Bu yüzük ve mühür hikayesi öylesine * tutmuştu ki, ba.zı kâhinler, falcılar, sihirbazlar, nefslerine yeniüp onu elde etme sevdasına büe düştüler.. Fakat Hazreti Süleyman (A.S.) haber alıp, hepsini cezalandırdı..
(Günümüze kadar gelen, Mühr-ü Süleyman, sözü, Kanuni'ye atfedildiği gibi, Hazreti Süleyman'a da atfedilir.)
Hazreti Süleyman (A,S.) in şanı sınırları aşınca, bazı haraca bağlanmış kurallar, gizlice birleştiler..
Bilindi bilmeli, daima kangıren bir yara gibi içi kurtlarla işleyen Filistin'in şimdiki durumu onları çekti. Bir baskında bu toprakları ele geçirmek istediler..
Hazreti Süleyman (A.S.), daha önce, cinler ve kuşlar, yırtıcı hayvanlar ve esen rüzgârlardan, bunları öğrendi.. Tedbirini aldı. Düşmanı henüz sınırdayken ezdi.

Böyle hazırlıklar üç-beş kere, mağlubiyetle sonuçlanınca, düşmanlar da Hazreti Süleyman (A.S.) m bazı »ihirlerle yapılacakları önlediğini sandılar.. Sindiler.
Bu savaşlarda, pek çok mal ve can geçiyordu Hazreti Süleyman (A.S.) *m* eline.. Bunlar da halkın zenginleşmesine yardımcı oldular..
(Derler ki, Hazreti Muhatnmed'e laıdar ganimet yanaktı, sonra O'na buyuruldu. Hayır, ancak şeriat tatbikatı Hazreti Muhammed zamanında en doğru, en âdil şeklini almıştı. Esasen, bu türlü bir fikir, akla uymaz.. Savaş yapılacak, düşman mağlup edilecek ve Ganimet ya yine yenilen düşmana bırakılacak, yahut, savaş edenlere hiçbir şey verilmeyip, sadece devletin olacak kazanılanlar.. Değildir şüphesiz.. Hazreti Muham,med devrinde gazalarda ele geçenler en âdü şekilde hem devlete, hem savaşçılara, geride kalan ailelerine tevzi ediliyordu.)
Bu savaşlar, Hazreti Süleyman (A.S.) ı istemeyerek, toprak büyültmeye de götürmüştü..
Kuzey sınırı Toroslardaydı..
Batı sınırı Akdenizdeydi ve kıyıları kontrol ediyordu.
Doğu sının Fırattaydı..
Güney sınırı Kızıldeniz uçlarmdaydı.. Mısırla komşu olmuştu.
Kısacası, yüzyıllardanberi, ara yerdeki bir çok küçük kırallıklar ortadan kalkmıştı..
Hazreti Süleyman (A.S.) m devleti artık büyük devletlerle sınır birliğindeydi.
Mısır, Asur, İran, Elen, Roma devletleri gözlerini açmışlardı.. Lâkin hem aralarındaki ebedî, ezelî, kavgalardan israil üzerine saldırmaya vakit bulamıyorlardı.

hem de Hazreti Süleyman (A.S.) m sahamda vehimlen-dikleri sihirbazlıktan ürküyorlardı.
işi dostluğa bağladılar-
Karşılıklı elçiler gönderdiler..
Sık sık hediyeleşiyorlardı..
Lâkin elçilerine hep şunu tenbih ediyorlardı :
«Ne yapın yapın Süleyman'ın mühürlü yüzüğünü, ve sihirlerini elde edin..»
"Bilhassa Mısır Fir'avn'ı bunda pek ileriye,,gitti
Kızını Hazreti Süleyman (A.S.) ile evlendirdi.
O da kızından çok şeyler istemişti.
Lâkin, Hazreti Süleyman (A.S.) m haremine giren hükümdar ve kıral kızları büe, hiç bir zora uğramadan, kendiliklerinden Müslüman oluyorlardı.
Hazreti Süleyman (A.S.), pek kısa bir zaman içinde arzu ettiği sulh ve sükûna yurduna kavuşturunca Mescid-i Aksa'nm inşasına hız verdi.
Sur kiralı dostuydu..
Bu kıral ona ustabaşılar yolladı. .
Ayrıca, muhtelif âyetlerde buyurulan cinler ve sa-
şeytanlar da çalıştılar..
îsrailoğuiları amelelik ettiler.
Meseid-i Aksa yükseldi..
Hazreti Süleyman (A.S.), cinlerle dağları ve deniz içlerini araştırır, en kıymetli taşları bulduraraK, Mescid'e arzu ettiği şekilde kullandırırdı.
Ayrıca deniz kıyısındaki ormanlardan ağaç kesildi.
Sur kiralı Hıram bunları denize indirtip, Hazreti Süleyman (A.S.) m istediği iskeleye yanaştırdı ve oradan Mescid-i Aksa'ya taşındı.
Böylece Mescid-i Aksa'nm inşası tam yedi yıl sürdü.

Yâni Hazreti Süleyman 24 yaşına ulaşmıştı..
Mescid-i Aksa, babası Hazreti Dâvud (A.S.) in ve kendisinin arzuladıkları şekildeydi.
Oymalar, altın gümüş süsler, tunç kapı tokmaklan, kazanlar, biçim verilmiş sütunlar, duvarlarda, zeminde ve tavanda kakma baha biçilmez taşlar göz alıyordu.
Bir sanat harıkasıydı..
İnsan aklı ve sanatı değildi.
Hazreti AllâH' (C.C.) ffi buyurduğu gibi, Hazreti Dâvud ve Hazreti Süleyman (A.S.) lara ettiği ühamlar ve emrine verdiği cinler, şeytanlar eseriydi.. Yâni ilâhî idi.
Süleyman'a da rüzgân (musahhar kıldık) ki sabahı bir ay (lık yol), akşamı bir ay (lık yol) du. Erimiş bakır madenini ona sei gibi, akıttık. Önünde Kabbinin izniyle, iş gören bazı cinler de vardı. İçlerinden kim bizim emrimizden ayrılıp saparsa ona çılgin azâbdan tattınrdık. O, kalelerden, heykellerden, büyük havuzlar gibi çanaklardan, sabit sabit kazanlardan ne dilerse kendisine yaparlardı. Ey Dâvud hanedanı. siz (Allah'a) şükür için çalışın, kullarımdan (hakkıyla) şükreden azdır.
(Sebe' : 12-13)
Hazreti Süleyman (A.S.), büyük bir merasim yaptırdı.
Mescid-i Aksa'yı açtı ve Şehadet tabutunu oraya taşıttırdı.. Hizmetine en güvendiği kâhyalarını verdi., ki bunlardan ikisi henüz on yaşlarmda bulunan kızları (Ta-fat) ve (Basematı) nın kocalarıydılar..
Artık Hazreti Süleyman (A.S.) m gönlü rahattı..
Ahir zaman peygamberi Hz. Muhammed (S.A.V.) in

tara yürüyüşüyle teşrif edecekleri günde şanına uygun bir mescit hazırlanmıştı.. Elbette ilâhi emirle hizmet görenler, o peygamberin, Allah'ın habibinin O'nun huzurundaki yüce makamından habersizdiler.
Mescid-i Aksayı dost düşman ziyaret ediyor ve henüz yeryüzünde böyle güzellikte, ihtişamda, ikinci bir mescit yapılamadığı, kanaatine varıyorlardı.. Bilhassa büyük devletlerin elçuen, kendi tapınaKİarmı gölgeleyen bu mescit için hükümdarlarına haber üzerine haber yol-luyorlardı.
Hükümdarlar kıskanıyorlardı..
Gazaba geliyorlardı ama. Hazreti Süleyman (A.S.) dan çekmiyorlardı..
Elçilere soruyorlardı:
«O mescid de put yok mudur?...»
«Hayır..»
«O halde îsrailoğulları kime tapıyorlar?...»
«Görünmez, her şeyi yaratan tek bir "Allah'a tapıyorlar.. Bize kalırsa içten değil bu.. Süleyman'ın sihri pek kuvvetli.. Ölümüyle yok olacak.»
«Evet, ancak o zaman îsrailoğullarmın nesi var nesi yoksa altını üstüne getirebiliriz..»
Hazreti Süleyman (A.S.), Mescid-i Aksa'yı bitirdikten sonra, büyük devletlerle boy ölçüşebilmek için bir saray inşasına da başladı. Ayrıca kervan yollarını emniyette bulundurmak için, kaleler yaptırdı altmıştan fazla. Bunların sur kapıları tunçtandı.
Şehirler, kasabalar da kurdurdu..
(Tedmür) ve Şam yakınındaki **Ba'lbek** şehirlerini o inşa ettirdi.
Sarayında en dikkati çeken yer taht salonuydu.
Bunun zemini bir çeşit camdandı..
Deniz sanılır, basılmaktan ürkülürdü, havuza düşe-

çekmiş gibi.. Hazreti Süleyman (A.S.) m tahtı bunun üzerindeydi. Altında balıklar yüzer sanılırdı.
Yine. saray bir sanat harikasıydı..
Göz alıyor, akılları durduruyordu.
Çok ustaca biçim verilmiş, oyulmuş, kıymetli taşlarla bezenmiş, müheykel sütunlar, kapılar, merdivenler, duvarlar, tavanlar, seyre doyulacak şeyler değildiler.
Bütün bunlsra rağmen, îarailoğuiıannın püt Hevesi daima içlerinde tüterdi.
Sarayı gezerlerken, korkuluk başlarım, yahut başka süsleri arslana, Öküze, benzetirlerdi..
Halbuki hiç bir ilişiği yoktu..
O cam zeminli, basılınca havuza düşülecek hissini veren taht salonu önünde dururlar, fitne ve fesatla birbirlerine olmamış şeyleri gösterirlerdi:
«Bak bak.. Havuzun dibinde tam ortada, bu su gibi cam zemini tutan, desteklik yapanlar var., korkma yürü»
«Hani, nerde?..»
«fşte tam ortada, dibte.. On iki öküzü görmüyor musun?.. Sağrı sağrıya vermişler ve bu zemini boynuzlarında tutuyorlar.»
Öbürleri görmeseler de utanmamak için ve hoşlarına gittiğinden, bu yalanı tastik ederlerdi:
«Hakikaten öyle..»
Bazıları da işi büyütürlerdi:
«Süleyman'ın taht salonu bütün dünyadır.. O, yeryüzüne hükmediyor, öküzler de dünyasını taşıyorlar:.»
(Ne acı ki, îsrailoğulları bozulan Tevrat'ta bunları sıkılmadan yazmışlardır.. Havuzu on iki öküzün taşıdığını, sarayda öküz, arslan ve başka hayvanların heykelleri olduğunu söylemişlerdir. Yine ikinci kere ne kadar garip ve yüz kızartıcıdır ki, bazı bilginler de aşağıdaki âyette geçen HEYKEL kelimesini canlıların şekilleri ma-

nasına alvp buna katılmışlardır. Halbuki Heykel kelimesinin asü mânast doğru, dürüst, §ekü verilmiş, demektir ki, müminler Heykel adım evlatlarına bile takmışlardır.. Her ne olursa olsun, tapılıp put yapılmadıkça cansız yaratılmışların biçimleridirler heykeller gerçekte.)

O, kalelerden, heykellerden, büyük havaslar gr-^ bi çanaklardan, sabit kazanlardan ne dilerse kendisine yaparlardı...

(Sebe' : **13)**

(Eğer, o heykeller canlüarın ve sapıkların tapa-geldikleri hayvanların şekilleri olsaydı, Hasreti ÂHah böylesine bahseder miydi f.. Hazreti Süleyman (A.S.) a öyle bir sapıklığın fırsat ve imkânım verir miydi .. Görülüyor ki sabit çanaklar, heykeller, kazanlar ve benzerleri hep biçimli kaplar, süslerdir.. Fakat enseleri kalın IsrailoğuUarı onları içlerinde yatan putlara benzetmiş, avunmuşlardır..)

Onların bu türlü rivayetleri, komşu devletlerin sapıklarını sevindirmekten başka bir şeye yaramadı..

Fakat Hazreti Süleyman (A.S.) her tarafa yazdığı mektuplarda daima Hazreti Allah (C.C.) in ismiyle söze başlıyor, bitirince, mührünü basıyordu.

Sarayın ve şehirlerin, kalelerin, bir kısmının bitmesi, Hazreti Süleyman (A.S.) in **ikinci yedi yuuu da aldı.**

Şimdi artık **otuz bir** yaşındaydı.

Her tarafta yalnız o konuşuluyor, öğütleri, hikmetli sözleri ağızlardan ağızlara dolaşıyordu.

Devrindeki on iki kabile başkanları şunlardılar:

1, Azarya.

2. Elihoref

3. Ahiye
4. Yehoşafat
5. Beneya.
6. Tsadoka.
7. Natan oğlu Azarya.
8. Zabud.
9. Ahisar.
10. Adoniram.
11. Geber.
12. Ben-abinadab.

Bunların bir kısmı kâhin, yani Tevrat âlimleri, bir kısmı, kumandan ve başkumandan, bir kısmı vezir, bir kısmı maliye işleriyle uğraşanlar, bir kısmı altmış kadar şehirlere bakan valilerdi.
Yani bir çeşit kabine kurulmuş, idarî taksimat yapılmıştı.
On iki kabile arasındaki soy sürdürme kaldırılmıştı zahirde..
Alimlerin içinde tarih tutanlar da vardı.
Hazreti Süleyman (A.S.) m elbette bir çok oğulları ve kızları oluyordu.
Bunların içinde en çok sevdiği, yerine yetiştirmek istediği ilk oğlu (Kehoboam) di..
Onu hiç yanından ayırmaz, öğüt verirdi..
Sonra bu öğütleri ve vaazları halka da anlatırdı.
Hazreti Süleyman (A.S.) bir gün oğlunun bir garip gururda olduğunu, babasuun saltanatma güvenip geleceğe başka türlü baktığını farketti. Ona acı acı şu öğütte bulundu:
Yarınki günle övünme.
Çünkü gün ne doğuracak bilinmez.
Kendi ağzın değil,
Seni başkası övsün.

Taş ağırdır, kum da bir yüktür. Fakat sefihin öfkesi ikisinden de ağırdır.
Kızgınlık gaddardır, öfke de sel gibidir. Fakat kıskançlığın önünde Kim durabilir?..
Açık azarlama örtülü sevgiden iyidir. Dostun saçtığı yaralar sadıktır.
Fakat düşmanın öpüşleri boldur. Tok can gümeç balından tiksinir. Fakat ac cana her acı şey tatlıdır.
Yuvasından avare olan kuş nasılsa, Yerinden avare olan adam da öyledir.
Bu öğütlerde sanki îsrailoğullarınm yarınki kaderleri vardı.
Hazreti Süleyman (A.S.) belki oğluna şunları demek istemişti:
«Ey oğlum, bana güvenip öğünme.. Gururlanma.. Yarıru ancak Kazreti Allah (C.C.) bilir.. Seni sen değü, başkası övsün.. Kapılma öylelerine. Sefihlerle arkadaşlık etme. Öfkelendikleri zaman öfkelerinin ağırlığı altında ezilirsin.. Elbet sana öfkelenecekler, kıskanacaklar, karşı çıkacaklardır.. Zulme ve ağır bir sele kapılacaksın.. Bunların karşısında duramayacaksın.. Seni açık açık azarlıyorsam, yalancıktan sevenlerden iyidir bu.. Bana

kırılma. Dost yaraiasa da düşmanın tatlı sözlerinden, öpüp sarmasından iyidir. Bugüne inanma.. Şimdi toksun, gümeç balından bile iğrenirsin.. Fakat öyle zamanlar gelir ki acı nimet tatlı olur.. Yuvanın kadrini bil.. Yoksa yuvadan uçan kuş gibi, gurbete gidersen, çok çekersin.»
(Nitekim öyle **oldu... Hazreti** Süleyman (A.S.) **m oğlu Kahoboam, ilerde saltanatı idare edemedi.. Bu öğütler-dekiler gerçekleştiler ve nihayet, Israiloğullan, bu feyzli bereketli toprakların, sâlih kulluğun kıymetini bilemediler.. Yuvadan «çan kuş misali, Babil'e kadar sürüldüler..)**
Nabza göre şerbet.'....
Hazreti Allah (C.C.), Hazreti Süleyman ("A.S.) m peygamberliği aracılığıyla, îsrailoğullarmm sapıklık hastalığına en iyi devayı buyurmuştu.. Faydasını da görmüşlerdi, görüyorlardı da.
Ama, her an içlerinde bir ifrit kımıldıyordu.
Nimete karşı nankörlük sevdasına teşvik ediyordu onları..
Hz. Süleyman (A.S.) in saltanatının **yirminci yılı** bittiği zaman, sihir sandıkları mucizelerine de alıştılar. Hakkında dedikodu yapacak mevzuların peşine düştüler.
Elbet, dilin kemiği yoktu..
Buiacak ve işleyeceklerdi canları istediği" sürece.

vn

AKLA DURGUNLUK VEREN İFTÎRA
Sene Hicretten önce 1439 (M.ö. 807) ydi.
Yaza çıkılmıştı.
Hazreti Süleyman **yirmi senedir peygamber** ve yirmi **dört senedir** hükümdardı.. Yaşı otuzyediyi bulmurtu..
Hazreti Süleyman (A.S.) m deniz kuvvetleri de isim yapmışlardı.. Çok sayıda gemileri vardı.
Israiloğullan

bunların yapım ve kullanılmalarını öğrenmişlerdi..
Akdeniz kıyısında, Kimi Deniz'de, hattâ Basra Körfezi doğu kıyılarında tersaneleri ve donanmaları vardı.
Hazreti Süleyman (A.S.) o yılın yazında Basra Körfezine açılan bölgedeydi.. Hind Okyanusuna birleşen Umman Denizi görünüyordu.
Hazreti Süleyman (A.S.) in buralara kadar gelişine bir sebep vardı elbette..
Devrin büyük devletleri, onunla dostluk münasebetleri kurdukları ve bunu bozmamaya çalıştıkları halde, Saydım adlı bir adanın hükümdarı, denizde olduğuna güveniyor ve Hazreti Süleyman (A.S.) a pek ağır haberler göndererek, bilhassa dini ile oynuyordu.
Bütün güvendiği şey, denizdi..
Henüz adasını kimse işgal edememişti.
(Saydun adası'nın Basra körfezinde, Bahreyn adaları gurubunda, Umman denizinde, yahut Kızıl denizde olduğu kakında çeşitli fikirler vardır. Belki de Akdeniz doğu kıyılarına yakın küçük bir adadır..)
tşte Hazreti Süleyman (A.S.), bu ada kiralına çok mülayim mektuplar yazmış, huzur bozmamasını, hele Al-lah'dan başka hiç kimseye güvenmemesini istemişti.. Lâkin karşılığında daha ağır cevaplar almıştı.
Hazreti Süleyman (A.S.) m rüzgârlar, cinler emrin-deydi.
Dikse, bu kiralı anında yok eder, adasıyla birlikte tahtmı yerin, denizin, dibine geçirirdi..
Yapmadı..
istedi ki, ona kadar gitsin, Allah'a teslime çağırsın.
Bu kadar büyüklük göstermişti..
İstese, kuralı makamına da getirtebilirdi.
Diğer bir arzusu da îsrailoğullannı, Fenikeliler gibi denize ve ticaretine alıştırmaktı.. Denizin ilim ve teknik karşısında daima yenilebileceğini, korkulacak bir şey olmadığını, anlatmaktı..

Daha Hazreti Yûşa (A.S.) devri üzerinden ne kadar bir zaman geçmişti?..
O zaman Erden nehrini geçmekten çekinmişlerdi bu kavmin babaları.. Şimdi ise donanmaya sahiptiler, denizlerde dolanıyorlardı..
Hazreti Süleyman (A.S.), böyle hayırları için hazırlık yaptığı halde, ordusu, adamları, başka fitne ve fesatlardaydılar.. Artık Hazreti Süleyman (A.S.) dan çekin-miyorlardı..
içlerini okusa da hulusu kalbinden, onları Hazreti Allah (C.C.) a havale edişinden, şımarmışlardı..
Bu Saydun Adasına yapılan sefer için bambaşka sebepler uydurmuşlardı..
Birbirlerine söyleşip duruyorlardı.
Dedi kodulan, Saydun hükümdarının dillere destan güzellikte olan kızı Cerade üzerindeydi..
İlham kaynağı bu kızdı.
Saydun kiralı, kızı Cerade'yi kimseye vermeye kıya-mıyordu. .
Onun güzelliğini sözde Hazreti Süleyman (A.S.) da duymuş ve istemişti.. Mektuplaşmalar, elçilerin gidiş gelişleri, hep aynı konuyla ilgüiydi.
Geceleri tayfalar güvertede toplanıyorlar, bir takım şarkılar söylüyorlardı.
Bütün bunlarda Hazreti Süleyman (A.S.) in KıraT-m kızı Cerade için Uhamlandığını üeriye sürüyorlardı.
(O şarkılardan ki, Süleyman'ın neşideleri diye Tevrat'ta geçer, uydurulan, en hafiflerden birisi meselâ şöyleydi: tsrailoğullarının Tevratın nazü oluş saflığını ne derece bozduklarına dair olan binlerce örnekten biridir. Aradan, bazı sapık, haya dışı, satırlar çıkarılmıştır.) Bakışı seher gibi, Ay gibi güzel.. Güneş gibi temiz. Bayrak açmış ordular gibi korkunç Bu kadın kimdir f..

Vadinin yeşil fidanlarım
Göreyim diye,
Asma tomurcuklarım verdi mi,
Narlar çiçek açtt m%
Göreyim diye,
Ceviz bahçesine indim.
Çarıklar içinde ayakların ne güzel Ey emir kızı!..
Soluğunun kokusu da elma gibi, Ve ağzın en iyi şarap gibi. O şarap ki, Uyumakta olanların
Dudaklarından kayıp Sevgilim için dümdüz akar.
Ben sevgilinim, Onun özlediği de benim. Gel sevgilim çıkalım kıra, Köylerde geceleyelim. Sabahleyin erkenden
Bağlara gidelim.
Bakalım asma tomurcuklarını verdi
Çiçeği açıldı mı,
Ve narlar çiçeklendi mi.
Orada sevgimi sana bildireyim.
Luffahlar güzel koku saçıyor,
Ve kapılarımızın yanında
Her çeşitten
Taze kuru güzel meyve var.
Onları ey sevgilim.
Ben senin için sakladım..
*** ****

Hazreti Süleyman (A.S.) in gemilere yüklü askerleriyle, Saydun adası'na çıkışı pek kolay oldu..
Ada, denizle çevrili bulunduğu için, şehir surlarla takviye edilmemiş ve tahkimat yapılmamıştı..
Saydun hükümdarının ahalisi pek garip bir inada sahiptiler.. Hükümdarlan yapılan savaşta öldüğü halde. ne teslim oluyor, ne de hak dinini kabul ederek, canlarını kurtarmayı düşünüyorlardı..
Bunun neticesi olarak hepsi, kadın, çoluk çocuğa kadar, birbirlerini öldüre öldüre hayatlarından oldular.
Bütün yaptıklarının sebebi inançlarından ileri geliyordu.
Ada halkı, putperestiler ama, başkalarının taptıkları şeylere tapmazlardı..
Hükümdarlarına taparlardı..
Eğer o artık hükümdarlık yapmayı dilemez veya hayattan aynlırsa oğlu üâhları olurdu.
Fakat bir kaç kere başlarına gelmişti.. Eğer ölen kı-ral erkek evlat bırakmazsa, bir müddet sonra tekrar dirilirdi.
Hükümdarlığa ve putluğuna devam ederdi..
Halk, öyle hükümdarla beraber can vermeyi, sonra dirilmeyi en büyük bağlılık sayardı hükümdarına.
Şimdiki hükümdarının da oğlu yoktu..
Tek kızı Cerade'ydi..
Ada halkı bunun için hükümdarlarıyla ölüyorlardı isteyerek..
Öylesine kötü bir sapıklığı, Hazreti Süleyman (A.S.) ve yakını mümin kumandanlar, önleyememişlerdi..
Şehirde hangi kapıyı açsalar, hayattan eser bulamıyorlardı.
Fakat...
Evet fakat hükümdarın sarayında bir odada hakikaten güzel bir kızla on kadar cariyesi, pencereye birikmişler, adaya, Hazreti Süleyman (A.S.) m ordusunun yaptıklarına, bakıyorlardı.

Nihayet cariyelerden birisi o *kıza.* hatırlattı:
«Ey Melikem!. Ey dünya güzeli Cerade!. Baban ilâh hükümdarımız hayattan ayrüdı..»
«Gördüm...»
«İlerde gelecektir.. Bakın onun peşinden gitmeyen yok.»
«Seni anlıyorum..»
«Biz de acele edelim.. Süleyman'ın askerleri gelirlerse, bağlarlar bizi.. Ölemeyiz..»
«Haklısın..»
«Başlayalım mı?..»
Cerade, pencereden çekildi,.
Cariyelerine birer birer dikkatle baktı.
Sonra fikrini söyledi:
«Ben bir şey düşünüyorum..»
«Nedir?..»
«Babam elbet dirilecektir ve hükümdarlığına devam edecektir.. Lâkin O, bu küçük adaya değil, daha büyük ülkelere hükmetmekten daima zevk alacağını söylerdi.. Ben babamı pek severim... istiyorum ki onu, dillere destan olan Süleyman ülkesine hükümdar yapayım ve tahta oturtayım..»
«Nasıl olacak?..»
«Bana uyarsanız pek kolaydır,.»
«Hazırız...»
«Bana inanacağınızı biliyorum.. Nerdeyse Süleyman saraya girecek.. Gözlerinizi yumruklaym, ağlayın.. Ben de öyle yapacağım..»
Cerade ve cariyeler, buna başladılar..
Çeyrek saat geçmeden, onların da odalarının kapısı açıldı.. Başta Hazreti Süleyman (A.S.) olmak üzere, kapıdan içeriye kumandanlar girdiler.
Hazreti Süleyman (A.S.) m *yüzü* aydınlandı.. «Hele şükür.» dedi.. «Burada hayatta kalanlara rastladım..»
Sonra Cerade'ye sordu:
«Sen kimsin?.»

«Hükümdarın tek kızı Ceraue..»
«Bunlar.?;..»
«Cariyelerim...»
«Başın sağ olsun!...»
«.....»
«Cevap vermiyorsun, haklısın. Fakat ben buraya isteyerek gelmedim.. Baban, adada kendisini kuvvetli sanarak, her hükümdara yapt-ğı gibi, bana da pek sataştı.. Bilhassa Allahıma karşı âsi geldi.. Benim aracılığımla Al-lahımm gazabına uğradı..»
«Belki öyledir..»
«Fakat merak ettiğim bir şey var.. Halk dinime girmedi de babanın peşinden can vermeye razı oldu.. Niçin-dir bu?..»
«Pek severler de ondan..»
«Ya siz?»
«Biz henüz ağlamaktan buna vakit bulamadık.. Elbette canımıza kast edeceğiz..»
Hazreti Süleyman (A.S.) onları intihar günâhından kurtarmayı diledi..
Çok şeyler anlattı o beliğ ilmiyle..
Fakat ne Cerade'ye ne cariyelere bunlar tesir ettiler.
Buna rağmen Cerade, öyle göründü..
Yalan konuştu.
«Ey Süleyman!.. Bizi Allahına çağırdın.. Anlattık-rma aklım yattı. Sanıyorum ki ilerde büsbütün inanacağım.. Cariyelerim de öyle görünüyorlar.. Hay hay Allahına teslim olacağız.. Ancak iki şartım var..»
«Nedir?.,»
«Ben bir melikeyim. Yurduna gidince, senin hareminden başka hiç kimsenin haremini kabul edemem..»
Hazreti Süleyman (A.S.) düşündü..
Böyle olaylarla çok karşılaşmıştı..
«Peki..» dedi.. «Seninle evlenirim ve sana da bir ev açarım sarayımda..»

■**HNM**
«Bu cariyelerimin hizmetine alıştım.. Yanımdan ayırma. »
«Olur..»
«Şimdi en önemli isteğime geliyorum.. Ben babamı herkesten çok severim.. Esasen bana vasiyeti vardı.. **Her** gün mezarım ziyaret **edip çimlerinin** kurumamasmı **temin** edecektim..»
Hazreti **Süleyman (A.S.) ilk anda duraladı..**
Hattâ: **«Bu mümkün değil..» dedi.** v
Cerade : «Mümkündür.,» cevabını **verdi..**
«Nasıl?..»
«Babamın cesedini beraberimizde götürürüz.. Saraya yakın gömeriz..»
Hazreti Süleyman (A.S.), geçmiş olayları hatırladı
Hazreti Yusuf (A.S.) yıllarca Nil derinliklerinde kalmış, sonra kırk yıl çöllerde gezdirilmiş ve nihayet vâd edilen topraklara getirilerek ataları yanına defnedilmişti..
Mısır'da öğrenilen mumyalama sanatı ki, bu sanat asıl, Asya'dan Anadolu'ya, oradan da Mısır'a geçmiş öğrenilmişti, pek âlâ Cerade'nin babası için tatbik olunabilirdi..
Hazreti Süleyman (A.S.), bunları hatırladıktan sonra, Cerr.de'nin son arzusunu da kabul etti..
Hiç değilse, oniki kadar mümin kazanacaktı..
Hükümdarı, Cerade'nin önünde tahnit ettirdi..
Orada Cerade ile nikahlanıp evlendi. .
Böylece onlarda hiçbir şüphe bırakmadı..
Fakat daima dedikodu, fesat ve fitneden zevk alan Israiloğullan, hemen birbirlerinin kulaklarına fısıldadılar:
«Gördünüz mü?.. Dediğimiz gibi oldu.. Bir kız uğruna bunca müslüman kanı döküldü.. Bir ada, halkıyla beraber, yeri* bir edildi..»
Hazreti Süleyman (A.S.) cinler, kuşlar, esintiler aracılığıyla bütün bunları işitiyordu.
Hiç kimseye bir ceza vermiyor, sadece: «Aliahım, maksadımı *on* iyi bilen sensin sen..» diyordu.

Acaba, elinde bu kadar imkân olan Hazreti Süleyman (A.S.), Cerade Üe cariyelerin konuştuklarından niçin habersiz olmuştu? Cinler, kuşlar, esintiler, odalarına giren herhangi bir habere haber yetiştirmemiş miydi?.
Hakikaten o sırada odada kimse yoktu..
Elbette bunda, ilerisi için, bilhassa îsrailoğullarmm ıbretlenecekleri olaylara hazırlık vardı ki Hazreti Allah (C.C.) izin vermemişti.
*** #***
O yılın yaz bitiminde, Hazreti Süleyman (A.S.) bazı isyanları bastırmak için kuzeye, Şam ötelerine çıkmış, kıralları tekrar vergiye bağlamış dönüyordu..
Niyeti, artık Kudüs adını alan (Davud'un şehri) ne uğrayıp kısa bir mola verdikten sonra, güneye inmekti.. Çünkü Kızüdeniz taraflarında da bazı isyanlar patlak vermişti.
Şam'dan sonra (Karınca Vadisi) adlı vadiye girdi ordusuyla.. Bu vadinin hakikaten karıncası boldu.
(Karınca Vadisi'nin Taif taraflarında olduğu söylenirse de yanlıştır.. O zaman Hazreti Süleyman'ın Mekke'yi bile i-şgal edip Kabe'yi putlardan temizlemesi gerekir ki, henüz Hazreti Allah hiçbir peygambere böyle bir emir vermemişti hikmeti kendisinde saklı sır olarak..)
Karınca vadisinde ilerlenirken, Hazreti Süleyman (A.S.) bir dişi kanneanın cinslerine şöyle dediğini işitti:
«Ey kardeşlerim.. Süleyman'ın ordusu geliyor.. Yorgun ve dalgınlar.. Olur ki görmeden sizi çiğnerler,. Yuvalarınıza girin..»
Hattâ Karınca Vadisi üzerine geldikleri zaman (dişi) bir karınca dedi ki: «Ey karıncalar, yuvalarınıza girin. Sakın Süleyman ve ordusu, kendileri bilmeyerek, sizi kırmasın.»
(Nemi : *İS)* Hazreti Süleyman (A.S.), karıncanın bu ikazjyla toparlandı.. Ordusuna dikkat etmelerini tenbihledi. ,

Ayrıca böyle nimetlerle, karıncaya kadar mahlukların dilinden anlamakla, kendisini mükafatlandırdığı için, Allahrna şükranlarını sundu.
(Süleyman) onun bu sözünden gülercesine tebessüm etti de: «Ey Rabbim, dedi, bana ve ana ve babama lütfettiğin nimetine şükr etmemi ve (çeri kalan ömrüm içinde) senin razı olacağın iyi (isler) yanmamı bana ilham et. Rahmetinle beni de (cennette) sâlih kullarının arasına sok.»
(Nemi : 19)
Hazreti Süleyman (A.S.), yoluna devam *ettL*. Herkes Kudüs'e yaklaşıldığı için sevinç içindeydi..
Yalnız Hazreti Süleyman (A.S.) m göğsü her nedense daralmıştı..
Bunu, ordunun Kudüs'te pek konaklamayıp, güneye gideceğini haber alışlarına verdi..
Nitekim, ikinci bir seferden memnun olmayanlar, gelecek yıla kalmasını dileyenler, vardı.
Hazreti Süleyman (A.S.), mecbur kaldı.. Ordusunu toplayıp onlara vaaz ve nasihatlerde bulundu.. Pek hikmetli sözlerle bağladı konuşmasını:
Kötü adam, kovalayan yokken kaçar.
Fakat sâlihler
Arştan gibi sevinir, güvenir.
Diyarın isyanı yüzünden
Reisleri çok olur.
Fakat anlayışlı ve bilgili
Adamların hali devamlı olur.
Yoksulları ezen fakir adam. Süpüren ve ekmek bırakmayan Yağmur gibidir. Şeriatı bırakanlar Kötü adamı överler. Fakat şeriatı tutanlar Onlarla cenklcşirler.

Askerler bunları ve başkalarını dinleyerek mahcup **oldular.** Anladılar ki güneyde zulmedenler vardı.. Yorgunlukları geçti.. Cenk hevesleri tekrar tazelendi.. Kudüs'e yakın son menzilde, Hz Süleyman (A.S.) ordusuyla konaklamıştı.
Akşama doğru, ona komşu hükümdarlardan atlar getirildi.
Hazreti Süleyman (A.S.) da ordusunda at yetiştirmeye, terbiyesine **pek** meraklıydı.. Gelen atları zevkle seyretti..
Eşiniyorlar, üç ayakları üstünde durup, serbest bırakılmalarını diliyorlardı heyecanla..
Hazreti Süleyman (A.S.), onları seyre doyamıyor-du ama, anladığı arzularını da yapmamaya gönlü elvermedi..
Serbest bıraktırdı.. Hepsi, ufka doğru uçtular sanki. . Arkalarına başka atlüar çıkardı.. Fazla yorulmadan döndürülmelerini emretti.. Emri yapıldı..
Atlar geri gelince, Hazreti Süleyman (A.S.) kalktı. Hepsini dolaştı ve boyunlarını okşadı, yelelerini taradı.
Hani ona öğleden sonra bir ayağını tırnağı üstüne dikip üç ayağınm üzerinde duran süratli koşu atları gösterilmişti de, «Gerçek ben, **mal (yani at) sevgisine (sırf) Rabbimi zikretmek için düştüm.» demişti. Nihayet (bu atlar) perdenin arkasına gizlenmiş (1er) di. (Dedi ki:) «Onları bana döndürün.».. Hemen ayaklarını, boyunlarını okşamaya, taramaya başladı.**
(Sâd : 31-33)
(At olayı yukarda da görüldüğü, gibi gayet açıktır... Hazreti Süleyman'ın at sevgisi, onları Allah yolunda ga-

za için kullandığından gelmektedir.. Fakat âyetler çeşitli tefsirlere uğramışlardır.. Hem de pek kirli bir şekilde.

1. Güya akşama yakın gösterilen bu atları Hasreti Süleyman sevip okşarken ibadet samanını kaçırmış.. Günâhını affettirmek için, anları kestirip sadaka diye dağıtmış... Böyle bir san, peygamberler hakkında nasıl caiz olur?..

2. Atların kaybolması ani olmuş ve Hasreti Süleyman (A.S.) ilâhî emir dışı, cinlere döndürülme-lerini buyurmuş. Bu da Allah (C.C.) dileğine tamamen karşıdır.. Olamas.

3. Karanlık basmış ve atlar kendiliklerinden boşanıp gitmişler.. O halde nasıl bulunup geri getirildiler ve Hasreti Süleyman (A.S.) karanlıkta onları sevip okşayabilir miydi?..

En doğru beyan yukarda anlatılandır ki, Kur'an-ı Kerim'in âyetlerine uymaktadır..)

« **r*1**

******

Hazreti Süleyman (A.S.), atlan açık .tavlaya yollamış, çadırı önünde yalnız kalmıştı ki, göğsü büsbütün sıkıştı..

«Hayırdır iuşaallah..» dedi..

Emrindeki mucizeler ona hiçbir bilgi vermiyorlardı her nedense,,

O anda da kan ter içinde **Berhiya oğlu Asaf** göründü.

Berhiya oğlu Asaf, Hazreti Süleyman (A.S.) in pek yakınıydı..

O, sarayına girmeye, haremleri dolaşmaya, tek izinli zattı.

Hazreti Süleyman (A.S.) sefere çıkarken, yaşlılığını düşünmüş, Asaf'ı sarayda bırakmıştı yine.

Şimdi, neden Kudüs'ten ayrılmış, bir konaklık yolu, o ihtiyar haüyls, at sırtında aşıp gelmişti?..

Hazreti Süleyman (A.S.), sualine cevap araştırırken, Asaf durmuştu. Çadırlardan bakanlara doğru dönmüş o kan ter içindeki haliyle, yüksek sesle bağırıyordu.

Önce gelmiş geçmiş bütün peygamberleri uzun uzun övdü.
Yaptıklarını anlattı..
Hazreti Dâvud (A.S.) ı da medh ve sena edince, Haz-reti Süleyman (A.S.) a geçti.
Ancak şöyle dedi:
«O küçükken halimdi.. Selimdi. Yumuşaktı. Takva sahibiydi.. Bir çok meziyetlere sahipti.. Hazreti Allah (C.C.) gençliğinde Süleyman'ı bir çok imkânlarla sağlamlaştırmıştı.. Böylece kötülüklerden uzak tutmuştu...»
Asaf daha konuşmadı.. Sustu..
Hazreti Süleyman (A.S.) a onun bu türlü konuşması pek dokundu.. Çocukken ve gençken sâlihti de şimdi, kırk yaşma yaklaştığı sırada mı değişmişti?.. Ne yapmıştı?..
Elbet bunun cevabını Asaf verecekti.
Nitekim Asaf, tekrar yürüdü ve Hazreti Süleyman (A.S.) in yanma geldi..
Gazasmı tebrik edip oturdu.
Hazreti Süleyman (A.S.) sabırlıydı.
Merakını içinde sakladı.-.
Epeyce konuşmadan sonra öğrenmek istedi:
«Ey Asaf, buraya kadar yalnız gazamı tebrik için mi geldin?..»
Asaf reddetti:
«Hayır, yalnız gaza için olsaydı, gelmezdim.. Gözlerime bak, ne kadar ağlamışım gör ey Süleyman!...»
«Sebep nedir?...»
«Senin son günlerde iman iplerini gevşetmen.. »
«Neler söylüyorsun ey Asaf!...»
«Gerçeği.. Az önce anlattığım gibi, sen çocukluk ve gençliğindeki Süleyman değüsin..»
«Neden?..»
«Hareminde, Peygamberler evinde, yaptırdığın o muhteşem sarayda, Allah'dan gayrısına tapanlar var..»
Hazreti Süleyman (A.S.) pek fena oldu. .

Bağırırcasına kendisinden *geçti:*
«Neler söylüyorsun ey Asaf.,» dedi yine.
«Doğruyu.. Demek halkın araşma yayılan sözler dedikodu değilmiş, gözlerimle gördüm. Sen, yabancı kıral-lardan aldığın kadınlara dinlerindeki putlara tapmalarına izin vermişsin..»
«Haremimde her odaya girmeye mezunsun.. Hiç puta rastladın mı?.. Kadınlarımın hepsi kendi nzalanyla îman etmişlerdir.. Bütün bunlar benim yokluğumdan istifade edilerek yapılan dedikodulardır..»
«Evet, şimdiye kadar ben de rastlamamıştım ve öyle bilirdim ama, dün akşam pek korkunç bir olayla karşılaştım..»
«Nedir?..»
«Ada'dan getirdiğin hükümdar kızı Cerade cariye-leriyle birlikte, giydirdiği ve baş köşeye oturttuğu bir mumyaya tapıyordu..»
«Korkunç!...»
«Sordum.. Ölen babasını pek severmiş, sen dayanamamışsın gözyaşlarına, tıpkı babasına benzeyen bir heykel yaptırmışsın.»
Hazreti Süleyman (A.S.) : «Yalan, hemen rüzgâra binelim, benimle gel.. Cerade'den doğruyu öğren..» dedi.
Şu hikmette de bulundu:
Hikmetli kadın kendi evini yapar
Fakat şefik kadın kendi elleriyle onu yıkar.
Akılsız kadın yaygaracıdır. Böndür ve bir şey bilmez. Yoldan geçenleri, Yollarına doğru, gidenleri Çağırsın diye. Evinin kapısında, Şehrin yüksek yerlerinde iskemlede durur.

Bön olan kimse buraya gelsin, Ve aklı eksik olana Aşırılmış sular tatlıdır, Ve gizlide yenilen ekmek Lezzetliair der.
Fakat adam bilmez fci
Orada ölüler vardır.
Kadının çağırdıklan
ölüler diyar mm derinliklerindedir.
Asaf, yatıştı..
Fikrini söyledi:
«Ey Süleyman, sen bir şeyler biliyorsun..»
«Evet., belki vahy, belki ilham, belki olayları birleştirip gerçeğe ulaştım..»
«Nedir?...»
«Cerade'nin babası ada hükümdarıydı.»
«Biliyorum..»
«Ada halkı, hükümdarları ölünce, isteyerek can verip hayattan çekildiler.. Yalnız kızıyla cariyeleri kalmıştı.. Onlar beni aldattılar yaygaralarıyla.. Taptıklarını gördüğün heykeL değildir. Dediğin gibi giydirilmiş bir mumyadır.. Babasının mumyası.. Gerisi meçhul. Onun için Cerade'nin taparken çağırdıkları hakkında ölüler diyarının derinliklerinde oldukları hükmünü verdim.. Cerade, fikrime göre, pek cahil ve bönmüş..»
O akşam, Cerade, henüz Hazreti Süleyman (A.S.) m geleceğini, mucize kudretine sarılacağını, ummuyordu.
Odasının kapısı açılıp, Hazreti Süleyman (A.S.) ile Asaf'ı karşısında görünce, elbise giydirdiği babasma daha büyük bir heyecanla dönüp, secde}^ kapandı..
Cariyeleri de onun gibi yaptılar.
Cerade yalvarıyor, ağlıyordu:
«Ey babam!.. Seni arzuladığın saltanatı süreceğin diyara getirdim.. Oğlun olmadığı halde, haftalar geçti de niçin cürilmiyorsun?.. Bu uğurda nelere katlandığımı bir bilsen!.»

Hazreti Süleyman (A.S.), Asaf'a baktı..
Sonra gitti, mumyayı aldı, koridorlardaki adamlarına verip, yerine gömmelerini söyledi.
Cerade ansızın pişman olmuştu.
itiraf etti:
<Ey Süleyman!.. Ben yamldım.. Güya babamı senin ülkene hükümdar yapacaktım.. Sefere gidince, mezardan çıkardım, giydirip taptım.. Ama dirilmedi..»
,<Asaf'a başka türlü konuşmuşsun.. Benim i^n verdiğimi söylemişsin..»
«Vakit kazanmak için yaptım bunu..»
«Şimdi ne olacak ey Cerade?.. Demek sapıkların en berbatı imişsin sen ve cariyelerin..»
Cerade reddetti:
«Hayır, bundan sonra, hareminde değil, Israiloğul-ları içinde en mühim kadınlar olacağız.. Sâlihliğimiz, faziletimiz, kapı kapı söylenecek..»
Hazreti Süleyman (A.S.) dudak büktü.
Şunları mırıldandı:
Faziletli kadım kim bulabilir!.
Çünkü onun değeri
Yakutların çok üstündedir.
Kocasının yüreği
Ona güvenir..
Ve adamın kazancı eksik olmaz.
Kadın ona
Kötülükte değil.
■*Hayatının bütün günlerince*
iyilikte öder. Cerade, böyle olacağına yemin etti. Fakat Hazreti Süleyman (A.S,), ondan pek iğrenmişti.
Esasen Allahını bulması için onunla evlenmişti. Hareminden .uzaklaştırdı..

Eğer Cerade, gerçekten artık iman etmişse, bunu diliyorsa, her yerde yapardı.
Ertesi gün, ordu da geldi Kudüs'e.. Şehir dışında konakladı. Çünkü dinlendikten sonra, güneye gidecekti.
Cerade olayını duymayan kalmamıştı.. Bunu ağızlarına sakız ettiler..
Hazreti Süleyman (A.S.) in aleyhinde bir koz olarak kullandılar..
Bütün ikazlara rağmen, Hazreti Süleyman (A.S.) m sarayında ne kadar yabancı kadın varsa, kendi dinlerine ait putlara taptıkları iyice yayıldı..
Saraya bir puthane gözüyle bakıldı.
Buna tabiî işin aslını bilen müminler pek üzülüyorlardı..
Sık sık Hazreti Süleyman (A.S.) a gelip, emir istiyorlardı :
«Ey Süleyman, sen dedikodu çıkaranları bilirsin.. Cinler, şeytanlar, kuşlar, rüzgâr emrindedir.. Haber-ver onları.. Şu fitne ve fesadın kökünü kurutalım..»
Hazreti Süleyman (A.S.) o yumuşak, kendisine güvenir haliyle cevap veriyordu:
«îstemez.. Değmez..»
«Fakat, yarın, gelecek nesiller, buna inanacaklar.. Seni sapıklıkla, hattâ küfürle itham edecekler..»
«Sanki fitne ocağını söndürsem, itham değişecek mi?.»
«Bir çaresi vardır..»
«Elbette vardır.. Hazreti Allah (C.C.) bunu yaratır.. Ve akla durgunluk veren iftira önlenir..»
Dinleyenler rahatladılar.. Lâkin öğrenmek istediler: «Vahy mi aldın ey Süleyman?..» Hazreti Süleyman (A.S.) in yüzü nur içindeydi.. Gözlerinden iki damla yaş süzüldü ve evet mânasına başım salladı..

Sonra, semaya kaldırdı ıslak bakışlarını..
Yüzü büsbütün aydınlanıp huzuruna kavuştu..
Gülümsedi de..
Nihayet **KABE'YE DOĞRU** döndü ve secdeye **kapandı..**
Muhakkak ki o anda, kendisine, Hazreti Allah (C.C.) *m.* Hazreti Muhammed (S.A.V.) elçiligiyle îsrailoğullan-m uyarmak için buyurduğu hitabım işitmişti..
Bu açıklamada, onun asla kâfir ve mucizelerinin sihir olmadığı cihana haykırılıyordu:
Şeytanların, Süleyman'ın mülk (ü saltanat ve nübüvvet) i aleyhinde uydurup takib ettikleri şeylere (yalanlara) uydular. Halbuki Süleyman asla kâfir olmadı. Fakat o şeytanlar kâfirdiler ki...
(Bakara : 102)

vm

GÜNEŞE TAPANLAR ÜLKESİNDE

Hazreti Süleyman (A.S.), bir hafta sonra, ordusuyla güneye yöneldi.. Bazı hesaplara kendilerini kaptıranları, isyan ve zulme kalkışanları yerinde cezalandırdı..
Dönüyordu artık...
Sina Çölü'nü, Lût Denizi yakınlarından geçecek ve bereketli topraklara tekrar girecekti.
O, Hazreti Allah (C.C.) m kendisine lütfettiği mucizeleri ancak yeri gelince kullanıyordu.
Maksadı, halkı, normal hayat akışına, kanunlarına alıştırıp o yoldan islâh ve terbiyeydi..
Çünkü biliyordu ki kendisi de faniydi..
Her peygamber gibi, mucizeleriyle birlikte gidecekti.
Geriye, öyle bir topluluk kalmalıydı ki, bu topluluk, yeteri kadar aldıkları derslerle, ibretlerle, Allah'dan kop-mamalı, şeriatiyle amel edip mesut olmalıydılar.

Çölü geçerlerken, bir konak yeri aramak gerekti..
Elbette önce, bu konak yeri için su düşünülürdü.
Bu işe memur edilenler, su bulamadılar..
Hazreti Süleyman (A.S.), istese, kendisine lütfedilen sırlar âlemi ilmiyle, hikmetiyle, hemen bulurdu.
Fakat vazifeyi îsrailoğullarma bıraktı.
ikindi olmuştu.. Israiloğullan sızlanıyorlardı:
«Yorulduk.. Peygamberimiz niçin eskisi gibi yapmıyor?. Bizi diğer insanlarla bir tutarak yoruyor?. Yoksa?.»
Bu sorunu» gerisini açıktan söylemiyorlardı., içlerinden tekrarlıyorlardı:
«Yoksa, artık üim ve hikmeti, kendisine verildiğini iddia ettiği mucizeleri son mu buldu?.. Hazreti Musa (A.SJ ile Hazreti Hânın (A.S.), atalarımızı hiç susuz bırakmamışlardı.. Konak yerindeki kayalara vurmuşlar ve düzinelerce pınarlar akıtmışlardı.
Hazreti Süleyman (A.S.), elbette bunları ve benzeri konuşmaları işitiyordu.. Üzülüyordu..
Ne biçim kuldu, mümindi, sâlihti, bunlar.'..
Faydalanınca sokuluyorlar, sıkışınca inkâra sapıyorlardı.
Hele Hazreti Süleyman (A.S.), kendisini küfürle itham edişlerini unutmamıştı..
Cerade ve diğer ailelerinin dinlerine göre onlara putlar yaptığı ve tapmalarına izin verdiği iftirası her aklına geldikçe fenalaşıyordu.
Bütün bu iftiraların kaynağını da görüyordu Hazreti Süleyman (A.S.), Israiloğullan, istedikleri kadar görünüşte imandan bahsetsinlerdi, puta tapanlara imreniyorlardı.. Bu, hep böyle olmuştu, oluyordu ve olacaktı.
Akıllan sıra, yaptıklan iftira üe, kendilerinin de puta tapmaya hak kazandıklarını iddia edeceklerdi ilk fırsatta.

Şüphesiz onları sapıtmada, gerek vergiye bağlanmış, gerek, diğer büyük devletlerin payı da vardı.
Hepsi için için Israiloğullarının sapıklık kurduyla çürümeleri uğrunda, adamlarını çalıştırıyorlardı..
Allah (C.C.) a teslim olmuş bir kavmin varlığına tahammülleri yoktu.
Hazreti Süleyman (A.S.), kuşların ve diğer canlıların, hele cinlerin de hükümdarı olduğuna göre, bunların herhangi birisiyle yakınlarda su olan bir konak yeri buldurabiürdi.
Bunu da yapmadı.
Başvuranlara: «Arayın..» dedi tekrar..
îsrailoğulları, büsbütün şüphelendiler.
Demek Hazreti Süleyman (A.S.), artık kendileri gibi bir insandı.. Elinden bütün üstün kuvvetleri alınmıştı.
Onlar bir noktaya da eskidenberi parmak basmışlardı.
Hazreti Süleyman (A.S.), bu kadar mucizelere, hele cinler, hayvanlar ordularına sahipti de niçin bütün yeryüzünü istilâ etmiyor, sapıklığı orta yerden kaldırmıyordu?.. Tek bir devlet kurmuyordu?..
Bu doğruydu..
Hazreti Süleyman (A.S.), hakikaten yalnız îsrailoğulları içinde çıkan isyanları bastırmakla yetinmiş ve sınır komşusu kırallıklar onu rahatsız ettikçe savaşmıştı.. Böylece toprakları genişlemişti.. Fakat hiçbir şeye karışmayan, sataşmayan, kendi hayatım yaşayan milletlere dokunmamıştı.
Sebep pek açıktı:
Hazreti Süleyman (A.S.) yalnız îsrailoğullarma peygamber gönderilmişti.. Hazreti Allah (C.C.) in her topluluğa peygamberler verdiğini biliyordu. Elbette onların bölgesine karışamazdı..
Gerek kendisi, gerek babası ve ataları, bazan, müminleri sapıklar araşma yollamışlar ve dinlerinin ne ol-

duğunu göstermiş idilerse, bunun yegâne sebebi, oradaki peygamberlerin vazifelerini kolaylaştırmaktı.
Yine Hazreti Süleyman (A.S.) biliyordu ki, vakti gelince insanlarm hepsine ve cinlerin de hepsine tek bir peygamber tahsis edilecekti.. Bu peygamber Ahmet Muhammedi Mustafa'ydı. Son peygamberdi artık.. Mescid-i Aksa bile O'nun kudümü için hazırlanmıştı.
îşte ancak O, Allah'ın habibi, Müslümanlığı yeryüzünde yaşayan bütün insanlara tanıtmak, Allah ve O'nun peygambere buyuracağı kitaba çağırmak için her çareye başvuracaktı. .
Belki işine kendi topraklarından başlayacaktı.
Mücadele edecekti..
Sonra gaza ve gazveleri sürüp gidecekti.
Büyüklü küçüklü bütün topluluklara, aşiretten imparatorluklara kadar, elçüer ve mektuplar yollayacaktı.. Onları dinine davet edecekti.
Hazreti Süleyman (A.S.), bir müddet daha ordusunu uğraştırdı..
Nihayet, onlara bir kuştan büe aciz olduklarını göstermek, gittikçe artan gurur ve şımarıklıklannı kırmak, burunlarını sürtmek istedi..
Ordusu üe uçuşan kuşlarından (Hüdhüd) adlı birisini daima su bulmakla görevlendirirdi. Halk bunu bilmezlerdi. Emir alınca Hüdhüd, hemen gider, su olan yeri bulurdu.
(HüdTıüd, çavuşkuşu, yahut ibibik denilen kuştur.
Bazıları da Hüdhüd'ün kuş olmayıp, Hazreti Süleyman emrinde çalışan bir insan, yahut cin olduğu kantsın-dadırlar. Fakat aşağıdaki âyetler okunduğu zaman görülecektir ki, Hüdhüd bir kuştur.. Medlen öyle olduğu anlaşılır.)
Hazreti Süleyman (A.S.), ancak şahsına verilmiş kudretiyle, ordusundaki kuşları araştırdı.

Kendi kendine düşündü:
«Hüdhüd'ü neden görmüyorum?., izinsiz gidişi ni-çindir?.»
(Süleyman) Kuşları araştırıp dedi ki: «Hüd-hüdü neye görmüyorum?.. Yoksa gaiplerden mi oldu?.» (Nemi : 20)
(işte bu âyette Hüdhüd'ün kuş olduğu sarahaten açıklanmıştır.. Yoksa Hazreti Süleyman onu kuşların içinde aramazdı.)
Hazreti Süleyman (A.S.), bir az daha bekledi. .
Mademki Hüdhüd'ü içinden düemişti..
Hüdhüd şimdiye kadar işitirdi ve koşar gelirdi.
Demek izinsiz ayrılmıştı..
Cinler, hayvanlar, Hazreti Süleyman (A.S.) a ramdılar ama, IsrailoğuUarı gibi, onların içinden de sapıklar, îblis'e uyanlar çıkardı.
Ve Hazreti Süleyman (A.S.) böylelerini cezalandırırdı.
Meselâ kuşların tüylerini yoldurur, çöle bırakırdı.
Üzerine güneş, karıncalar, diğer haşereler üşüşür-lerdi.
Bu, pek şiddetli bir azaptı..
Yahut, birisi bulur keserdi.. Çok kere de kuşun cezası tamamlanınca Hazreti Süleyman (A.S.), onu kestirirdi.
Hazreti Süleyman (A.S.), Hüdhüd hakkında da aynı cezalarla' azap vermeye hükmetti.. Tabiî kuvvetli bir mazeret beyan ederse affa uğrayacaktı.
Hazreti Süleyman (A.S.), acaba niçin Hüdhüd'ün öldüğünü, avlandığım aklına getirmiyordu?.
Bunun sebebi açıktı, kendisine bildirilirdi.
Hüdhüd hakkındaki hükmünü bir kere daha içinden tekrarladı ve su aramaya başka kuşları memur etti.

«Onu her halde çetin bir azaba uğratacağım. **Yahut onu mutlaka kestireceğim.. Yahut bana açık, fcafî bir burhan getirir..»**

V (Nemi : 31)

Hüdhüd, daha bir gün öncesi, akşam olurken, çevreyi dolaşmaya çıkmıştı.

Bu onun adetiydi..

Kendisine tahsis edilen menzil içinde gezebilirdi.

Hüdhüd, güneye doğru uçmuştu..

Menzil dışma çıkmamıştı.

Kendi cinsinden bir kuş sesi duydu. Yanına gitti.

Bu kuş pek azametliydi..

Hüdhüd'e selâm vermeyi bile düşünmedi, aşağılık saydı.

Halbuki Hüdhüd, peygamberinden alçak gönüllülük dersi almıştı..

incinmedi hemcinsinin yaptığına, onun namına üzüldü sadece..

Kendisi aşinalık etti:

«Ey kardeşim!.. Bak akşam oluyor.. Niçin yuvana dönmüyorsun?.. Buraların garibi bir kuşa da benziyörsün..»

Kuş, aynı katılıkta cevap verdi:

«Onu sen kendin için düşün.. Ben niçin garip olayım. Yuvamdan uzak kalayım?.. Canını istedi, gezmeye çıktım.. Çünkü hürüm... Az sonra uçacağım bütün hızımla, hep güneye gideceğim.. Sabaha kalmaz, yeryüzünün en şerefli ülkesine yurduma ulaşırım..»

«En şerefli ha?..»

«Elbette..»

«Hayır.. Demek sen Peygamber Süleyman'dan habersizsin?. Onun IsraUoğulIanna peygamber gönderildiğini, cinlerin ve kuşlarm hepsinin emrine verildiğini bilmiyorsun?.. Seni Süleyman (A.S.) hiç çağırmadı mı?.,»

Kuş düşündü:
«Bazan öyle sesler gelir bana ama, aldırmam.,»
«Demek şapıklardaiisis.. Bir dalla çağırüdığın zaman, hemen koş.. Kulluğunu isbat et.. Seni bundan ala-koyan şeytandır. Süleyman peygamber büyük bir mescit yaptı.. Şehirler, saraylar kurdu.. Hepimiz çalıştık..»
«Siz ve insanlar, cinler, orada kime taparlar?..»
«Bu da sorulur mu?.. Ne varsa yaratan Allah'a taparlar.»
«Benim yurdumdakiler, en büyüğe, güzele, parlağa taparlar.. Hani ancak, dinlenmeye çekildiği zaman, meydanı boş bulup her tarafı gece eden karanlığı, sabahla birlikte yırtıp parçalayan ateş parçası var ya, işte ona..»
Hüdhüd şaşırdı:
«Güneşe demek..»
«Ne sandın?..»
«Niçin güneşi de bir yaratanın bulunduğunu düşünmüyorsun?..»
«Sus ey Hüdhüd.'.. Benim ülkemde, senin övünerek bahsettiğin tapmakların âlâsı var.. Şehirler, saraylar, pek bol.. Bu ülkemi bir kadın idare eder.. Emrinde öylesine çok ordular vardır ki, düese, gelir hükümdarın Süleyman'ın topraklarını çekirge sürüleri gibi kaplar, nesi var nesi yoksa siler süpürür..»
Hüdhüd, dona kalmıştı..
«Yalan, yalan söylüyorsun..» diyebildi.
Kuş israr etti:
«Yalan mı?., inanmazsan, gel benimle, güney denizine kadar uçalım.. Gözlerinle gör.. Sabah yine dönersin..»
Hüdhüd, İsrail ordusuna baktı..
Konağa geçiyorlardı..
İblis de onu hep merakına doğru kandırıyordu..
Şöyle düşündü:
«Az sonra herkes uyuyacak.. Artık bana ihtiyaç olmaz, her hangi bir görev verilmez.. Sabaha dönerim..

Eğer bu kuşun anlattıkları doğruysa, peygamberime bilgi veririm.. İzinsiz gidişimin önemli sebebini anlayınca bana incinmez..^
Fakat aklı doğruya gitti:
«Önce Peygamberimden izin alsam daha iyi olur..*
Havalandı: «Ben az sonra geleceğim, bekle..» diyerek.
Kuş güldü:
«Anlaşıldı.. Sen o hükümdarına tam esirsin.. İki ka-natlık yola bile ayrılamıyorsun.. Halbuki ben, bak, ta nerelere kadar geldim.. Hürriyet başka şeydir ey Hüdhüd!..»
Hüdhüd'e bu sözler pek dokundular..
«Bildiğin, düşündüğün gibi değü.. Dönüşümde sana anlatacağım, hak verirsin..» dedi.
Kuş, oralı olmadı, havalandı:
«Ben gidiyorum..» karşılığını verdi.. «Buralarda bir nefeslik daha duramam.. Dilersen kal, dilersen gel ve hayal bile edemediğin yurdumdaki masal hayatım gör..»
Kuş, bir şarkı da söyledi, Hüdhüd'ü iğneleyen:
Acırım kanatları olup da, O kara toprakta Sürünenlere..
öyle bir hayat
Yaşayacaktı da
Niçin tüylenir kottan ..
Görmez mi ki,
Nice canlılar bize heveslenip
Uçurumlara atlarlar?.
Nemrud bile öyle yapmadı mı?. Kartallara sepet takıp havalandı.. Tekrar inene kadar neler çekti!.
G-üneşe tapanlar ülkesinde, Böyle şeyler yok.. Her kanat sahibi keyfindcdir.

Hüdhüd'e bunlar yetti..
Asla sapıtmamıştı ama, kuşun anlattıklarını behemehal gözleriyle görmek istiyordu.
Takıldı hemcmsinin peşine..
Tek tesellisi, Hazreti Süleyman (A.S.) a pek meraklı bilgiler vereceğiydi..
Ya anlatılanlar yalansa?...
Bunu düşünemedi Hüdhüd..
Onu ayartan, meraka düşüren kuşla uçtular yan-yana, güneş battı.. Yine yollarına devam ettiler.
Hüdhüd, böylesine molasız uzun yolculuğa alışık değildi.
Önce kesildi.. Sonra açıldı.
Hemcinsi kuş onu avuttu:
«Bak, şu yıldız kümesini görüyor musun?., işte hep o yönde gideceğiz.. Gün atarken, belki de daha önce, Hükümdarımın sarayının bahçesine konmuş oluruz..»
*** ****
Yemen'in, San'a şehrinden daha güzel bir şehrinde sabah olmak üzereydi.
Şehrin, bakanın gözlerini hakikaten kamaştıran, saraylarından en büyüğünün bahçesine iki kuş alçalıp ağaca kondular.
Bunlar, bütün gece uçan Hüdhüd'le hemcinsi kuştu.
Biraz dinlendiler..
Kuş, Hüdhüd'e övünerek sordu:
«Ey Hüdhüd.'.. İşte geldik.. Putumuz güneş doğuyor. Her tarafı aydınlatıyor.. Şu saraya bak, duvarlarına kadar altm.. Nasıl parlıyorlar.. Bahçedeki havuzlar, çiçekler.. Gördün mü böyle ülke?.. Bütün bunları bize veren güneş tannmızdır.. Hükümdarımızı pek sever..»
Hüdhüd herşeye dikkat ediyordu. Sordu:
«Hükümdarınızın adı nedir?..»
«Belkis..»
«Bu toprakların da bir ismi vardır sanırım..»

«Var elbette.. Seba, (Sef derler buraya..* «Hayret ettim.. Halkınız nasıl olmuş da bir erkek hükümdar bulamamışlar..»
«Belkis'in babası eski hükümdarımızmış, oğlu yokmuş. Akrabaları hükümdarlığı almak istemişler ama. Belkis kendisine uyan kuvvetlerle onları yenmiş ve saltanatını korumuş.. Pek sevilir.»
(Seba Melikesi Belkis'in soyu muhtelif şekillerde söylenir.. Önemlileri şunlardır:
t. Belkis'in babası Şerahil'dir.. Dedesi Mâlik ve büyük dedesi Reyyan'dır.. Seba ülkesi halkı meclisiydiler.. Güneşe taparlardı.
2. Bir adı da Belme'dir.
3. Babası İli Yaşrah, yahut ili Şereh, yahut Zi Şe-reh'dir.. Babasının şeceresi şudur: Zi Ceden - tli Şereh - Haris - Kayş - Sayfi - Seba - Yecub -Ya'nıb - Kahta..)
Hüdhüd, henüz ne olduğunu anlamadan, şehrin" her tarafından gürültüler ve çalgı sesleri işitti..
«Ne oluyor ey kardeşim?..» dedi.
Kuş övündü:
«Talihin varmış ey Hüdhüd!.. Bugün bayramları başladı Seba halkının.. Günlerce sürecek..»
Hüdhüd, sarayda da aynı gürültü ve telâşın, şarkıların, başladığını gördü..
Saraydan halk girdi, saraydan halk çıktı..
Bir zaman, gidip gelenlerin ardı kesilmedi. ,
Nihayet, saray kapısının iki yanma karınca gibi in^ sanlar birikti ve kuyruk şehre kadar uzandı.
Borular çalınca, herkes yerlere kapandı..
Hüdhüd, çok kıymetli, büyük bir tahün üzerinde hükümdar Belkis ile sanki göz göze geldi..
Melike Belkis de güzeldi..
Hüdhüd, Hazreti Süleyman (A.S.) m aileleri içinde böylesine güzel bir kadın olacağını sanmıyordu..
Rastla-

mamıştı çünkü.
Bayramın ilk sabahının etkisi altında kalmıştı.
Yurdunu unutmuştu..
Belki de unutmamış, bilgisini arttırmayı dilemişti.
Hemcinsi kuş ona teklif etti:
«Ey Hüdhüd.'. Haydi biz de ağaçtan ağaca uçarak, tapmağa doğru gidelim..»
«Neler göreceğiz!...»
«Çok şeyler!... Şehirler büyüklüğünde kazılmış çukurlardan fışkıran ateşler ve ona atılan insanlar..»
«insanlar mı?..»
«Evet.. Esirler.. Cezalılar.. Kendüiğinden güneşe kurban edilmek istenenler.. Oğullar, kızlar..»
Hüdhüd, bütün bunları gördü.
ikindiye kadar, hayretten gözleri açıla açıîa seyretti.
BUhassa, yüzbinleri aşkın insanların, emir verilince, batmaya hazırlanan güneşe secde edişlerini unutamadı..
Utancından gözlerini kapadı..
Ağladı.
«Ah o iblis yok mu?..» dedi içlene içlene..
Ekledi:
«Kendisi Allah'm huzurunda secde etmeyip, *ilk,* sapık olduğu ve cennetten kovulduğu için, herkesi aynı yola sürüklüyor. Hem dünyalarını, hem ahiretlerini şu güneşin milyarlarca fazlası sıcaklıkta cehennem yapıyor..»
Doğruydu..
Gerçekte Hazreti Allah (CC.) in âyetleriyle imana gelen müminler, Allah'a secde ettikleri zaman iblis ağlamaklı olurdu.. «Eyvahlar olsun!.. Âdemoğlu secde ile memur oldu, secde etti de cenneti kazandı.. Ben ise secde üe emredildiğim halde ayak dayadım da akibet hakkım ateş oldu..» derdi.
Hele daha sonra, Kur'an-ı Kerim'le (Secde âyeti) nazü olunca!...

Bizim âyetlerimize ancak öyle kimseler îman eder (1er) ki bunlarla kendilerine öğüt verildiği zaman, onlar büyüklük taslamayarak, yüzüstü secdeye kapanırlar ve Rablerini hamd ile teşbih (ve tenzih) ederler. (Secde : 15)

İşte tam o ikindi vaktiydi ki, Hazreti Süleyman (A.-S.) su için Hüdhüd'ü aramıştı ve için için seslenmişti:

«Hüdhüd nerede?...»

Cezasını da buyurmuştu..

Hüdhüd, Hazreti Süleyman (A.S.) a ram olduğundan, bunları duydu.. Titredi.

Demek peygamberi onu istiyordu. Vazife verecekti.

Eğer haklı bir sebeple izinsiz aynlmamışsa, tüylerini, kanatlarını yolduracak, bırakacaktı.. Üzerine karıncalar, haşereler üşüşeceklerdi..

Sonra kesilecekti..

Hüdhüd, artık Seba Melikesi'nin ülkesinde duramadı.

Hemcinsine sadece:

«Haydi benimle gel..» dedi.. «Sana sâlih kullan ve peygamber ülkesini göstereyim.. Iblis'ten kurtarayım..» dedi.

Kuş şaşırdı:

«Bu acelen niçindir?.. Daha bayramın diğer günleri var ki, gördükçe ömrün boyu unutamazsın..»

«öyle bayramlan Allahım bana göstermesin!...»

«Hiç değüse bu gece uyu..»

«Hayır hayır.. Çağrıldım çünkü.. Gideceğim..»

Hüdhüd uçtu ve kuzeye yöneldi..

Az kondu, az dinlendi..

Bazan üzüldü ceza alacağma, bazan Hazreti Süleyman (A.S.) a bilgi götürdüğüne sevindi..

Nihayet ertesi sabah, konak yerine vardı.

tsrailoğullan henüz uyanmışlardı..

Hazreti Süleyman (A.S.) da çadırının önüne çıkmış tahtında oturuyordu.. Titredi..

Hüdhüd, nefes nefese, önüne alçaldı.. îzin isteyip, ayağı dibine indi.
Hikâyesini başından sonuna kadar, hiçbir şey gizlemeden anlattı..
Hazreti Süleyman (A.S.) sabırla onu dinledi:
Derken (Hüdhüd) çok geçmeden geldi. «Ben, dedi, senin muttali olmadığın (bir hakiykat) a vakıf oldum. Sebe'den sana çok doğru (ve mühim) bir haber getirdim.» «Hakikat, orada bir kadını onlara hükümdarlık eder buldum. Kendisine her şey verilmiştir. Onun bir de çok büyük tahtı var» «(Gerek) onu, (gerek) kavmini Allah'ı bırakıp güneşe secde ediyorlarken buldum (gördüm). Şeytan onların yaptıklarını süslemiş de kendilerini yoldan alıkoymuş (saptırmış). Onun için onlar doğru yola gidemiyorlar.» «(Bunu) göklerdeki ve yerdeki her gizliyi (meydana) çıkaran, (kalblerinde) ne gizliyorlar; (dilleriyle) ne açıklıyorlarsa (hepsini) bilen Allah'a secde etmesinler diye (yapıyorlar).» «Allah O'dur ki O büyük Arş'm sahibi olan kendisinden başka hiçbir Tanrı yoktur.»
(Nemi : 23-26)
Hazreti Süleyman (A.S.), Hüdhüd, hikâyesini bitirince, nihayet ona, doğru, yahut yalan söylediğini tahkik edeceğini bildirdi..
(Süleyman) dedi: «Bakalım doğru mu söyledin, yoksa yalancılardan mı oldun?..»
(Nemi : 37) Hüdhüd'ü serbest bıraktı..
Hüdhüd, o gün Kudüs'e doğru tekrar hareket edildiğinden, yol boyunca hep endişeliydi..
Hazreti Süleyman (A.S.), onun yalan söyleyip söylemediğini nasıl inceleyecekti?...

Bir an önce şüpheden kurtulmak, eski itibarım kazanmak istiyordu..
Fakat, Hazreti Süleyman (A.S.) hiç kimseyi çağırmamış ve Seba ülkesine yollamamıştı. .
Hüdhüd dertlendikçe dertlendi..
Aradan bir kaç gün daha geçti ve Kudüs'e varıldı..
Sefer hayatı bitti..
Barış hayatına dönüldü..
Lâkin, herkes bayram ederken, Hüdhüd bundan nasibini alamadı..
En üzüldüğü de, Hazreti Süleyman (A.S.), hemen hemen her gün onu çağırdığı halde, artık çağırmadığıydı.. , Sevgili peygamberinin yüzünü de göremiyor, sesini, hele o pek hikmetli sözlerini, vaazlarını işitemiyordu..
*** ****
Hüdhüd'ün bu dalgın ve üzgün hali diğer kuşların gözünden kaçmamıştı..
Sık sık gelip soruyorlardı..
Fakat Hüdhüd birşey söylemiyordu..
Onu kızdıranlar da oluyordu:
«Ey Hüdhüd!.. Eskiden Süleyman seni hep çağırırdı, niçin şimdi çağırmıyor?.. Sanırım büyük bir suç işledin.. Yoksa, su için aradığı zaman bulamayınca mı da-rıldı sana?..»
Hüdhüd, kızdığı halde, bunlara da sabretti.
Nihayet bir gün, pek yaşlı bir güvercine açıldı güvenerek :
«Beni dinlemelisin..» dedi.. «Çünkü yalnız sen halimi gördüğün halde, hiç rahatsız etmedin..»
«Doğrusu bu değü midir?..»
«Evet, budur..»
«Bana anlatacakların varsa, anlat.. Dedikodu yapmayacağıma, belki yardımcı olacağıma emin bulunabilirsin..»
«Şüphem olsaydı gelmezdim.. Sen nasü dedikodu yapabilirsin.. Allah'ı hepimizden çok, açık açık, teşbih ve

tenzih etmekten, bazan yemlenmeye vakit bulamazsın..»
Hüdhüd hikâyesini anlattı..
Sonunda, hâlâ Hazreti Süleyman (A.S.) m onu çağırıp yaptığı tahkikatın neticesini bildirmediğinden yalandı.
Güvercin, sabır tavsiye etti Hüdhüd'e..
«Eğer Hazreti Süleyman (A.S.), bir şeyler düşün-mese, böyle tahkikatı geciktirmezdi.. Esasen, o dilerse, senin kendisine anlattıklarını, Allahından izin isteyerek gider görürdü.. Onun fikri başka olsa gerek..»
Güvercinin bu sözleri Hüdhüd'ün yüreğine su serptiler.
Güvercin söz de verdi:
«Ey Hüdhüd!. Bilirsin, ben daima Süleyman'ın bahçeye çıkınca oturduğu havuz başında gezinmeye, suyla oynamaya mezunum. Bundan sonra dikkat ederim, sana ait bir haber işitirsem söylerim.»
Hüdhüd büsbütün rahatladı.
Güvercin uçup gitti..
Daha o gün güvercin havuz başında oynarken, Hazreti Süleyman (A.S.) geldi.. Arkasından taşman tahtına oturdu..
Vezirini çağırdı..
Onunla uzun uzun konuştular..
Bir ara Hazreti Süleyman (A.S.) sordu:
«Ey Vezirim.'.. KAJBE'den güneyde, çölün bitiminde, Kızıldeniz ile Umman Denizi bitişiğinde Seba adlı toprakları işittin mi?..»
«Hikâyesini büirim ey peygamberim!..»
«Güneşe tapan bir kavimdirler.. Hükümdarları -kadındır.»
«Evet.. Onlar senin adını da duymuşlardır.. Kervanlar hep haber getirip götürürler.. Melike üe eşrafı, saltanatını kıskanıyorlar.. Melike o eşraf arasında kendisine bir eş de bulmamıştır.»

«Doğru.. Halk istemiyor evlenmesini.. Kabileler arasına niza girecek..»
Hazreti Süleyman (A.S.) kararını söyledi:
«Ben oraya bir elçi göndereceğim..»
«Niçin?..»
«Seba halkını AUahımıza teslime davet edeceğim.»
Vezir şaşırdı:
«Allahımıza teslim olmaya mı davet edeceksin ey peygamberim?..» >-
«Evet..»
«Fakat bu senin selâhiyetin dışı değil midir?.. Bize her kavmi vahdaniyete çağıran peygamberlerin varlığından, çalıştıklarından anlatırdın..»
«öyledir...»"
«Bence Seba yurdundan önce, putlarla donatılan KABE'nin onlardan temizlenmesi gereklidir.. Salih bir kul için, mümin insan için **KABE'YE DOöRU** dönünce putları hatırlayıp içlenmek ne kadar acıdır?.»
«Muhakkak.. Fakat şimdilik mezun değil hiç kimse.. > «Seba yurdu için?..»
«Bir hafta var ki, üzgündüm..»
«Neden?..»
Hazreti Süleyman (A.S.), vezirine, Hüdhüd'ün hikâyesini anlattı.. Sözlerini şöyle bağladı:
«Ey vezirim!. Ben Hüdhüd'e doğru yahut yalan söyleyip söylemediğini tahkik edeceğimi haber vermiştim ama, onun doğru söylediğine inanıyordum..»
«Evet.. Yalnız orada değil, çok yerlerde güneşe, ateşe tapanlar var..»
«Lâkin Hüdhüd, ük defa gördü bunların bir kısmını.. Güneşe secde edildiğini aklına sığdıramadı.. Geldiğinde gözleri iki çeşmeydi.. Şaşırmıştı.. Vicdanı isyan etmişti.. Ben Hüdhüd için Seba diyarını dinimize davet edeceğim.. Hüdhüd'ün hali gözlerimin önünden gitmiyor.. Elbet ora-

sının bir peygamberi vardır.. Kimbilir ne hâldedir?.. Belki de kovulmuş, taşlanmış, öldürülmüştür.. Henüz bir yenisi vazifelendirilmemiştir.. Hüdhüd, o küçücük kuş, Allah'tan gayrı şeylere secde edilmesine mâna veremezse, böylesine dertlenirse yetmez mi, insanlar utanmalıdırlar.. Ben AUahıma yalvardım.. O kulunu, Hüdhüd'ü mesut etmesi için, Seba ülkesini hidayete erdirmesini diledim.. Ailahun bunu kabul eti.. Ben gidecek değilim.. Mektup yazıp elçimle yollayacağım..»
«Onlara tesir eder mi?...»
«Tecrübe fena mıdır?.. Eğer Allahımız arzularsa..^-
«Bana kalırsa elçiyi öldürürler..»
«Tedbirini alacağım..»
«Yahut kızarlar.. Üzerimize yürürler.. Pek kalabalık, bilhassa savaşçı oldukları söyleniyor..»
«Şimdilik her şey meçhul.. Bakalım Allahımız ne gösterecek..»
Hazreti Süleyman (A.S.), fazla konuşmadı..
Vezirine, Seba Melikesi Belkis'e söyleyeceklerini, Allah'ın ismiyle başlayarak yazdırmaya koyuldu..
Yaşlı güvercin, dinlediklerini ve gördüklerini yeterli buldu..
Havalandı.. Hüdhüd'ü aramaya gitti..
Umduğu gibi, onu bir kaya gölgesinde, başı önüne eğik düşünür buldu..
Daha uzaktan bağırdı:
«Ey Hüdhüd!.. Artık gam zamanı değil, neşe zamanıdır..[1]»
Hüdhüd de havalandı sabırsızlığından.. Güvercinle havada kanat kanata uçarlarken konuştular.
Güvercin, duyduklarını eksiksiz anlattı..
Hüdhüd arada: «AUahıma şükürler olsun..» diyordu.
Hikâye bitince. Hüdhüd tekrar kederlendi.
«Âh, keşke o hemcinsim kuşa rastlamasaydım!..» dedi. — 17S —

Güvercin hayret eti:
«Niçin ey Hüdhüd ..>
«Niçini var *mı?..* Gidecek elçiyi benim gördüğüm o azgınlar asla sağ bırakmazlar.. Belki bayramları hâlâ devam ediyordur.. Hem onu, hem Hz. Süleyman (A.S.) m Allah adıyla başlayan mektubunu, mühürlediği, mıhlandırdığı yeri ateşe atarlar.. Sonra?..»
«Evet?...»
«Seba halkı pek iri ve vahşi yapılı insanlar.. Karinaca vadisinde rastladığımız karıncalardan daha çoklar.. Kızacaklar, yollara düşecekler.. Savaş olacak.. Boşuna kan akacak.. Bütün bunlara ben sebep oldum...»
Hüdhüd, daha dertlenecekti..
Kulağına Hazreti Süleyman (A.S.) m sesi çalındı:
«Hüdhüd nerede?...»
Hüdhüd, hanidir hasret kaldığı sesi işitmişti..
Peygamberini görmeye hızı yetmedi, keyfince, iste-ğince.
Birkaç dakika sonra havuz başındaydı..
Geldiğini haber verdi:
«Buradayım ey peygamberim!..»
Hazreti Süleyman (A.S.), Hüdhüd'e mektubu uzattı.
Onu almasını, Seba Melikesine götürüp, uzaktan bırakmasını ve açılıp neler konuşulursa, yapılırsa, acele kendisine haber getirmesini emretti.
«Şu **mektubumu götür, onu kendilerine bırak, sonra onlardan biraz çekil de bak neye dönecekler?..»** **(Nemi** : 28)
Hüdhüd mektubu aldı, «Başüstüne.» deyip havalandı.
Az sonra, ufukta kayboldu..
İstikameti, güneşe tapanların ülkesiydi.
K
ÖNCE ALLAH
Hüdhüd, geceye kadar uçmuştu.. — **179** —

Bir vahada mola vermişti..
Ağaçların altında dinlenen bir kervan da vardı.
istemeyerek, konuşulanlar kulağına çalınıyordu.
Hep sapık fikirler üzerindeydi tartışmalar.
Birisi şöyle dedi:
«Siz istediğiniz kadar çene yorun.. Hayatın tek bir hedefi vardır.. Ekmek.. Önce ekmek lâzım.. Şu günlerce çöllerde taban tepmemiz büe bunun için değil mi?...»
Bir başkası yeterli görmedi:
«Kör boğaz ne verirsen doyar..» dedi.. «Nefsin tatmin edilmesi lâzım.. Bence önce kadın..»
Tartışma kavga halini aldı:
«Önce silâh, korunmak için silâh ister.» diyenler çıktı.
Uykuyu, şarabı, suyu, parayı, şöhreti sayanlar da vardı.
Tartışanlara, kervandaki bir başka adam sokuldu.
Onları dinledikten sonra.. Reddetti:
«Anlattıklarınızın hiçbirisiyle yalnız yaşanmaz.,» dedi. «Adalet, kardeşük, aile, yurt, anlaşma, karşılıklı sevgi lâzımdır.»
Biraz durdu.. Düşündü.. Yine konuştu:
«Bunlar için de tek bir ülkü etrafında toplanmak ister. Hayat yalnız bu dünya tarlası değildir.. Ölümün ötesi ebediyyettir. Orasına hazırlık ister...»
Sordular:
«Putun hangisidir?...»
«Put mu?.. Delirdiniz mi?.. Ben Nemrud'un putlarını kıran ve baltasını en büyük putun boynuna asan İbrahim'in dinindeyim... Yani İbrahimî'yün.. Nerede bir put görsem, parçalarım.. Ülkünüz vahdaniyet olmalıdır.. İlâhî aşk ancak insan nefsini doyurur.. O halde önce Allah !.. Allah'a tapan, ne dilerse kazanır...»
Tartışanlar, bu mümin insana saldırdılar.
«Sen Süleyman'dan geliyorsun.. Anladık..» dedüer.

Sözlerini geri alması için sıkıştırdılar...
Hüdhüd, mahzun oldu..
Bu cesur mümin kulu kurtaracak çare aradı.
Ne idî ki çare bulsundu.'..
O müminin kurtuluşunu Hazreti Allah (C.C.) dan dileyerek tekrar havalandı..
Şöyle söylendi bir zaman:
«Önce ekmek ha!.. Yalan. Seni iyi bilirim ey insanoğlu. Bunu fakir fukarayı, alınteriyle, emeğiyle bir şeyler elde etmişlere karşı kışkırtmak için, söylersin.. Çünkü ha-3'atın boyunca çalışmadın.. Sapık yollarda yürüdün.. Ekmek versem, doysan, bu sefer önce kadın dersin.. Para dersin.. Saray dersin.. Eline kırbaç istersin, önce ekmek diyerek kışkırttığın halkın sırtında şaklatmak için.. Öyle bir zalim kesilirsin..»
Hüdhüd Seba Melikesinin yurduna, güneş doğmadan ulaştı. Bunu bilhassa dilemişti..
Bazan pençesiyle göğsüne bastırdığı, bazan gagasına aldığı, en kıymetli emaneti, Hazreti Süleyman (A.S.) in mektubunu birisi görürse, çekinmez kendisini okla yahut sapanla vururdu.
Hüdhüd, alaca karanlıktan faydalandı.. Melikenin sarayını buldu ve bahçedeki en sık yapraklı bir ağacıa dalına kondu. Beklemeye başladı..
(Bazılarına göre, Seba yurdunun başşehri San'a değildir. Yemen'in bir şehridir ama, San'a'ya üç günlük meşefadedir.. Seba şehrine SEBE, yahut MARtB de denir.)
Hüdhüd, güneş doğunca, bahçeyi, sarayı ve şehri inceledi.
İşte burada da Hazreti Allah (C.C.) sapık oldukları halde, insanlara çok şeyler vermişti.. Bu insanlara sorulsa, önce ekmek mi, yoksa güneş mi diye, güneşi gösterirlerdi.. Çünkü ona tapıyorlardı.. Fakat yeryüzünde
— İSİ —

kendisinden başka kuvvet ve kudret tanımayanlar, Allahsızlar, yararlan uğruna önce ekmeği ileri süreceklerdi.
Hüdhüd, mektubu bağrına gizlemiş ve üzerine yumulmuştu.
Kimbilir ne kadar böyle bekleyecekti?..
Acaba Melike Belkis erkenden çıkar mıydı bahçeye?.
Yalnız mı çıkardı, ileri gelenlerle mi gelirdi?..
Hangisi Hüdhüd için faydalı olurdu?..
Hüdhüd, Hz. Süleyman (A.S.) m emrini hatırladı.
O şöyle buyurmuştu:
«Şu mektubumu götür. Onu kendilerine bırak. Sonra onlardan biraz çekil de bak neye döne-çekler ..» (Nemi: 28)
Açıktı herşey..
Hazreti Süleyman (A.S.): «Kendilerine.. Onlardan.. Dönecekler.» gibi çoğul kelimeler kullanmıştı.. O halde mektubu Seba Melikesine, yanmda Heri gelenler varken vereckti. Hüdhüd rahatladı..
Talihi yaver de gitti..
Bazı adamlar dışardan geliyor ve bahçede toplanıyorlardı.. Bunlara saray muhafızları pek hürmet ediyorlardı. Hattâ: «Hükümdarım..» hitabiyle konuşuyorlardı.
Hüdhüd, bunların konuşmalarından, kimler olduklarını anladı..
(Keyl) adı verüen, hepsi savaşçı kabilelerin başkanlarıydılar.. Bir emirle her Keyl en azmdan onbin asker çıkarırdı.
Yine Hüdhüd. konuşmaları dinleyerek, Seba Melikesi emrinde 313 Keyl bulunduğunu öğrendi. Canı sıkıldı.
Eğer Seba Melikesi, alacağı mektuba kızar ve Hazreti Süleyman (A.S.) la savaşmayı düerse, demek bir çırpıda üçmilyonun üstünde ordu çıkaracaktı.

Bütün bunlara da kendisi sebep olrnuş olacaktı Hüd-hüd'ün.. Lâkin güvercinin Hz. Süleyman (A.S.) ile veziri arasında geçen konuşmaları anlatışını tekrar hatırlaması üzüntüsünü dağıttı.
Bütün dikkatini vazifesini nasıl yapacağı üzerinde topladı.. Keyl başkanları epeyce çoğalmışlardı..
Saray içinde borular çalındı.. Ana kapı açıldı..
Kılıçlarını çekmiş ve yaylarını germiş muhafızların arasında pek süslü bir taht getirilip havus basma bırakıldı.. Çevresi korundu..
Bu taht, Melike Belkis'in dillere destan tahtıydı.
Saray içinde, pek sağlam, ardı ardına kitlenen odalardan geçilerek, saklanırdı. Ele geçirilmesi muhaldi.
Bütün bu derece emniyete sebep de, yine Melike Belkis'in kendilerine hükümdar dedirttikleri Keyl başkanlarından çekınmesiydi.. Belki birisi tuzak kurar tahtı ele geçirirdi. Çünkü Seba halkının inanışına göre, bu taht kimde olursa, o, Seba ülkesine hükmederdi.
Seba Melikesi Belkis, elbette evlenmeyi dilerdi.
Lâkin hükümdar nasıl olur da kendisinden aşağı birisiyle evlenirdi ..
Ona bazıları akıl da vermişlerdi.. Kadındı bunlar..
Çünkü Melike Belkis, sarayının iç işlerinde yalnız kadın çalıştırırdı.
Ona şöyle demişlerdi:
«Ey Melikemiz.'. Senin yalnız yaşamandan pek üz-şiinüa..»
Belkis, cevap vermişti:
«Çaresi var *mı?...»*
«Olmaz olur mu?...»

«Nedir?...»
«Keyl Başkanlarından hangisini beğeniyorsan, ona gizlice haber götürelim.. Sana isyan etsin.. Kabilesi üzerinde hükümranlığını yürütsün.. Bir zaman sonra, hükümdar olduğu için, onunla evlenmeye hak kazanırsın..»
Melike Belkis gülmüştü acı acı..
Cevap vermemişti.. Çünkü 312 Keyl'den hangisi böyle bir şey yapmaya kalksa diğerleri onu yok ederlerdi.
Başkanlar, akılsız, cahüdiler - ama, savaşçıydılar..
Biraz sonra, borular yeniden çalındı.. Keyl başkanları, saray ileri gelenleri, dizildiler.
Hüdhüd'ün heyecanı son haddini bulmuştu..
Çünkü Melike Belkis'in geleceğini anlamıştı..
Nitekim, Melike Belkis, saraydan çıktı..
Cariyelerinin kimi eteğini taşıyorlar, kimi başına şemsiye tutuyorlar, kimi de yolu üzerinde basacağı yerleri inceleyerek, bir tüy görseler alıyorlardı.
Melike Belkis, böylece, iki dakikada geçilecek bir yolu, çeyrek saatte bitirdi ve havuz başına geldi. Tahtına kuruldu.
Hüdhüd, vakittir kararını verdi.. Uçacak, mektubu bırakacaktı ona.. Sonra?..
Dönecek miydi hemen?...
Hayır, Hz. Süleyman (A.S.) kendisine: «...ONLAK-DAN BİKAZ ÇEKİL DE BAK NEYE DÖNECEKLER?.» demişti..
Hüdhüd, öyle yaptı.. Havalandı ansızın, mektubu Belkis'in kucağına attı ve tekrar ağaçların araşma çekü-di. Kulak kesildi.
Melike Belkis, kucağına düşen mektuptan, önce pek ürkmüştü.. Sonra hayra yordu.

Üzerine elbisesiyle gizledi..
Sabretti, Keyllerin meselelerini görüşüp karara bağladı. Onlara izin verip yalnız kaldı.
(Bozulan semavî dinlerin tesiri altında kalan, mucizeleri unutan, maddeye olayları bağlamakta fayda uman bazı ilim ehli, pek ileriye gitmişlerdir.. Daha önce de anlatıldı gibi, mektubu getirenin bir kuş olduğu Kur'an'-da ismiyle sarahaten buyurıdduğu halde, onu insan yapmışlardır.. Adını bile Hubad koymuşlardır. îşte durumdan ve aşağıdaki âyetlerden de anlaşılacaktır bir daha ki. Hz. Süleyman'ın mektubunu götüren insan değil kuştur.. Hüdhüd'dür.. Bütün bu gayretler, semavî dinlerini ve kitaplarını bozanlardan başlamış, maalesef bazı tefsircileri de yanıltmıştır. Semavî dinlerini, kitaplarını bozanlar, o dinlerinin safiyetine suret heykelleri soktıdar. Mabedleri dahi donatıldı.. Buna mazeret uydurmak, bir şeye dayamak için, Hz. Süleyman'ın, ailelerine, tapmaları uğrunda putlar yaptığını dahi ileri sürdüler.. Mukaddes kitaplara Allah'dan korkmadan geçirdiler.. Halbuki Kur'an-ı Kerim, Hz. Süleyman'ın asla böyle bir sapıklık işlemediğini, ailelerinin mümin bulunduğunu açıklar.)
Seba Melikesi Belkis, kimseye göstermeden mektubu açtı. Mektup Seba alfabesiyle ve diliyle yazılmıştı.
Hazreti Allah'ın ismini ululayarak başlıyor, Melikenin ve halkın müslüman olmasını istiyor, kendilerini ancak mümin bir halde davet ediyordu.. Eğer âsi olurlarsa cezalanacaklarını söylüyordu.. En altta da Melike Belkis'in bile şöhretini duyduğu mühürle mühürlenen belge vardı.
Melike Belkis, garip bir hissin tesiri içindeydi. Çok düşündü.. Çare bulamadı..

Keyl başkanlarına durumu haber verecek ve fikirlerini alacaktı..
Kalbi behemehal, Hazreti Süleyman (A.S.) m davetine icabeti istiyordu..
Güneşe tapmaktan vaz geçmemişti..
Lâkin, başkanlarla, Hazreti Süleyman (A.S.) ı tutar konuşmayı uygun buldu. Belki uyarlardı arzusuna.
Cariyelerinden birisine emir verip çıngırağı çaldırdı.
Keyl başkanları tekrar toplandılar..
Melike Belkis onlara mektubu gösterdi ve nasıl görünmez bir kuvvetin onu kucağına attığını, içinde neler vazıh bulunduğunu anlattı ve okudu.
(Sebe' hükümdarı) dedi ki: «Ey ileri gelenler, hakikat bana çok şerefli bir mektub bırakıldı.» «O, gerçek Süleyman'dandır.. Ve o, hakikaten Rahman ve Rahim olan Allah'ın adiyle». «Bana karşı baş kaldırmayın, müslümanlar olarak bana gelin diye (yazılmıştır)». (Nemi : 29-31)
Başkanlardan bir uğultu yükseldi. Birisi sordu:
«Ey Melike!. Sen Süleyman'ın Allah'ını benimser gibi konuştun..»
Belkis, reddetti:
«Hepiniz duymuşsunuzdur.. Süleyman, daima Rahman ve Rahim büdiği Allah'ının adıyla yazar, altını yü-züklü mühürle imzalar. Bu mektubu da öyle görünce, size gerçekten Süleyman'dan gelmiş diye takdim ettim.»
Başkanlar yatıştılar.. Fakat birisi hatırlattı:
«Bizi 'dinine girmeye âdeta zorluyor ve öyle çağırıyor.. Demek girmezsek, üzerimize yürüyecek..»
«Bu doğrudur.. Elbette Güneş putumuzu gazaba getirmeyeceğiz.. Ne var ki, Süleyman, girdiği bütün savaşları kazandı. Cinler, rüzgâr, kuşlar emrindedir.. Şu mektubu bile gaipten atıldı..»

«Bunlar doğru..»
«Süleyman buraya gelirse ve yurdumuzun içinde savaşırsak, şehirlerimiz harap olur.. Bir çare düşünelim.. Bilirsiniz ki ben sizlere danışmadan karar vermem...»
(Kadın): «Ey ileri gelenler. Bana (bu,) işini hakkında bir rey verin. Siz huzurumda bulununcaya kadar ben hiçbir işde kati ("bir hüküm sahibi) olamadım.» (Nemi : 33)
Keyl Başkanları, her zamanki gibi, hiçbir şey düşü-nemedüer.. Melike Belkis'in üzerine sorumluluğu attılar:
Dediler: «Biz güç, kuvvet sahipleri, çetin savaş erbabıyız. Emir sana ait. Bak, sen ne emredeceksin..» (Nemi : 33)
Melike Belkis, «Peki.» diyerek onları tekrar bahçede istirahate gönderdi..
Düşündü.. Düşündü.. En sabırsızlanan Hüdhüd'dü..
Üzülmüştü de..
îşte, bir melikenin ve başkanların eline Allah'ın vahdaniyetine teslim olma sebebi açılmıştı. Fakat onlar bu nimetten faydalanmak istemiyorlardı.
Hüdhüd'ün üzüntüsü bundandı.
(Bazıları, Süleyman'dan Melike Belkis'e mektup götürenin bir insan olduğunu iddia edenler, iddialarım sözde kuvvetlendirmek için, bir kusun vahdaniyeti ne bileceğini söylerler.. Çok acı şeydir. Kur'an-ı Kerim'de belki yüzlerce âyette, yer ve gökte ne varsa Hz. ATlah'% kendi lısanlarıyla teşbih ve tenzih ettiği buyurulur.. Bu âyetler, hakikatler, nasıl unutulur, gözönüne alınmazlar?..)
Hüdhüd, ikinci bir şeye daha üzülmüştü. Müjde götüremeyecekti.

Kendi sebep olduğu bu olayda, iki kavmin birbiri karşısına gelmesinde, kansız, savaşsız, bir hidayet nurunun dogması baş arzusuydu çünkü.

*

Melike Belkis, nihayet bir karara vardı.

Fakat, bunu açıklamadan önce, Keyl başkanlarıyla tekrar durumu tartıştı ve bilhassa memleketlere giren orduların neler yaptıkları üzerinde İsrarla durdu:

(Kadın): «Şüphesiz ki hükümdarlar, dedi, bir memlekete girdikleri zaman orasını perişan ederler. Halkından şerefli olanları hor ve hakir kılarlar. Bunlar da böyle yapacaklardır.»

* (Nemi : 34),

Meleke Belkis, gerçekten, pek mamur olan topraklarını, onlâlhn nasıl toprak yığını haline geleceğini düşünmekle beraber, bilhassa kendi tahtmı, saltanatmm elden gideceğini düşünüyordu.

Halbuki mümin bir hükümdar olsaydı,- eceli *gelip* kendisinin de öleceğini, bu muhteşem toprakların zenginlik ve bereketinin de, sapıklık devam ederse, helâka uğrayacağını bilirdi.

Zamanın, birkaç yüz, hattâ bin yıllık hükmü yoktu.

Nitekim altıyüz sene kadar sonra, Sebe yurdu sapıklığına rağmen, şimdikinden daha güzelleşecekti.. Bereket ve nimetler artacaktı.. Şehirler, köyler birbirlerine bitişik gibi kurulacaklardı.

Bilhassa Yemen'deki (Ezd) kasabalarından Marib fMe'rib) ki (Hadramut) bölgesinin dağlan nihayetindey-di, hep (Seba) diye yad edilecekti.. Burası dillere destan olacaktı..

Hükümdarları olsun, halkı olsun, altıyüz sene kadar sonra artürılan bu bereket ve zenginliği yine güneşlerine verecekler, sapıklıklarında direneceklerdi.

O zaman Hz. Allah (C.C.) onları cezalandıracaktı.

(Arim Seli) ni gönderecek, kasabalarım, köylerini istilâ ettirecek, birbirinden ayırıp, masal yapacaktı. Fakat elbette Melike Belkis, altıyiLs yıl sonra olacakları bilecek değildi.
Andolsun ki «Sebe'» (kavmi) nin sakin olduğu yerde (de) bir ibret vardı: (Her ev) sağdan soldan iki (ser) cennet (bahçe ile muhat idi;. (Onlara:) «Rabbaninizin rızkından yiyin, ona şükredin, çok güzel *(*temiz) bîr belde. Rab (şiik-redenleri^) cidden yarhgayıcıdır» (denmişti). Fakat onlar (bu nimetin şükründen)[1] yüz çevirdiler. Biz de onlara Arim Seli'ni gönderdik. (O) ikişer cennetlerinin yerinde de ekşi yemişli, acı ılgınlı ve az bir şey de Arabistan kirazından (olmak üzere harab) iki (şer) bostan peyda ettik.
İşte biz onları böyle nankörlük ettikleri için cezalandırdık. Biz nankör olandan başkasını cezalandırır mıyız?..
Onlar (m yurdu) ile (feyz ve) bereket verdiğimiz memleketler arasında sırt sırta nice kasabalar yapmıştık. Oralarda seyr *(ve* sefer etmelerini) takdir etmiş, (kendilerine): «Gecelerce ve gündüzlerce oralarda korkusuz *gezin,* dolaşın.» (demiştik.)
Onlar ise (buna karşı): «Ey Rabbîmiz, seferlerimizin arasını uzaklaştır» demişler, kendilerine yazık etmişlerdi. İşte biz de onları masallara çevirdik. Onları darmadağınık ettik. Şüphesiz ki bunda çok sabr (ve) çok şükreden herkes için elbette ibretler vardır. Andolsun, İblis onlar aleyhindeki zanmnı gerçekleştirmişti de, iman edenlerden bir zümre hariç olmak üzere, (tamamen,) ona uymuşlardı.
Halbuki onun bunlar üzerinde (önceden) — 189 —
I

hiçbir nüfuzu yoktu. Ancak biz ahirete ûnan eden kimse ile ondan şüphede bulanan kişiyi ayırt etmek için (buna meydan vermiştik.) Senin Rabbin her şeyin üstünde gerçek nigeh-bandır.
(Sebe' : 15-21)
Evet, Melike Belkis, gelecekte Hz. Allah (C.C.) m Sebe kavmi ve yakınları için takdir ettiği bu olaylardan habersizdi. Yemen'den ta Suriye'ye kadar, bütün Arabistan içinde, sapıklar, darmadağınık olacaklardı.
Ölü, yalnız, bereketsiz, feyzsiz, tıpkı taptıkları taşlar gibi bir hayat süreceklerdi.
Melike Belkis hâlâ düşünüyordu..
Hazreti Süleyman (A.S.) in, Sebe yurdunu çiğneyince başlarına gelecekleri ikinci kere hatırlatışından sonra bile susmuştu çünkü..
Keyl başkanlarından birisi fikir vermek cesaretini gösterdi.. Şöyle dedi:
«Benim işittiğime göre, Süleyman, dinde zorluk, baskı yapmazmış.. Ancak kendi topraklarını rahatsız edenlerle savaşırmış.. Böylece yurdu genişlemiş.. Biz nerde-yiz, onun yurdu nerdedir!.. Yemen kuzeye doğru çıkılacak, Kızıldeniz kıyısından Hicaz topraklan geçilecek, ancak, Süleyman sınırına ulaşacağız..»
Belkis bunu reddetti:
«Süleyman'ın Kızıldeniz'de gemileri olduğunu unutuyorsun.. Kızıldeniz'in doğru kıyıları onun kontrolü altındadır.. O halde sınır komşusuyuz..»
«Dinine girersek sanki, bize bu rahatı bırakacak mıdır?.. Sen hükümdarlığında kalacak mısın?..»
işte böyleydi zalimler!..
Aklına, taptığı güneşin sözde gazabım bile getirmiyordu. Çünkü gerçekte onun kudretine büe inanmıyordu.
Halkı zorluyor, sefasını sürüyordu.
Aynı adam ikinci bir fikir attı ortaya:

«Bana kalırsa, içimizden birisi Süleyman'ı kızdırmış olacak.. Bunu bulmalıyız..»
Yeni fikir karşısında başkanlar kavga edercesine birbirlerine düştüler..
Karşılıklı şüpheler, ithamlar başladı..
Melike Belkis bunları sabırla dinledi.
Sonu gelmeyeceğini anlayınca, yapılacak iş için verdiği kararı anlattı.
Ona göre, Süleyman (A.S.), ya gerçekten anlatılanlar gibi, kendisine pek çok kudret ve kuvvetler bağışlayan Allah'a teslim olmuştu.. Böyle bir Allah vardı.. Yahut. duydukları gibi, her şey sihirdi, sihirbazlıktı..
Bu iki ihtimalin doğruluğunu çözmek için, Hazreti Süleyman (A.S.) ı tecrübe etmeliydiler..
Böylece zaman da kazanırlardı..
Bir heyetle bol hediye göndermelilerdi..
Allahına teslim olmaktan hiç bahsetmemeliydi bu heyet.
Eğer Hz. Süleyman (A.S.), dünya adamıysa, yani sihirle iş yapıyorsa, kendileri gibiyse, bu görülmemiş hediyelere dayanamaz, kabul ederdi. Aksi halde geri çevirirdi. O zaman, savaş mecburiyeti doğar, ordular kuzeye yürürler ve savaşı israil topraklarında verirlerdi..
«Ben onlara bir hediye göndereyim de elçiler ne (cevap) ile dönecek, bakayım».
(Nemi : 35)
Melike Belkis, orada heyeti seçti..
Amr oğlu Münzir'i de başkan yaptı..
Altıyüz deveden çok olacaktı bu hediye heyeti..
Altm, gümüş, baharat ve daha nice nice kıymetli sanat eserleri yollanacaktı..
Keyl başkanları, verilen emre göre, kendilerine düşenleri yapmaya koştular..
Melike Belkis yalnız kaldı.. — 191 —